

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 54 / Haziran 1986 / 2.-DM

YAZ ATILIMI BAŞARIYLA SÜRÜYOR

Kürdistan halkı, öncü güçleri PKK-ERNK-HRK önderliğinde dev adımlarla ilerliyor. Tarihinin en anlamlı ve en görkemli sayfalarını açıyor. Artık, girilen ulusal kurtuluş yolu dönülmez kavşağını geçerek, zafere doğru hızla ilerliyor. 1986 Baharı ile birlikte, başta Kürdistan halkı olmak üzere, tüm Ortadoğu ve dünya halkları HRK birliklerinin kahramanca direnişlerine tanık oluyor. Bu direnişleri büyük bir özlem ve sempatiyle karşılıyorlar. Bahar ayları boyunca ilan edilen zaferler bir kez daha devrimci silahlı direnişimizin kökleştiğini ortaya koyuyor. Evet, tüm bunları tek bir cümlede özetlemek mümkün: Kürdistan halkı, öncü güçlerinin yürüttüğü kahramanca direnişle tarihinin son derece büyük gelişmelerini yaşıyor.

Bahar Atılımı ardından yaygın eylemlerle geliştirilen Yaz Atılımı, sömürgeci-faşist orduyu çöküşle karşı karşıya getirmiştir. Ordudan firarların ve iç çatışmaların artışı bunun açık bir kanıtıdır. TC, tüm gücünü sarfederek, "köy korucuları"nı yeniden organize edip, stratejik köyleri kurmakta ve böylece ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne engel oluşturmaya çalışmakta-

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN'DA SÜREKLİLİK VE İVME KAZANAN ULUSAL KURTULUŞ DİRENİŞİ, FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİ ORDUSUNUN OPERASYONLARINDAKİ ÇIKMAZI, DİRENİŞ KARŞISINDA TÜRK ŞOVEN BURJUVA BASININ ÇILGINLIĞI VE MİLİSLEŞME YOLUNDAKİ REFORMCULUK...

«... "Milli Hakimiyet Harekatı" salt askeri bir harekat değildir; Türk Genelkurmayı'nın yönetiminde ordunun, bütün Türk yasal burjuva partilerinin, şoven burjuva basının, Türk şoven-reformist-tasfiyeci gruplarının, Kürdistan hakim sınıflarının ve milisliğe adım atan Kürt reformist küçük-burjuva gruplarının, PKK'nin önderliğindeki KUKM'ne askeri, ideolojik, siyasi, ekonomik ve propagandif saldırısının doruğudur. "Milli Hakimiyet" adı bundan ileri gelmektedir...»

YAZISI SAYFA 6'DA

Dersim'de Kızıl Direniş Egemen
Ulusal Kurtuluş Eylemlerimiz Sürüyor

Dersim'de ulusal kurtuluş eylemlerimiz yaygın olarak devam etmektedir. Bahar Atılımı süresince başta Pülümür, Çemişgezek, Pertek olmak üzere, alanın birçok yerinde devrimci intikam eylemleri geliştirildi. Bu eylemlerde onlarca sömürgeci asker öldürülürken, birçoğu da yaralanmıştır. HRK birlikleri tüm bu eylemler süresince bir savaşçıyı şehit vermişlerdir. Düşman kaybının yüksekliği karşısında, HRK birliklerinin az bir kayıpla Bahar Atılımını başarı ile tamamlaması, Dersim'e **Kızıl Direnişin egemen** olduğunu göstermektedir.

Yaza giriş, Dersim'de gerçek anlamıyla sıcak yaşandı. Bu sıcaklık mevsim sıcaklığından da öte, ulusal kurtuluş mücadelemizin sömürgeci düşmana karşı sağladığı zaferlerin ve yoğun direnişlerin sıcaklığıdır. Kavurucu yaz güneşinin de ötesinde, sömürgeci düşmana yönelen intikam namlularının sıcaklığı, yüzyıllarca yıl öncesi yaşanan birçok olayı günümüze taşırmada, yine daha 40 yıl öncesinin acı olaylarının hesabını sormada son derece yakıcı olmaktadır. Yaşanamaz ve elde edilemez sanılan birçok gelişme, bugün HRK birliklerinin PKK önderliğinde yürüttüğü müca-

Devamı Syf: 2'de

Bingöl-Karakoçan Hattında
Onlarca Sömürgeci Asker Öldürüldü

Bahardan yaza doğru geçerken, Bingöl-Karakoçan hattında yaygınlaşan ve sömürgecileri ağır kayıplara uğratan eylemlere tanık olduk. Sömürgeci ordu birlikleri ile HRK güçleri arasında meydana gelen bir dizi çatışmada 20'ye yakın sömürgeci asker öldürüldü ve bir o kadarı da yaralandı.

Mayıs sonları ve haziran başlarında, Bingöl'de meydana gelen iki ayrı çatışmada 10'u aşkın sömürgeci asker öldürüldü, yaralıların kesin sayısı ise bilinmemektedir. Yine Karakoçan'da da meydana gelen çatışmalarda çok sayıda asker öldürüldü ve yaralandı. Haziran başlarında Karakoçan'da meydana gelen çatışmada 3 asker öldürüldü. Bu eylemin yanısıra, aynı tarihlerde Kiğı'nın Hergepte köyü yakınlarında bir grup sömürgeci asker, HRK birliğinin pususuna düştü. Ölü ve yaralı sayısının kesin olarak hesaplanamadığı eylemde, düşmanın ağır kayıplar verdiği ve geri çekilmek zorunda kaldığı bildirilmektedir. Bu eylemlerin yanısıra, ayrıntılarını henüz öğrenemediğimiz irili-ufaklı çok sayıda eylem haberi gelmektedir.

Bingöl, stratejik öneminden dolayı ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından son derece önemli bir alanı teşkil etmektedir. Elverişli coğraf-

Devamı Syf: 3'de

Batman'da Direniş Alevleri Yükseliyor

Ulusal kurtuluş eylemlerimizin yoğunlaştığı alanlardan biri de Batman'dır. Sömürgeci-faşist ordunun yoğun operasyonlarına karşın, kök salan silahlı direniş birlikleri peşpeşe geliştirdiği eylemlerle düşmana ağır darbeler vurdu. Onlarca sömürgeci asker, milis ve polisin cezalandırıldığı alanda, düşmanın ekonomik kuruluşlarına yönelik olarak da çeşitli eylemler gerçekleştirilmiştir.

Batman'dan yeni eylem haberleri gelmektedir. Aldığımız haberlere göre, düşmanın birçok ekonomik kuruluşuna yönelik sabotajlar geliştirilirken, gerçekleştirilen bir pusu eyleminde ise, sömürgeci 3 asker ölümle cezalandırıldı. Sabotajlar sonucu yangının çıktığı ve maddi hasarın yüzmilyonlarca lira değerinde olduğu da söylenmektedir.

Batman'da, direniş mücadelemiz önemli mevziler kazanarak gelişmektedir. Sömürgeciler bu alana özel bir önem vermektedirler. Petrol rafinerisinin varlığı alanın ekonomik önemini artırmakta ve bunun yanısıra, coğrafik koşullarının ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmeye elverişliliği, sömürgecilerin bu alan üzerinde fazlası ile durmasına yol açmaktadır. Yine, önemli bir askeri gücün Batman'da konumlandırılması, verilen önemi ortaya koymaktadır. Bir yandan askeri gücünü

Devamı Syf: 3'de

VIII- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAZ ATILIMINDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRELİM!

DÜŞMANIN YENİ OYUNLARINI DA YERLE BİR EDELİM!

AGİT YOLDAŞIN ANISINI ZAFERLERLE YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞIMIZDA YAŞATALIM!

Yazısı Sayfa 4'te

KÜRDİSTAN'DA YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞ VE ARTAN KİTLE MUHALEFETİ

Yazısı Sayfa 12'de

Alman Cumhurbaşkanı R. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

12 Eylül Rejimi Meşrulaştırılmak İsteniyor

Almanya Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker, 26 Mayıs'ta Türkiye'ye resmi bir ziyarette bulundu. Bu, 12 Eylül faşist darbesinden bu yana ilk defa Batılı bir devlet başkanının Türkiye'yi ziyaret etmesiydi. Bilindiği gibi, 12 Eylül 1980'de askeri-faşist bir darbe ile ordunun yönetime el koyması ardından Batı Avrupalı birçok devlet, cunta ile ilişkilerini daha alt bir seviyede sürdürmeye başladı. Buna neden olan gelişmeleri ve sonuçlarını daha önceleri çeşitli yazılarımızda ele almıştık. Burada, görülmesi gereken bir gerçeğe kısaca da olsa yeniden değinmek istiyoruz.

Alman Cumhurbaşkanının Türkiye ziyareti, son aylarda Avrupa'da Türkiye lehine estirilmeye çalışılan

Devamı Syf: 10'da

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE BOTAN BÖLGESİ DİRENİŞ RAPORU

BOTAN BÖLGESİNDE YÜKSELEN DİRENİŞİN BOYUTU

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün çok önemli bir dönemden geçmektedir. Döneme damgasını vuran temel özellik, şüphesiz ki faşist Türk sömürgeciliğinin her türlü baskıcı, entrikacı uygulamalarına rağmen bir türlü kırılamayan devrimci direniştir. Halkımız yüzyıllarca sömürgeciliğin ve her türlü gericiliğin vahşiyane uygulamalarına rağmen, tarihinde ilk defa böylesine anlamlı, böylesine köktenci, gerçek anlamda ulusal kurtuluşçu bir direniş ortaya çıkarmış ve bunu ülkenin birçok alanında, ideolojik, politik, örgütsel, silahlı, silahsız her düzeyde yüksek boyutlara ulaştırmış bulunmaktadır. Çok rahatlıkla söylenebilir ki, çok kan ve can pahasına da olsa, düşmanın her türlü imhacı saldırılarına rağmen direnişin böylesine yüksek bir boyuta ulaşması, ulusal kurtuluş devrimimizde kazanılmış büyük bir mevzidir. Bu gerçek, bugün halkımızın dost ve düşmanı tüm güçler tarafından teslim edilmekte ve mücadelemizden şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde etkilenen tüm güçler kendilerini bu somut gerçekliğe göre uyarlamak, lehte veya aleyhteki politikalarını buna göre belirlemek durumunda kalmaktadırlar. Bu, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük uğruna yüzyıllarca özlemini çektiği, ama ancak günümüzde ulaşabildiği devrimci gelişmede son derece yüksek bir noktadır. Halkımız, bundan böyle geleceğini hep bu zemin üzerinde tayin edecek, devrimde zaferi yine bu zemin üzerinde sağlayacaktır.

Kuşkusuz direnişin yeni dönemde böylesine yüksek bir boyuta ulaşmasında bir bütün olarak Botan bölgesinin yeri ve rolü belirleyicidir. Çünkü Parti stratejimizin ve halk savaşı çizgimizin bir gereği olarak, Botan bölgesi mücadelenin en hızlı gelişeceği ve önemli sonuçların elde edileceği bir alan olarak görülmüş, ve II. Kongre'de aldığı kararlar sonucu Partimiz direnişi en başta bu alanda geliştirmenin hazırlıklarına girişerek, devrimci mücadeleyi buradan başlatarak büyük gelişmeler sağlamıştır. Partimizin böyle bir kararı alıp uygulamasında bir yığın tarihi, güncel ve toplumsal neden yanında, bölgenin coğrafik, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel özellikleri de önemli roller oynamıştır. Bölge, coğrafyası son derece elverişli, halkı yurtsever, sömürgeci kapitalizmin tahribatına fazla uğramamış, asimilasyon politikasından fazla etkilenmemiş; düşmana dayanak olabilecek güçlerin zayıf ve büyük oranda aşınmış, kültürel değerlerin son derece özlü, kısacası düşmanın en zayıf olduğu bir alanı teşkil etmektedir.

Botan bölgesi her şeyden önce, coğrafyasıyla devrimci mücadele

Devamı Syf: 19'da

YAZ ATILIMI BAŞARIYLA SÜRÜYOR

Baştarafı Syf: 1'de

dır. Güneş gazetesinin 17 Haziran tarihli sayısında, 5 sıkıyönetim komutanı, yaptıkları açıklamalarda **"Tek hedef PKK"** diyerek, **"PKK'nin kökü kazılmalıdır"** çağrısını yapmaktalar. Bu bile faşist Türk ordusunun içine girdiği çıkmazı ortaya koymaktadır. Evet, bugün faşist cuntanın önünde duran tek hedef PKK ve öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadeleyi ve PKK'yi yok etmek için yapmadıkları provakasyon, gerçekleştirmedikleri komplo ve saldırı kalmadı. Bugün de yeni yöntemlere başvurarak saldırılarını yürütmektedirler. Özellikle özel komando birliklerinden vurucu timlere ve kontr-gerilla birliklerine varana kadar, birçok birliği Kürdistan'da hareket ettirmekte ve bunlar eliyle mücadelemizi boğmaya çalışmaktadırlar. Son olarak uygulamaya konulan "stratejik köy" planı, bu saldırıların ayrılmaz bir parçasını oluşturmaktadır.

Bugün sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da tarihinin en ince ve en kaba karşı-devrimci yöntemlerini uygulamakta ve geliştirmektedir. Sadece kendi dağarcığında değil, emperyalizmin bagajında ne türlü yöntem varsa, hepsini birbiri ardısıra Kürdistan'da uygulamaktadır. Bunlar vasıtası ile sonuca gitmek istemektedir. 1986 yılının halkımız için bir zafer yılı olarak elde edilmesini tüm güçleri ile engellemeye çalışmaktadırlar. Bahar ve yaz aylarında yoğunlaşan karşı-devrimci komplolar sömürgecilerin amacını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Hükümetinden muhalefet partisine varana kadar, bir bütün olarak faşist cuntanın Kürdistan'da yürüttüğü ayakta kalma savaşına destek olmakta; ve mücadelemizi ezmek için tüm güçlerini sarfetmektedirler. Yine "sol"dan destekçiler de ortaya çıkmakta, yeni sosyalist parti kurma çalışmaları adı altında cuntaya yama olmaya çalışarak, yırtıklarını kapatmak istemektedirler. Evet, tüm bunlar ve daha birçok gelişme ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne engel olma çabalarıdır.

Bahar Atılımı ve Yaz Atılımının daha ilk haftalarında sağlanan gelişmeler, tüm bu saldırı ve komploların işlemez kalacağını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Bugün Hakkari, Dersim, Bingöl, Batman, Mardin vd. alanlarda direniş eylemlerimiz tüm gücüyle devam etmektedir. Her gün yüzlerce toplantı, eylem, gösteri, bildiri dağıtma, afiş asma vb. eylemlerin gerçekleştirilmesi düşmanın tüm uygulamalarının boşa çıktığını göstermektedir. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz aralıksız sürerken, direniş örgütlerimiz de kitleler arasında daha da kök salarak derinleşmektedir.

Yaz Atılımının ilk haftalarında gerçekleştirilen eylemlerimiz ulusal kurtuluş mücadelemizin her dönemde güçlenerek ileri atılımlar kaydettiğini bir kez daha ortaya çıkarmaktadır. 1986'ya güçlü giren Kürdistan halkı, bu yıldan ileri zaferleri elde ederek, güçlü çıkmasını da bilecektir. Yaz başında gerçekleştirilen ve onlarca sömürgeci askerin imhası, milyonlarca liralık maddi zarara yolaçan direniş eylemlerimiz bunun açık bir kanıtıdır. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz bundan sonra da tüm hızıyla devam edecektir.

DERSİM'DE KIZIL DİRENİŞ EGEMEN ULUSAL KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ SÜRÜYOR

Baştarafı Syf: 1'de

dele ile gerçeklik kazanmaktadır. Bu nedenle, Dersim'de sömürgeci düşmana vurulan darbelerin etkisi ağır olmaktadır. Sömürgeci faşistlerin bir daha sökülmezcesine kök saldıklarını sandıkları Dersim'de, ulusal kurtuluş bilinci kısa sürede derin bir kök salma gücünü göstermektedir. İşte, bu gerçeklik başta faşist sömürgeciler olmak üzere, bir bütün olarak işbirlikçi güçlerle, sosyal-şoven güçleri tedirgin etmektedir.

Yaz başında Dersim'de gerçekleştirilen eylemlerin düzeyi, silahlı direniş mücadelemizin kökleştiğini göstermenin yanısıra, kitle desteğinde meydana gelen kabarışı da göstermektedir. Pülümür ve Çemişgezek'te sömürgeci askerlerin pusuya düşürülerek, 10'un üzerinde askerin öldürülmesi ve 15'i aşkın askerin de yaralanması, önümüzdeki dönem eylemlerimizin boyutunu da ortaya koymaktadır. Pertek'te pusuya düşürülen sömürgeci askerlerden çok sayıda ölü ve yaralı var. Sömürgeci faşistlerin ısrarla gizlediği bu eylem, yörede önemli bir etki yaratmış ve coşku ile karşılanmıştır. Yine haziran başlarında 100 kişilik bir HRK birliği kitlelerin de katıldığı bir siyasal gösteri düzenlemiştir. Dersim şehir merkezinde gerçekleştirilen eylem esnasında sloganlar haykırılırken, ayrıca afiş ve bildirilerin de dağıtıldığı bildirilmektedir. Gelen haberlerde cezaevinden dışarı salıverilen ihanetçilerden ve "Genç Kemalistler Birliği"nin başını çeken Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit'in evleri de basılmış, ancak hainler evde bulunamamışlardır. Eylem önemli oranda etki bırakırken, ihanetin hiçbir zaman affedilemeyeceği gerçekliğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Dersim üzerine bundan önce de çeşitli vesilelerle yazmıştık. Bu alan üzerinde sömürgeci-faşist Türk devletinin neyin peşinde olduğunu tüm yönleriyle ortaya koymuştuk. Bazı çevreler, bu değerlendirmelerimizden rahatsız oldular. Ve buradan hareketle alanda geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemize küfretmeye başladılar. Tabii ki, böylesi bir tutum içine girmelerinin nedenleri vardır. Yine, onları bu derece rahatsız eden gelişmelerin sadece alana ilişkin değerlendirmelerimiz olmadığını da yeri gelmişken belirtelim. Bizzat direniş eylemlerimizin gelişmesi, onların en büyük korkusunu oluşturmaktadır. Tüm okurlarımızın da bildiği gibi, Kürdistan geneline ilişkin olsun, Dersim özgülüne yönelik olsun yaptığımız değerlendirmeler, objektif gerçekliği olduğu gibi yansıtmaktadır.

Bu güçler, gerçeklerin bu derece yalın bir biçimde izah edilmesinden niye bu derece rahatsız olmaktadırlar? Onlarda böylesi bir gelişmeyi ortaya çıkaran başlıca etken nedir? Gerçi bu nedenler çok açık, ama biz bir yönüyle tekrar da olsa bu gerçeklere değinmek istiyoruz.

Bir kez her şeyden önce, sömürgeciliğin derin etkilerini taşıyan ve her biri Kemalizmin kışla kültürü içinde yoğrularak, insanlık adına düşünmeyi unutmuş, her an çökmeye hazır sefilleri oluşturmaktadırlar. Her ne kadar ağızlarına en keskin devrimci lafları da alıyorlarsa, bu onların elbiselerinin rengini değiştirmeye yetmemektedir. Tüm uğraşlarına rağmen, Kemalizmin azı dişleri sırıtmaktadır. Her fırsatta başını uzatarak, zehirini boşaltmaya çalışan bir yılan misali sinsice gizlenmeye çalışmaktadırlar. İnsanın her tarafı açıkta kalmış bir vaziyette, tıpkı deve kuşu misali kafasını kuma gömerek, gerçeklere gözünü kapaması, sosyal-şoven güçlerde sık sık yaşanan bir olaydır. Dersim'de bunun örneklerine bol miktarda rastlıyoruz.

İşte, bu sosyal-şoven ve azgın kemalist güçler, gerçeklere, bir deve kuşu gibi bakarak, yok olduklarını iddia etmeye başladılar. Ama Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kafalarını kumdan çıkarmakla kalmadı, gerçekleri tüm ısrarlarına rağmen gözler önüne serdi. Adeta kirli çamaşırları pazara çıkmış adam misali, bunlar da büyük bir telaşla her şeyin tersini iddia etmeye başladılar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin sağladığı gelişmelere "olamaz, bu kadar gelişme olmamalıydı" diyerek, aleyhte yaygın bir propaganda geliştirmeye başladılar. Bundan tek bir amaç güdülüyordu: Açığa çıkan ve artık gizlenmesi mümkün olmayan yüzlerini örtmek.

15 Ağustos 1984 eylemlerinin ardından, "zamanı gelmemiştir, tüm halkı katliama götüreceksiniz" vb. gibi teranelerle ulusal kurtuluş mücadelemize saldıran sosyal-şoven güçler arasında "Partizan" daha da ileri giderek, "Silahlı mücadele koşulları yoktur" diyerek, tümden karşı cephe alıyordu. Hele ilk öncü birliklerin Dersim alanında sondaj faaliyetlerini derinleştirmeleri karşısında yürüttükleri propagandalarla, "İkinci bir '38 yaratacaklar, Apoculara destek vermeyin" diyerek, karşı faaliyetlerini direkt saldırı düzeyine vardırdılar. 15 Ağustos'a kadar "TİKKO gerillalarının" eylemlerinden bahseden "Partizan" güruhu, Eruh ve Şemdinli eylemlerinin ardından "silahlı mücadelenin koşullarının elverişli olmadığını" ilan etmeye başladı. Aynı güç, 1986 Şubat'ında yine "gerillalarının eylemlerinden" bahsederek, içine düştüğü sefilliği tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Tüm bunlardan neden yeniden bahsetme gereği duyduk? Sanırız okur da, birçok sonucu çıkarmada gecikmeyecektir. Dersim'de önemli bir maddi temele sahip olan bu sosyal-şoven güçler, bugün tam bir çöküş içindeler. Varlıklarını sürdürmek için bir gün sağa, diğer bir gün ise sola savrulmaktadırlar. Onlar için bugün söyledikleri ile yarın söyleyecekleri pek fark etmemektedir. Yeterki, her yanıyla çürümüş ve dirhem dirhem dökülen, parçalanan yaşamlarını sürdürsünler. Başlangıçta ulusal kurtuluş eylemlerine daha bir değerlendirme bile yapmadan karşı koymaları bu isteklerini çok açık olarak ortaya koymaktadır.

Kemalizm zehirinin 1940'lar sonrasında bu alanda önemli oranda kafalara şırınga edilmesi, bu güçlerin yaşaması için elverişli bir maddi zemini yarattı. Sosyal-şoven güçler, bu zemine dayanarak, bu alanda belirli bir güç toparladılar. Daha düne kadar Dersim'i ele geçirilemez bir kale olarak görüyorlardı. Dersim'in bu mevcut yapısının sürdürülmesi, gerçekten ele geçirilemez bir kale haline getirecekti. Fakat, başta sömürgeciler olmak üzere tüm bu güçlerin hevesleri kursaklarında kaldı. Kemalizmin kışla kültürüne peşpeşe vurulan öldürücü darbelerle, yaratılmak istenen beyaz katliam ortamı delik deşik edildi. Bu, aynı zamanda bu güçler açısından da sonun başlangıcı oldu.

Dersim'de ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesi önünde, Kemalizmin kışla kültürüne dayanarak yarattığı inkarcılık önemli bir engel durumundaydı. 15 Ağustos sonrasında geliştirilen direniş eylemleri ile birlikte, bu yapı önemli oranda parçalandı. Sömürgeciler ve çömezleri durumundaki sosyal-şovenler, bu gelişmeler karşısında dayanaklarını yitirdiler. İşte, bundan dolayıdır ki, bu güçler mücadelemize karşı yoğun bir saldırı içine girdiler. Dersim üzerine yaptığımız değerlendirmelerden büyük tedirginliğe kapıldılar. Her zaman uyguladıkları taktiklerine yeniden sarılarak, halk ile öncüsünü karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Kemalist beyinler için söylenenleri, tüm Dersim için söyleniyormuş gibi lanse ederek, orada kendi durumlarını gizlemeye çalıştılar. Sömürgecilerle aynı dönemde, "yeni bir '38 yaratılacak" demogojisine sarılarak, halkın ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında birleşmesini engellemeye çalıştılar. Ama tüm bu çabaları nafile çıktı. Dağılmaktan ve çürümekten ne kendilerini, ne de kemalist efendilerini kurtarabildiler.

Dersim insanı işkencenin, zulmün ve katliamın en vahşisini gördü. Kemalistler öyle bir katliam gerçekleştirdiler ki, geride kalanların bir daha isyana kalkışması bir yana, akıllarına bile getirmemelerini sağlayacak boyutlarda uyguladılar. Nitekim, o dönemi yaşayanların anılarında, 1938 yılı, daha dünmüş gibi taptaze durmaktadır. Dağların, vadilerin insan cesedi, haykırışlarla, feryatlarla dolması, daha ana karnındaki bebelerin süngülenmesi, genç kızların namus uğruna yalçın kayalıklardan kendilerini uçuruma yuvarlamaları ve kan akan derelerin, Munzur'un çağlayan suları, Dersim insanının belleğinde silinmez bir biçimde yer edinmiştir. Bir daha o günleri görmek istemez. Ama bunun biricik yolunun da sömürgeci faşist cuntaya karşı intikam savaşını yükseltmek olduğunu da çok iyi bilirler. Bu nedenle, "yeni bir '38 doğacak" teraneleri tutmamaktadır. Sömürgeciler bugün de geçmişi pek aratmamaktadırlar. Fakat, bugün geçmişten farklı gelişmeler de bulunmaktadır. PKK öncülüğü tüm Kürdistan'a olduğu gibi, Dersim'e de savaşma ve direnme gücünü fazlası ile vermektedir.

1985 yılı içerisinde yaygın olarak yürütülen direniş eylemlerimiz bu gerçekliği fazlası ile ortaya çıkardı. Öncüye duyulan güvende hiç de haksız olunmadığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Silahlı direniş eylemlerinin geliştirilemeyeceğinin yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bir dönemde, eylemlerimizin az bir kayıpla, fakat önemli kazanımlar sağlayarak gelişmesi, silahlı direnişimizin gücünü ve halktan aldığı desteği göstermektedir. Birçok yönden kuşatılarak, boğulmak istenen ve tüm nefes borularının kapatılmaya çalışıldığı bir dönemde elde edilen kazanımlar, öyle küçümsenecek cinsten değildir.

Yaz başlarında Dersim'de yaygın olarak devam eden eylemlerimiz, bir yandan sosyal-şovenizme ağır darbe olurken, diğer yandan sömürgeciliğin kışla kültürüne de bir balyoz gibi çarpmıştır. Bununla birlikte, yaratılmak istenen beyaz terör ortamı boşa çıkarılarak Kızıl Direniş egemen kılınmıştır.

Artık, Dersim'de tarih halkımızdan yana işlemektedir. Sömürgeciliğin 50 yıllık ürünleri birer birer imha edilmekte veya işlemez kılınmaktadır. Yaratılmak istenen ortam tüm olanakları ile birlikte çökertilmiştir. Önümüzdeki dönem yaygın şekilde gelişerek, sömürgeci düşmana nihai darbeyi vurma doğrultusunda ilerlemesini sürdürecek olan direniş eylemlerimiz, Dersim'in intikamını alacak ve halkımızı bağımsızlığa doğru götürecektir. Sömürgecilerden işledikleri suçların hesabı birer birer sorulacak ve şehitlerimizin anılarının gereği yerine getirilecektir. Her taşın, her ağacın altında, yanında yüzlerce insanımızın kanının akıtıldığını, kemiklerinin toprak olan varlığını unutmayacağız. Bu sürekli olarak eylem gücümüzü artıracak ve intikamımızı almada yön verecektir. Evet, intikam diyoruz... Nuri Dersimi'nin kulaklarımızda çınlayan **"İntikam!.. Hür ve Müstakil Bir Kürdistan İçin..."** çağrısı, yeni dönem şehitlerimizin anısıyla birleşerek yolumuzu çizmektedir.

Metinlerin, Kazımların, Azimelerin, Seyfilerin, Çiçeklerin, Bakilerin ve tüm şehitlerimizin anısı, bahar, yaz ve önümüzdeki dönemde sürecek olan Atılımlarımızda yaşayacak, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı"na hakkettiği değeri verecektir.

HALK DÜŞMANI BİR CELLAT CEZALANDIRILDI

Liçik (Kaynarpınar) Köyü Muhtarı HRK Birliklerinin İntikam Kurşunlarından Kurtulamadı

Karlıova'nın Kaynarpınar, eski adıyla Liçik köyü, en son değerli iki yoldaşımız Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşları şehit verdiğimiz yer. Daha önce de bu köy yakınında Hüseyin DURMUŞ, Veli GEÇİT yoldaşları da şehit vermiştik. Tüm bu yoldaşlarımız, bir hainin ihbarları sonucu sömürgeci ordu güçleriyle girdikleri çatışmalarda kahramanca savaşarak şehit düştüler.

Bu yoldaşlarımızın şehit düşmesinde bizzat ihbarlarıyla rol oynayan hain Liçik köyü muhtarıydı. Etrafında örgütlediği birkaç hainle birlikte sömürgecilere uşaklık eden ve halk arasında büyük bir nefretle anılarak, adı insan kasabı olarak değiştirilen bu halk düşmanı cellatın bu kez gücü yeni ihbarlar yapmaya yetmedi. Aldığımız haberlere göre, Liçik köyüne baskın düzenleyen bir HRK birliği köy muhtarını esir alarak, birlikte götürmüştür. Daha sonra cezalandırılan muhtarın cesedi sömürgeciler tarafından alelacele gömülerek, olay örtbas edilmeye çalışılmıştır. Yöreden gelen haberlerde, sömürgecilerin olayın duyulmaması için büyük bir çaba harcadığı söylenmektedir. Buna rağmen olayın kısa süre içinde tüm çevrede duyulduğu ve halkın büyük bir sevinç yaşadığı bildirilmektedir. Yine çeşitli kaynaklardan aldığımız haberlere göre eylemin haziran ortalarında gerçekleştirildiği söylenmektedir. Birçok kaynaktan aynı doğrultuda haberlerin gelmesi eylemin kesinliğini kanıtlamaktadır.

Kürdistan'da devlete ihbarlarda bulunarak, devrimci mücadelemize karşı durmak isteyen çok sayıda ajan-milis bulunmaktadır. Bunların küçümsenmeyecek bir oranı cezalandırıldı ve önemli bir kesimi de vazgeçti. Fakat hala belli bir kesimin ihanette ayak diredigi bilinmektedir. Liçik köyü muhtarını bu ihbarcılardan ayıran farklar vardır. Her şeyden önce, azgın bir halk düşmanı olan muhtar, pervasız bir biçimde faaliyet yürütmekte ve sömürgeciliğe uşaklıkta sınır tanımamaktaydı. Yine yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin tutuklanmasına yolaçarken, değerli 4 yoldaşımızın da şehit edilmesinde başrolü oynamıştır. Bunun dışında işlediği diğer suçların da haddi-hesabı bilinmemektedir.

En son suçlarından biri, 23 Nisan 1985 tarihinde Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşları ihbar ederek, şehit düşmelerine yolaçmasıydı. İşlediği bu kadar suça rağmen yaşayabilmiştir. Yine, 1985 yılı sonlarına doğru evi bombalanmış, ama kendisine bir şey olmamıştır. Birkaç eylemden şans eseri kurtulan hain, en son köy baskınında devrimci birlikler tarafından ele geçirilmiştir. İşlediği tüm suçların karşılığını yaşamıyla ödemiştir. Çevrede yaygınlaştırdığı propaganda ile kendisine bir şey yapılamayacağını, devletin gerekli koruma önlemlerini aldığını söyleyen muhtar, devrimci güçler karşısında hiçbir önlemin tutmadığını hesaba katmamış olacak ki, çok azgın hareketlerde bulunmaktaydı. Baştan beri yapılan tüm uyarılara daha da azgınlaşarak karşılık veren muhtar, sömürgecilerle içine girdiği ilişkilere dayanarak, yaşayabileceğini sanıyordu. Azgın halk düşmanı yüzü kitleler nezdinde önemli oranda teşhir olmuş ve derin bir nefret uyandırmıştı.

Liçik köyü muhtarının cezalandırılması, ihanetin hiçbir biçimde karşılıksız kalmayacağını ortaya koyarken, aynı zamanda hiçbir yoldaşımızın kanının yerde bırakılmayacağını, er veya geç katillerinden hesap sorulacağını göstermiştir. Aradan yıllar da geçse elini yoldaşlarımızın kanına bulayan hiçbir halk düşmanı cezasız kalmayacaktır. Bu gerçeklik, bu eylemle bir kez daha doğrulandı.

Sinan ve Süleyman yoldaşların şehit edilişlerinin 1. yıldönümünde, katillerinin cezalandırılması, aynı zamanda anılarına karşı duyulan bağlılığın gereklerinin yerine getirilmesidir de. Tüm şehitlerimize karşı olduğu gibi, bu yoldaşlarımıza karşı da yerine getirmemiz gereken görevin bununla bitmediğini biliyoruz. Onların katillerinden biri hakkettiği cevabı aldı. Fakat anıya bağlılığın mücadeleyi her alanda yükselterek, bağımsızlık ve özgürlüğü yaratmakla mümkün olduğunu bilmekteyiz

Bundan sonra da, direniş eylemlerimiz devam edecektir. Halk düşmanları cezasız kalmayacaktır. Liçik köyü muhtarı örneğinde görüldüğü gibi, azgın halk düşmanları çoktan hakkettikleri ölümden kurtulamayacaklardır.

BATMAN'DA DİRENİŞ ALEVLERİ YÜKSELİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

tahkim eden sömürgeciler, diğer yandan ajanlaştırma ve milis faaliyetine hız vererek, karşı-devrimi hakim kılma çabası içerisine girmişlerdir. Bunun için de birçok komplo ve oyunu gündeme koymuşlardır.

Alınan tüm karşı-devrimci önlemlere karşın, direniş eylemlerimiz şehir merkezine kadar yansımış, merkezde gerçekleştirilen birçok eylemde polis ve ajan-milislerden birkaçı cezalandırılmıştır. Eylemlerimizin başarıyla, hiçbir kayıp vermeden gerçekleştirilmesi, silahlı direniş eylemlerimizin bu alanda da kökleştiğini ortaya koymaktadır. Batman önümüzdeki dönemde de silahlı direniş eylemlerimize tanık olacak ve sömürgecilere ağır darbeler vurulacaktır. Yükselen direniş alevi gürleşerek tüm alana egemen olacaktır.

Batman direniş eylemlerinin yaygın olarak gelişip güçleneceği bir alanı oluşturmaktadır. Atılan temeller, yere sağlam olarak indirilmiştir ve bunun üzerinde yükselecek olan artık devrimin muzaffer binasıdır.

Çok Sayıda Milis Ölümle Cezalandırıldı

MİDYAT'DA "KÖY KORUCULUĞU" YAŞATILMIYOR

Sömürgeci faşistlerin, savaşı Kürdistanlılaştırmak için başvurdukları taktiğin başında, "Köy Korucuları"nın devreye sokulması gelmektedir. "Köy Korucuları" eliyle direniş mücadelemizin önüne engel dikerek, savaşı "Kürdü Kürde" kırdırtarak lehine çevirmek isteyen sömürgecilerin bu oyunu da boşa çıkmaktadır.

Başlangıçta, Hakkari, Siirt, Mardin vb. gibi alanlarda silahlandırılan milisler, bugün tüm Kürdistan'a yayılmaya çalışılmaktadır. Direniş mücadelemizin tüm Kürdistan'da yaygın olarak gelişmesi; sömürgecilerin de karşı-devrimci uygulamalarını Kürdistan'ın her alanına yaymalarına yolaçtı. "Köy Korucuları" adı altında örgütlendirilen milis çeteler, askeri birliklerin önünde, direniş birliklerine karşı savaşa sürülmektedirler. Yöreyi iyi tanıyan milis çeteler, birçok yoldaşımızın şehit edilmesinde önemli oranda rol oynamışlardır. Bu durum dikkate alındığında milisliğe karşı önlem geliştirilmediği takdirde, tehlikeli gelişmelerin de ortaya çıkacağı açıktır. Bu nedenle, savaşımızın önemli bir hedefini de bu milis-çetecilik oluşturmaktadır.

Sömürgeciler, bu komplo vasıtası ile bir yandan ordularının yıpranmasını önlerken, diğer yandan halkımızı birbirine kırdırtarak, halk arasındaki deyimle "bir taşla çift kuş vurmayı" planlıyordu. Bu oyun tuttuğunda direniş mücadelemizin gelişmesi önemli oranda sekteye uğrayacaktı. Baştan itibaren çeteciliğe karşı takınılan doğru mücadele "köy koruculuğu"nun da iflas etmesine yol açtı. Milis-çeteciliğe karşı geliştirilen eylemlerde çetebaşları ve azgın milisler cezalandırıldı. Yine yüzlercesinin silahına el konularak, milislik yapmaktan vazgeçmeleri sağlandı. Bu taktik ile önemli oranda darbe yiyen milislik tutunamayarak dağılmaya başladı. Bugün önemli oranda darbe yiyen milislik, dağılmakla karşı karşıyadır.

Midyat ve çevresinde, 1986 yılı ile birlikte milisliğe önemli darbeler vuruldu. Onlarca milisin silahına el konuldu. Milisliğin tutunamadığı alanda sömürgecilerin son çırpınışları da boşa çıktı. Örgütlendirilmeye çalışılan milislerden birçoğunun geçtiğimiz günlerde HRK birlikleri tarafından cezalandırılması, diriltilmeye çalışılan milisliğe öldürücü darbe oldu. Bu da göstermektedir ki, milislik Kürdistan'da işlemez duruma getirilerek yaşatılmamaktadır.

BİNGÖL-KARAKOÇAN HATTINDA ONLARCA SÖMÜRGECİ ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Baştarafı Syf: 1'de

yasının yanısıra, derin bir yurtsever potansiyele sahip olmasından dolayı da önemli bir savaş alanını oluşturmaktadır. 12 Eylül öncesi faşist örgütlenmeye indirilen darbelerle tamamen dağıtılması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, Bingöl'ün önemini artırmıştır.

Ülkeye dönüş kararının alınması ile birlikte, ilk öncü gruplar bu alana da gitmiş, keşif ve benzeri hazırlıklarını yürütmüşlerdir. Derin yurtsever potansiyele de dayanan çalışmalar, kısa sürede sonuç vererek, önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Fakat, tüm bu olumlu gelişmeler, Hidayet Bozyiğit adlı hainin alçaklığı sonucu daha üst boyutlara çıkarılamamıştır. Bu alçağın bilinçli engelleme çabaları karşısında arzu edilen gelişmelere bir türlü ulaşılamamıştır. Ta ki bu alçağın ihanetini sergileyerek sömürgeci düşmana teslim olmasına kadar, alanda faaliyetler önemli oranda sekteye uğramıştır. Daha sonra yapılan müdahalelerle gelişmeler devrimin lehine çevrilmiş ve devrimci eylemlerin önü açılmıştır.

Bahar ve yaz döneminde yaşanan yoğun eylemlilik, 1985 yılı içerisinde önemli engellerle karşı karşıya olan bu alan çalışmalarımızın yeni dönemle birlikte güçlendirildiğini göstermektedir. Direniş mücadelemiz gerek kendi içinden ve gerekse dışından gelen her türlü komplo ve engelleme çabalarını boşa çıkarabilecek güçte olduğunu ortaya koymuştur.

Bingöl-Karakoçan hattı, bundan sonra direniş eylemlerimizin yükselişine fazlası ile tanık olacaktır. Tüm engeller aşılmış, adeta gerili yaydan fırlayan ok misali artık hedefe doğru bilinen hızıyla yol alınmaktadır. Bunu ne sömürgeciliğin saldırıları ne de ihanetçilerin çırpınışı engelleyebilir. Ulusal kurtuluş güçlerimiz, bugün her türlü komployu boşa çıkaracak güce erişmiştir. Engel tanımaz gücüyle, tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Bingöl-Karakoçan hattında da varlığını silinmez bir şekilde hakim kılacaktır.

DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ YAYGINLAŞARAK GÜÇLENİYOR

Kürdistan'ın çeşitli alanlarından Gazetemize ulaşan haberlere göre, direniş eylemlerimiz yaygın olarak devam etmektedir. Bu eylemlerde HRK savaşçıları kayıp vermezken, sömürgecilere ağır darbeler vurulmaktadır.

Hakkari, Pazarcık, Van, Urfa, Diyarbakır, Bingöl, Dersim ve çevrelerinden yeni eylem haberleri gelmektedir. Henüz ayrıntılarının elimize ulaşmadığı eylemlerin önemli gelişmelere yolaçtığı söylenmektedir. En son alınan haberlerde Pazarcık'ta bir ihbarcının cezalandırıldığı bildirilmektedir. Ayrıca, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğine karşı düzenlenen bir sabotaj eyleminde ise yüzmilyonlarca lira değerinde maddi hasarın meydana geldiği söylenmektedir. Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen ve ayrıntıları ile elimize ulaşan eylemleri önümüzdeki sayılarımızda okurlarımıza ve ilerici kamuoyuna duyuracağız.

VIII- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAZ ATILIMINDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRELİM!

DÜŞMANIN YENİ OYUNLARINI DA YERLE BİR EDELİM!

AGİT YOLDAŞIN ANISINI ZAFERLERLE YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞIMIZDA YAŞATALIM!

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı tüm Kürdistan sathında yürüttüğümüz devrimci savaş sürüyor. Devrimci savaşımız, her bakımdan yeni bir sıçrama yapma noktasına ulaşmış bulunuyor. Böyle bir gelişmeyi önleyebilmek için faşist-sömürgeci düşman yeni yeni oyunlar tezgahlamaya çalışıyor. Bütün bunlar devrimcilere önemli ve ciddi pratik çalışma görevleri yüklüyor. Kurtuluş Birliğimiz tüm bu görevleri başarıyla yerine getirebilmek için bilinç, cesaret ve yaratıcılıkla savaşıyor.

Ağır ve uzun geçen kış koşullarına rağmen son birkaç ay içinde, Bahar Atılımında aşağıdaki devrimci eylemler gerçekleştirilmiş bulunuyor:

1- 12 Ocak 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından Şırnak'ın Karne Köyü basılmış, köyde bulunan ajan-milis çete grubu silahsızlandırılmıştır. Eylemde 8 piyade tüfeği ile bir telsiz Kurtuluş Kuvvetlerinin eline geçmiştir. Eylemden sonra silahlarını koruyamayacaklarını anlayan faşist-sömürgeciler Şırnak alanında dağıttıkları silahların büyük bölümünü toplamak zorunda kalmışlardır.

2- 18 Mart 1986 günü, Uludere'nin Roboskî Köyünde bulunan bölüğe karşı Kurtuluş Kuvvetleri tarafından bir baskın düzenlenmiş, bölüğün nöbetçi kulübesi tahrip edilerek ele geçirilmiştir. Saldırıda 3 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Eylemde 1 adet MG-3 orta otomatik tüfek, 2 adet G-3 piyade tüfeği Kurtuluş Kuvvetlerinin eline geçmiştir. Çarpışmada bir savaşçımız kolundan hafif olarak yaralanmıştır.

3- Mart 1986'da, Uludere'nin Roboskî Köyü sınırında Devrimci Kuvvetlerle faşist ordu güçleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada 1 onbaşı öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

4- Mart 1986'da, Uludere'nin Kror Köyü muhtarının evini bombalayan Kurtuluş Kuvvetleri köyde bulunan bölüğün nöbet yerine giden yola bombalı pankart asmışlardır. Bombanın patlaması sonucunda 1 asker ölmüştür.

5- 8 Nisan 1986 günü, Hakkari çevresindeki dağlık alanda, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında bir gün süren silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çarpışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Son kurşununa kadar kahramanca savaşan yiğit savaşçı Aziz yoldaş, uzun süren çarpışma içinde şehit düşmüştür.

6- Nisan 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Şırnak-Uludere yolunda iki askeri araca saldırılmış ve araçlar tahrip edilmiştir.

7- 15 Ocak 1986 günü, İdil'in dağlık kesiminde Devrimci Kuvvetler ile faşist ordu güçleri arasında uzun bir silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Birçok askerin öldürüldüğü ve yaralandığı çarpışmada, kahraman savaşçılarımızdan Hasan SEVİLGEN yoldaş şehit olurken, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

8- 22 Mart 1986 günü, Eruh'un Ağaçyurdu Köyüne Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından bir baskın düzenlenmiştir. Baskında 3 kontr-gerilla elemanı ile 8 ajan-milis çete üyesi öldürülmüş, 3 çete de yaralanmıştır.

9- 28 Mart 1986 günü, Şırnak'ın dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmış, gece pusuya düşürülen birliğimizin komutanı, Kurtuluş Birliğimizin değerli yöneticilerinden, Büyük Önder ve Komutan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş şehit düşmüştür.

10- 27 Mart 1986 günü, Şırnak'ın Çemkî Tahlo Köyünde bulunan askeri birliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleri tarafından baskın düzenlenmiş, çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır.

11- Ocak 1986'da, Şırnak'ın dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında iki ayrı yerde meydana gelen çarpışmalarda çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Çarpışmalarda yiğit savaşçılarımızdan Şehmusa, Edip ve Cemil yoldaşlar kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

12- 30 Mart 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından Diyarbakır-Dicle karakoluna bir baskın düzenlenmiş, saldırıda 1 assubay öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

13- 4 Mart 1986 günü, Baykan'ın dağlık kesiminde, Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Çarpışmada üç yiğit savaşçımız kahramanca savaşarak şehit düşmüştür.

14- 21 Mart 1986 günü, Baykan'ın Ulaşlı Köyü muhtarının evine baskın düzenleyen Kurtuluş Kuvvetleri tarafından 4 ihbarcı hain öldürülmüştür. Bunlar daha önce devrimcileri ihbar ederek suç işlemişlerdir.

15- Mart 1986'da, Adıyaman'ın Kömürler Köyü mıntıkasında, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından kurulan pusuya düşen bir düşman devriyesine saldırılmış, 4 asker öldürülmüştür.

16- Nisan 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Adıyaman-Pazarcık alanında Türkiye-Irak petrol boru hattı ve Toybelen Petrol Dolum Tesisi patlatılmış, tahrip edilmiştir. Meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker de yaralanmıştır.

17- Mayıs 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Kahta polis karakoluna bir baskın düzenlenmiş, saldırıda 1 polis öldürülürken, çok sayıda polis de yaralanmıştır, polis karakolu tahrip edilmiştir. Daha sonra kırsal kesimde devam eden çarpışmada birçok asker öldürülmüş ve yaralanmış aynı çarpışmada kahramanca savaşan iki savaşçımız şehit olurken, bir savaşçımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

18- Aralık 1985'te, Çemişgezek'in dağlık kesiminde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çarpışmada 1'i çavuş, çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Aynı çarpışmada, kahramanca savaşan Mehmet ÖZGÜL, Kazım YETİM ve Yılmaz ALİOĞLU yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

19- 28 Nisan 1986 günü, Devrimci Kuvvetler tarafından bir telsiz radar istasyonuna saldırı düzenlenmiş ve tahrip edilmiştir. Olayda 4 görevli de yaralanmıştır.

20- 1 Mayıs 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu birlikleri arasında Hakkari'de meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Aynı çarpışmada, yiğit savaşçılarımızdan Salman KAVAL (Şerif) yoldaş kahramanca savaşarak şehit düşerken, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

21- Mayıs 1986'da, Bingöl dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen çarpışmada 11 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

22- Nisan 1986 sonlarında, Dersim'in değişik alanlarında Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında bir dizi silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çok sayıda askerin öldürüldüğü ve yaralandığı bu çarpışmalarda bir yiğit savaşçımız kahramanca savaşarak şehit düşmüştür.

23- 30 Nisan 1986 günü, Kığı'nın Şenkaya Köyü muhtarı ihbarcı-ajan Cemil Yazıcı Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

24- 1 Mayıs 1986 günü, Kığı'nın Ayanoğlu Köyünde ihbarcı-ajan Raşit Aktaş Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Bunlar, geçtiğimiz dönemde meydana gelen silahlı çarpışmalardan sadece bazılarıdır. Bunlar dışında sonuçlarını yeterince öğrenemediğimiz çok sayıda devrimci silahlı eylemimiz vardır. Devrimci eylemlerimiz Yaz Atılımı boyunca, her bakımdan daha gelişmiş bir düzeyde devam edecektir.

★ ★ ★

15 Ağustos silahlı direnişimiz, iki yıla yaklaşan uzun süreliliğiyle, faşist-sömürgeci düşmana vurduğu ağır darbeleriyle, kitleleri örgütleyip eyleme çekebilme gücüyle faşist-sömürgeci düşmanın oyunlarını bir bir bozuyor, emperyalizmin ve Türk faşizminin özel savaş taktiklerini adım adım yenilgiye götürüyor, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan karşı-devrimci çabaları yerle bir ediyor. Emperyalizm ve Türk faşizmi, devrimci savaşımız karşısında varlığını sürdürebilmek ve kurtuluş mücadelemizi yenilgiye götürebilmek için yeni yeni özel savaş taktikleri geliştiriyor ve uygulamaya koyuyor, binbir çeşit yöntemle, komplo ve terörle riyakarlıkla tüm gücünü savaşa sürüyor. Ayaklanmaya karşı koyma, kontr-gerilla ve psikolojik savaş olarak tanımladığı özel savaşının tüm taktiklerini birlikte ve aynı anda uygulamaya çalışıyor.

15 Ağustos silahlı direnişimizin başlamasıyla birlikte tüm ordusunu savaşa sürdü, bununla muhtemel bir ayaklanmayı bastırmak veya mevcut "belayı" kısa sürede ortadan kaldırmak istedi. Başarısız kalınca, buna "Pişmanlık Yasası" dediği örgütü içerden çökertmeyi amaçlayan uşaklık ve ihanet taktiğini ekledi. Tutmayınca, "Köy Korucuları" adı altında, aşiretçi-feodal uşaklarının yönetiminde Kürdistan insanını örgütleyip Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinin üzerine sürmeyi, Kürdistan halkını kendisiyle yenmeyi amaçlayan savaşı Kürdistanlılaştırma taktiğine başvurdu. Sonuçsuz kalınca, eskilerine yeni kuvvetler de ekleyerek Kürdistan'ın dört bir yanına kontr-gerilla timleri çıkardı. Devrimcilerin başına ödüller

koydu, kelle avcıları türetti, Kurtuluş Birliklerimiz içine ajanlar sızdırarak devrimcileri tek tek katletmeye çalıştı. Kitlelerin devrime eğilimini durduramayınca sahte solcular türetti, "sol" partiler kurdurttu, bu türetmelerden tasfiyeci sol'a kadar, tüm güçleri birleştirerek devrimci hareket ve mücadele üzerine saldırttı. Bütün bu taktiklerle dağları, taşları tuttu, zulmün en gaddarını en barbar yöntemlerle uyguladı, halkımız üzerine vahşi hayvanlar gibi saldırdı, yaktı, yıktı, göçertti, katletti, tutukladı... Baskı ve zulüm uygulamasında akla gelebilecek her şeyi yaptı. Propagandada ahlaksızlığı ve edepsizliği kendisine meziyet edindi. Devrimci önderlik ve devrimci örgüt hakkında yalan, düzmece ve riyakarlıkla dolu bin bir çeşit haber yaydı, bir insanı birçok defa öldürmekten, kendi namussuzluğunu halkımızın namus anlayışında gizlemeye çalışmaya kadar, her türlü ahlaksız ve alçakça sözü söyledi. Ve bütün bunları bugün de aynı hızla yapmaya devam ediyor.

İşin dikkat edilmesi gereken bir ilginç yanı var: Bütün bunları devrimci harekete "iki gün", "72 saat" ömür biçerek yaptı, "sildim, süpürdüm" diyerek yaptı, faşist orduyu her gün daha fazla Kürdistan'a ve savaşa sürerken, daha çok yönetime katarken göstermelik olarak, "sıkıyönetimi kaldırarak" yaptı. İki yılın her gününde bunları tekrarladı ve iki yılı böyle geçirdi. Bugün de aynı şeyleri, hem de sözde daha kesin görünerek söylüyor, fakat bu sözlerle birlikte özel savaşın yeni bir taktiğini daha uygulamaya koyuyor: "Stratejik köyler" uygulamasını gerçekleştirmeye çalışıyor. Bugün özel savaşın yukarda belirttiğimiz tüm taktikleri birlikte gündemdedir, tüm güç ortaya konarak hepsi uygulanmaya çalışılmaktadır. Ve bunlara, "stratejik köyler" denen bir yenisi daha bugün eklenmek istenmektedir. Bununla, küçük köyler bir araya toplanarak, etrafında tel örgüler çekilip nöbetçi kulübeleri dikilerek, stratejik alanlar boşaltılarak, tampon bölgeler oluşturularak, başka yöntemlerle denetim altına alınamayan, devrimci mücadeleye katılmaktan ve destek vermekten alıkonulamayan, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleriyle ilişkisi kesilemeyen halkımız böylece sıkı denetim altına alınmak istenmektedir.

Bu, pratik savaşımızda yeni bir durumdur. Pratikte böylesi yeni savaş taktikleri uygulamaya koymaya çalışırken, propaganda da en büyük ağızlardan "sildik, süpürdük, yokettik" diye avaz avaz bağırması faşist-sömürgeciliğin aczidir, çırpınışıdır, alçakça yalancılığıdır, riyakarlığıdır. Böyle bir uygulamaya geçiş, devrimci savaşımız karşısında faşist-sömürgeciliğin yeni ve önemli bir pratik yenilgi daha almış olduğunu gösterir. Kesintisiz yükselen devrimci savaşımız, faşist-sömürgeciliğin özel savaş taktiklerini bir bir bozguna uğratmakta, onu dağarcığının boşaldığı ana doğru hızla götürmektedir.

Faşist-sömürgeci düşmanın uygulamaya çalıştığı yeni savaş taktiği çok önemli bir durum yaratmaktadır. Öncekilerde olduğu gibi bunu da hızla ve başarıyla bozguna uğratmak tüm devrimci güçlerin önemli ve önde gelen bir görevidir. Gerçekte böyle bir uygulamaya girişmekle düşman ateşle oynamaktadır. Böyle bir taktiği boşa çıkarmak bizim için çok daha kolay, olanaklı ve son derece geliştirici olacaktır. Düşman taktiğinin

zulma olanakları kendi içinde gizlidir. Halkımız kolay kolay yurdunu yerini, toprağını, işini terketmeyecektir. Böyle bir çaba kitlelerin daha hareketli, aktif, dirençli olmasına yolaçacak ve kitleleri daha çok devrimci mücadeleye katılmaya yöneltecektir. Böylesi gelişmelere karşı son derece dikkatli, duyarlı ve hazırlıklı olunmalıdır. Propagandamız, ajitasyonumuz, örgüt çalışmamız ve silahlı eylemimiz köylüleri yerlerinden sökülmemeye, köylerini, topraklarını, işlerini terketmemeye yöneltecek tarzda ve etkinlikte olmalıdır. Köylülere düşman uygulamalarının neye yolaçacağı ve neyi amaçladığı yeterince anlatılmalı ve kitleler dikkatli ve duyarlı kılınmalıdır. Böyle bir çalışma ile köylülük içindeki örgütlülüğümüz mümkün olduğu kadar genişletilmeye çalışılmalıdır. Ve bu yolda düşmanın girişeceği her uygulamaya karşı silahlı eylemle karşı konulmalı, direnilmeli, kitleler direnişe ve isyana çekilmeli, direnişleri yönetilmeli ve büyük kitle direnişlerine ulaşılmalıdır. Ama hiçbir köyün böyle bir uygulamayı sessizce kabul etmesine olanak ve ortam verilmemeli, hiçbir uygulamaya karşı seyirci ve etkisiz kalınmamalı, böylesi elverişli ve muazzam durum geniş kitle direnişine, isyanına vardırılarak özel savaşın bu taktiği de yerle bir edilmelidir.

★ ★ ★

15 Ağustos silahlı direnişimiz ve bir bütün olarak yürüttüğümüz devrimci mücadelemiz faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vurarak ve halk kitlelerini derinden etkileyerek Türk faşizminin gücünü belli ölçüde kırmış ve yeni bir devrimci yükseliş dönemi başlamıştır. Bugün yaşanan sorunlar böyle bir siyasal-pratik mücadele dönemine geçişin sorunlarıdır.

Yürüttüğümüz mücadele karşısında 12 Eylül rejiminin örgütlenme çabaları başarısızlığa uğramış ve bugün bu rejim önemli ölçüde parçalanmış, aşılmıştır. Fakat emperyalizm ve Türk burjuvazisi, bütün arayışlarına rağmen, bu rejimin yerine koyacak daha istikrarlı bir alternatif bulamamaktadır... Yani egemen güçler yeni siyasal iktidarlar üretememektedir. Mevcut olanın aşılması ve yerine konacak yeninin bulunmaması ortamında bugün birçok güç, çok karmaşık ve çok eğreti, yamama bir biçimde kendisini örgütleme ve yeni bir siyasal alternatif olarak ortaya çıkabilme çabası içine girmiş bulunmaktadır. 12 Eylül rejiminin tek sesliliğinin Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaşla kırılması ortamında ve çok gülünç, haysiyetsiz ve cılız biçimlerde yürütülen bu çalışmalar, önümüzdeki dönemde hareketli bir siyasal ortamın yaşanacağını göstermektedir. Faşist rejim altında bir bütün olarak bunalan ve devrimci savaşımızdan derinden etkilenmiş olan halk kitlelerinin böyle bir ortamda gücünü ortaya koyması ve yaygın bir siyasal eylemliliğe yönelmesi kaçınılamayacak bir gelişme olacaktır. Ve böyle bir gelişmenin ilk kıvılcımları bugünden başlamış bulunmaktadır. Böyle bir dönem, eğer iyi örgütlenir ve yönetilirse halkın devrimci gücünün ortaya konduğu ve devrimin egemenliğinin doğmaya başladığı çok ileri bir devrimci gelişme dönemi olacaktır.

Çeşitli güçlerin böyle bir döneme giriş durumları bile gelişmelerin nasıl olacağını açıkça gösterir niteliktedir. 12 Eylül rejimi şahsında bugün aşılmakta olan sadece Türk burjuvazisinin bir siyasal yönetim biçimi değil, geçmişi yüzyıllara uzanan ve imparatorluklara dayanan Türk egemen sınıflarının tüm egemenlik sistemidir. Geçmişten beri esas olarak ordu gücüyle hayat bulmuş olan bu egemenlik, bugün de aynı gücün dağılması ve aşılmasıyla hızlı bir çöküşe ve yokoluşa doğru gitmektedir. İşte bu nedenledir ki, bugünkü yönetimin aşılması 1970'lerde ve daha önce olduğu gibi yeni alternatiflerle karşılanamamakta, egemenlik sisteminin tümden varlık-yokluk sorunu gündeme gelmektedir. Türk burjuva egemenliği dönüşü olmayacak bir biçimde böyle bir sürece girmiştir ve burjuva politikacılığının önümüzdeki dönem için kaderi böyle çizilmiştir. Ne kadar parti kurulursa kurulsun, eskisiyle yenisiyle, askeriyle siviliyle ne kadar politikacı türetilirse türetilsin bunların tümünün eskisi gibi halk kitlelerini aldatabilmeleri ve belli bir süre varlık gösterebilmeleri artık kolay ve mümkün olmayacaktır. Türkiye'de orta sınıf siyasetçiliğinin geçmişi çok zayıf ve maskelidir, bu güçler zayıf bir biçimde ve "sol", "devrimci" maskeli olarak ancak ortaya çıkabilmişlerdir. Altı yıldır yaşanan çetin mücadele ortamında bu zayıf oluşum da iyice ezilmiş ve maskeleri düşerek burjuva ajanlığı olan gerçek yüzleri gizlenemeyecek bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu nedenle, önümüzdeki dönemde çeşitli maskeler altında böylesi güçleri burjuvazi piyasaya sürmeye çalışsa da, işleri bitmiş olan bu güçlerin fazla varlık göstermelerinin mümkün olmayacağı açıktır. Bütün bu gelişmeleri ortaya çıkaran ve böyle ileri gelişmeler dayatan güç devrimci harekettir. Bu hareket, bugün PKK-ERNK-HRK biçiminde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak şekillenmiş bulunmaktadır. Kürdistan devrimci hareketi, mücadelede insiyatifi ve etkinliği elinde tutan ve böylesi gelişmeler yaratan bir güç olarak döneme en güçlü ve geleceği olan tek güç biçiminde girmektedir. Bu nedenle, önümüzdeki dönemde devrimci görevlerin yerine getirilmesi halkın siyasal-askeri gücünü en gelişmiş biçimlerde ortaya çıkaracak ve devrimi egemenlik yolunda ilerletecektir.

Böyle büyük ve tarihi gelişmelerin yaşanacağı bir döneme girerken ve geçmiş mücadelenin sonuçlarını en yeterli bir biçimde almak açısından, bugün yerine getirilmesi gereken önemli devrimci görevler vardır. Devrimin gelişmesi artık eskisinden daha çok pratik kazanım sağlamayla, pratik gücü en ileri düzeylerde büyütmekle ve gereken pratik adımları başarıyla atabilmekle mümkün olacaktır. Bu açıdan pratik çalışma görevleri bugün tüm devrimcilerin bilincini ve gücünü yoğunlaştırması gereken esas görevler durumundadır. 12 Eylül rejiminin egemenliğini kıran bir mücadele üzerinden devrimin egemenliğinin gerçekleştirileceği bir gelişme dönemine girerken bugün, bu geçiş sürecinde devrimci hareketin üslenme çalışmalarını ilerletmek, ülkemizin en elverişli alanlarında hareketin üslenmesini, yerleşmesini sağlamak, Devrimci Silahlı Kuvvetlerimizi, Silahlı Savaş Birliklerimizi mümkün olduğu kadar büyütmek, kitlelere mücadele görevleri verecek en geniş şekilde örgütlülük yaratmak, halkımızın örgütlenmesini, ordulaşmasını en ileri düzeyde geliştirmek, örgütlülüğümüzü genişliğine ve derinliğine ilerletmek, bu görevleri başarıyla yerine getirmek hayati önem taşımaktadır. Tüm devrimci güçlerin uğraşı esas olarak bu görevleri yerine getirmek olmalıdır. Propaganda, ajitasyon ve silahlı eylem faaliyetlerimizin tümü bu hedefe hizmet etmek zorundadır. Halk kitlelerine faşist-sömürgeciliğe karşı savaşmanın sorumluluğunu ve nasıl savaşılacağını öğretmek gerekir. Seviyeli, planlı ve örgütlü bir silahlı mücadeleyle özel savaş timlerini, ajan-milis çete başılarını ezmek, düşmanın saldırı gücünü kırmak ve böylece örgütsel gelişmenin önündeki engelleri ortadan kaldırmak gerekir. Bugün yürüttüğümüz ve yürütmemiz gereken mücadele böyle olmak zorundadır.

Böylesi görevleri yerine getirmeye çalışırken bugün gücümüz ve koşullarımız her zamankinden daha çok elverişli ve daha çok yeterlidir. Görevlerimizi başarmada, doğru mücadele çizgimiz, yaratılan büyük mücadele değerleri ve halkımızın gücü, temel dayanaklarımızdır. Eğer bunlara dayanılabilir ve doğru bir çalışma tarzı izlenirse başarılı olmayı engelleyebilecek hiçbir etken yoktur. Bu açıdan, gelişmelere ve görevlere denk bir düzeyde çalışma tarzımızı geliştirmemiz, yetkinleştirmemiz gerekir. Bu da, diğerleriyle birlikte, son derece zengin deneylerle dolu olan mücadele pratiğimizi ayrıntılı ve doğru bir biçimde değerlendirmekle mümkündür. Bu nedenle geçmiş pratiğimizin değerlendirilmesini doğru ve yeterli bir düzeyde yapabilmek gerekir. Bu konuda, inkarcı ya da her şeyin sonuçlandırılmış olduğu anlayışlarına düşmeden, olumlulukları ya da olumsuzlukları tek yanlı olarak abartmadan, gerçekçi bir yaklaşımla doğru ve yanlışlardan gereken dersleri çıkarıp özümsemek, bizleri güçlü kılacaktır.

Bilinç ve pratik geliştirilerek, 1986 Yaz Atılımında bu görevlerin yerine getirilmesi, devrimci hareketin yeni dönemi en güçlü bir biçimde karşılamasına ve ileri gelişmeler yaratacak olan büyük mücadelelere girmesine yolaçacaktır.

★ ★ ★

İşte böyle bir geçiş döneminde, ileri gelişmelerle dolu olacak bir döneme girişi en başarılı bir biçimde gerçekleştirebilme çalışması içinde halkımız, Partimiz ve Kurtuluş Birliğimiz en değerli evlatlarından birini kaybetti. PKK-Merkez Komite Üyesi, Birliğimizin değerli komutanlarından, büyük insan, değerli önder ve komutan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı şehit verdik. Faşist-sömürgeci düşmanın yıllarca sürdürdüğü açık saldırılarıyla başarmaya muvaffak olamadığı şey, böyle hile ve entrikalarla, ihanet ve uşaklığa sığınma alçaklığıyla bir noktamızda başarılmış oldu. Agit yoldaşın şehadeti bizi bu bakımdan da düşman karşısında daha güçlü kılarken, O'nun anısı ve manevi komutası, yeni dönemi en başarılı bir biçimde karşılamak için bizim en değerli güç kaynağımız haline geldi.

Agit yoldaş, 15 Ağustos devrimci direnişinin ülke içindeki hazırlık çalışmalarını başlatan ilk birkaç devrimciden biriydi. Hem hazırlık çalışmaları sürecinde, hem de 15 Ağustos direnişi boyunca devrimci çalışmalara en önde katıldı ve denilebilir ki en çok çalışan kişi oldu. Bu bakımdan 15 Ağustos silahlı direnişine O'nun kararlı, azimli, yılmaz ve yorulmaz kişiliği yansıdı ve 15 Ağustos direnişinin eşsiz deney ve tecrübeleri O'ndaki o büyük devrimci kişiliği şekillendirdi.

Proletarya ve halk devrimlerinin seçkin militanlarının ve önderlerinin sahip oldukları devrimci özellikleri, Kürdistan devrimci mücadelesi içinde kişiliğinde en çok somutlaştırmayı başaran devrimcilerden biri de Agit yoldaştı. Burada proletarya militanlığının ve önderliğinin devrim davasına duyulan sarsılmaz inanç, yüksek bir devrimci bilinç, devrimin zaferi için kararlı, azimli ve cesaretli çaba gibi özelliklerinin en iyi bir biçimde O'nda da şekillenmiş olduklarını sıralamaya bile gerek yok. Fakat esas belirtilmesi gereken şey, düşman karşısındaki kararlı tutumu, sürekli canlı tuttuğu hücum ruhu, ani karar verebilme gücü, her koşul altındaki soğukkanlılığı ve usta yöneticiliğiyle çevresine sarsılmaz güven veren örgütçülüğü ve komutanlığı en gelişmiş bir düzeyde kişiliğinde şekillendirmeyi başaran devrimcilerden biri olmasıdır. Besbelli ki bütün bu özellikleri O'na kazandıran şey, her zaman devrimci pratiğin kızgın alevleri içinde yaşamayı kendisine esas almasıdır. Bu noktada O'nun esas özelliğine varmış oluyoruz. O, devrimci pratikten kopmayı gerçek anlamda yaşamdan kopma olarak görür ve bir an için bile olsa böyle bir duruma düşmemek için yoğun çaba harcardı. Devrimci mücadelenin bütün sorunlarına, başka yerlerde değil, sadece mücadele pratiği içinde doğru ve yeterli çözümler bulabileceğine inanır ve sorunların çözümü için "daha çok deney, daha çok pratik uygulama" şiarıyla pratik çalışmaya yüklenirdi. Ve en tarihi sorunların çözümünü, bütün zorluklarına rağmen yine pratik çalışma içinde gerçekleştirme çabasını yürütürken, böyle yüce bir çaba içinde ölümsüzlüğe ulaştı. Agit yoldaş için gerçek yaşam, sürekli düşmanla bir boğuşma içinde olmak, düşmana sürekli saldırmak ve halkımızın kurtuluş davası için çalışmaktı. Bu özelliğiyle O, faşist-sömürgeci düşmanın amansız bir korkulu rüyası, halkımızın düşmana saldırısının bir öncü kıvılcımıydı.

Şüphesiz Agit yoldaş bu yüce özelliklerini doğuştan kazanmamıştı. O'na bu özellikleri kazandıran şey, Kürdistan proletaryasının ve halkının PKK önderliğindeki on beş yıllık mücadele deneyi ile, kendisinin zengin tecrübelerle dolu olan on yıllık mücadele pratiğidir. Böyle seçkin militanlar ve önderler yaratabilen bir mücadele ortaya çıkarmış olmakla Partimiz ve halkımız onur duyabilir.

Agit yoldaş, değerli yaşamını, hiç tereddüt etmeden, daha çok küçük yaşta iken işçi sınıfımızın ve halkımızın kurtuluş davasına adama büyüklüğünü gösterdi. Bu yolda on yıl yürüttüğü devrimci mücadelesi ve değerli çalışmaları ardından, en verimli çağında iken ve mücadelenin kendisine en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde değerli yaşamını devrime vererek ölümsüzleşti. Şimdi yurtsever halkımızın, bu büyük önderine, O'nun manevi komutası altında ve Partimizin gösterdiği kurtuluş yolunda topyekun mücadeleye atılarak karşılık vermesinin zamanıdır. Kurtuluş Birliğimiz, yurtsever halkımızı, bağrında taşıdığı onbinlerce yeni Agit'i kurtuluş savaşına katarak, kurtuluş mücadelesinde topyekun ayağa kalkıp birleşerek değerli komutanlarının anısını zafer yolunda ilerleyen mücadelelerinde bayraklaştırmaya çağırır!

Tüm devrimci militanlar! Kaybımız büyük, acımız derindir. Ama istediğimiz kadar güç alabileceğimiz büyüklükte bir devrimci değerimiz vardır. Değerli komutanımızın gerçekleştirilmesini bize borç olarak yüklediği yüce devrimci görevlerimiz vardır. Bu görevlerimizin başında acımızı devrimci güce ve mücadeleye dönüştürelim! Partimizin devrimci çizgisini ve doğru taktiklerini başarıyla pratiğe aktararak, devrimci görevlerimizi başarıyla yerine getirerek, direniş mücadelemizi daha üst seviyelere zamanında ve başarıyla ulaştırarak, halkımızın kurtuluş mücadelesini zafer yolunda hızla ilerleterek değerli yoldaşımızın anısının gereklerini yerine getirelim!

Agit Yoldaşın Anısını Yükselen Devrimci Savaşımızda Bayraklaştıralım!
Düşmanın Komplo ve Oyunlarına Karşı Daha Duyarlı, Dikkatli ve Tedbirli Olalım!
Faşist-Sömürgeci Canilerden ve Ajan, Hain-Uşak Takımından Hesap Soralım!
Halkımızı Örgütleyelim ve Düşmanına Karşı Savaşta Başarıyla Yönetelim!
PKK-ERNK-HRK Bayrağı Altında Bilinç ve Kararlılıkla İleri Yürüyelim!
YAŞASIN KÜRDİSTAN DEVRİMCİ SAVAŞI!
YAŞASIN PKK-ERNK-HRK!

HÊZÊN RİZGARÎYA KURDÎSTAN (HRK)
Basın Bürosu

15 Mayıs 1986

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı, ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

Mart 1986 ortalarında Türk ordusu, "Milli Hakimiyet Harekatı" adını verdiği topyekun bir saldırıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerine ve Kürdistan halkına saldırdı. Operasyonların ağırlığı Siirt, Hakkari, Van, Mardin, Adıyaman, Dersim, Bingöl başta olmak üzere, Diyarbakır, Muş, Bitlis, Elazığ, Kars ve Ağrı üzerinde yoğunlaştırılmıştır. Operasyonlara 7. Kolordu (Diyarbakır), 8. Kolordu (Elazığ), 6. Kolordu (Adana), 9. Kolordu (Erzurum) birlikleri, Bolu, Kayseri tugayları, Batman ve Siverek'te konumlanmış olan komando birlikleri, "özel kontr-gerilla timleri", polis birlikleri ve kurumlaştırılmaya çalışılan çete grupları katılmışlardır. Sadece Eruh, Şırnak, Cudi, Cizre, Pervari'yi kapsayan Botan bölgesinde 7. Kolorduya bağlı üç tümen, çete birlikleri, özel timler ve alanda konumlanmış birliklerden oluşan 60.000 kişilik sömürgeci ordu gücü operasyona katılmıştır. Operasyonları 7. Kolordu Komutanı, İçişleri Bakanı ve generaller yönetmiştir. Kürdistan'ın genelini kapsayan ve belli odaklarda yoğunlaşan karşı-devrim taarruzuna, helikopterler, uçaklar ve vurucu büyük imha silahlarıyla donatılan yüzbinlerce düşman askeri; sömürgeci Türk ordusunun yarısı katılmıştır.

"Milli Hakimiyet Taarruzu", 28 Ağustos 1984'le başlatılan ve sürekli tırmandırılan "Güneş Harekatının" doruğu olup, süreklilik kazanan ulusal kurtuluş direnişinin "Newroz 1986" atılımını önlemek ve ulusal kurtuluş güçlerini imha etmek amacıyla yapılmıştır. Ulusal kurtuluş güçlerinden alınan haberler, süreklilik kazanan ve Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen eylemleri çarpıtarak vermiş olmasına rağmen, şoven Türk burjuva basınına yansıyan gelişmeler, Türk Genel Kurmaylığının, henüz sonuçlanmamış operasyonları propagandif ve yanlış açıklamalarla geliştirmesi, taarruzun çıkmazda kaldığını; buna karşın ulusal kurtuluş direnişinin büyük siyasal ve askeri kazanımlar elde ettiğini göstermektedir. Adıyaman, Pazarcık, Midyat, Ömerli, Kızıltepe, Eruh, Şırnak, Uludere, Beytüşşebap, Hakkari, Batman, Baykan, Dicle, Çermik vd. yerlerde sömürgeci karakollara ve ekonomik tesislerine yapılan saldırılar, kurulan pusular ve meydana gelen çatışmalarda çok sayıda subay, er, ajan-muhbir ve milis öldürülmüş; Adıyaman'da Petrol Dolum Tesisleri tahrip edilmiş; biri Uludere, diğeri Çukurca (Çeman)'da olmak üzere iki bölük roketlenerek büyük ölçüde tahrip edilmiş; çoğu yerde köy düzeyinde siyasal direnişler sergilenmiş; dağlara ateşler yakılmış, Newroz gösteri ve toplantıları yapılmıştır. Düşmanın çok büyük askeri ve siyasal kayıplarına karşın, ulusal kurtuluş güçleri, HRK'nin değerli komutanı, Partimiz Merkez Komite Üyesi ve Halk Önderi, Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı ve az sayıdaki savaşçısını şehit vermiştir. Faşist ordu birlikleri köyleri boşaltmış; aralarında on çocuğun da bulunduğu, beşi Eruh'ta olmak üzere çok sayıda köylüyü katletmiş; yığınla insanı tutuklamış; stratejik köy uygulamasına geçmiş, tüm kırsal kesimde ve Batman, Bingöl, Dersim, Şırnak, Eruh gibi yerlerde sokağa çıkma yasağı ilan ederek, vahşi terör estirmiştir. Ortaya çıkan sonuçlarıyla, "Milli Hakimiyet Harekatı" faşist ordunun bozgunu; Kürdistan halkının PKK-ERNK-HRK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesinin ise, zaferi olmuştur.

"Milli Hakimiyet Harekatı" salt askeri bir harekat değildir; Türk Genelkurmayı'nın yönetiminde ordunun, bütün Türk yasal burjuva partilerinin, şoven burjuva basının, Türk şoven-reformist-tasfiyeci gruplarının, Kürdistan hakim sınıflarının ve milisliğe adım atan Kürt reformist küçük-burjuva gruplarının, PKK'nin önderliğindeki KUKM'ne askeri, ideolojik, siyasi, ekonomik ve propagandif saldırısının doruğudur. "Milli Hakimiyet" adı bundan ileri gelmektedir. Faşist Türk ordusu, gücünün ağırlığını Kürdistan'da konumlandırmasına, sürekli bir baskı uygulamasına, aşiretçi-feodal ögelerin tümünü silahlandırarak milisliği bir kurum olarak daha da geliştirmeye çabalamasına, büyük bir pasifikasyon uygulaması yürütmesine, bu uygulamaları özel ekonomik ve sosyal uygulamalarla beslemesine, "Pişmanlık Yasası"yla belli bir sayıda ihanetçi oluşturup bunları da yanına almasına, radyo, gazeteler ve TV vasıtasıyla yaptığı yoğun propagandasına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerini tahrip edememiş; PKK, sömürgeci ordunun imha yılı ilan ettiği 1985 yılında, direnişi yaşatmış, imhayı aşmıştır. 12 Eylül faşist düzeninin resmi partilerinin tümü, değişik yöntemlerle halkımızın kurtuluş mücadelesini ezme faaliyetine katılmışlar ve bu faaliyetlerini, bizzat "Milli Hakimiyet Harekatı"na yerinde katılarak artırmışlardır. Türk faşizmi, KUKM'ni siyasal kuşatmaya almak için faaliyetlerini 1985 sonbaharından başlayarak yoğunlaştırmıştır. Bu amaçla, yürüttüğü çabalarını, 1985'in sonlarında gerçekleştirdiği Sovyet görüşmeleri ile başlatmış; 1986 Ocak'ında İran'la, 1986 Mart'ında Suriye ile, aynı dönemde iki-üç defa Irak'la, 1986 kışında ABD Dışişleri Bakanı Shultz'la, defalarca değişik Avrupa ülkeleri ile ve en son olarak da İngiltere ve Fransa ile yürütmüş; sürekli gündemin temel ve ana konusuna "PKK terörizmini" alarak, Olof Palme cinayetinden ve ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısından yararlanmaya çalışarak, taviz, tehdit, ikiyüzlükle, halkımız üzerindeki baskısını meşrulaştırmaya, KUKM'nin artan etkinliğini kırmaya ve kuşatma altına almaya çalışmıştır. Ancak sonuç ortadadır. Yunanistan, Bulgaristan ve Suriye ile uyuşmazlığı, İran-Irak savaşındaki çıkmazı, Avrupa'da KUKM'nin artan etkinliği vb. nedenler Türk devletini başarısız kılmıştır. Türk faşist devleti, KUKM'ne karşı tırmandırdığı siyasal faaliyetini, "Milli Hakimiyet Harekatı"yla taçlandırmaya çalışmış; ancak bunda da başarılı olamamıştır.

Türk şoven burjuva basını, faşizmin oyuncağı haline gelerek, belli bir işbölümü dahilinde, PKK ve KUKM'ne karşı sistematik teşhir, propaganda, çarpıtma ve saldırılarını sürdürmüştür. Faşizmin sağ ve "sol" kalemşörleri, devletin çıkarını koruma ve kollama faaliyetlerini aynı ağızdan yürütmüş; bu amaçla sahtekarlık örnekleri sergilemiş, sayfalarını yalan haberlerle doldurmuş, ihanetçilerle röportajlar yapmış, diziler hazırlamış, en olmadık suçlamalarda bulunmuş, ulusal kurtuluşun gelişmesine duyduğu şoven kinle basın ahlakını ayaklar altına almış, saldırılarını, ordu saldırılarına bağlı olarak doruğa ulaştırmıştır.

Reformist-tasfiyeci Türk şoven solu, burjuva olanaklara tapınarak, liberal burjuva kuyrukçuluğuna soyunmuş, bu nedenle özellikle son iki yılda PKK'ye saldırmaya başlamıştır. Halkımızın mücadelesini "terörizm" olarak damgalayan bu sol, kendi durumunu bir bildiri ile idare etmeye çalışırken, halkın çektiği acıları, devrimci kahramanlıkları ve verilen onlarca devrimci şehidi görmezlikten gelmekte; faşizmin "Pişmanlık Yasası"yla robotlaştırdığı devrim ihanetçilerine sahip çıkmada faşizmi geride bırakmaktadır. Eğer bugün, faşizmin resmi solu "Saçak" ve kemalist solu "Yeni Gündem" devleti kurtarmanın sol kisveli ideolojisini, politikasını biçimlendiriyorlarsa; "Dev-İşçi'nin dönüşümcü kliği", Kemalizmin Kürdistan'da yarattığı tahribatın ürünü olan "Partizan yönetici kliği" milisliğe adım atmışsa; devrimci mirasın leş kargaları "Sol Birlik" güçleri sahtekar tarzda Türk devletini kurtarmanın ve Kürdistan'ı elde tutmanın hesabını yapıyorsa; yıllardır Kürdistan halkının yurtsever duygularını sömüren işbirlikçi ilkel milliyetçi Kürt örgütleri, Türk sömürgeciliği ile işbirliğine giriyorsa; Kürt küçük-burjuva grupları resmen milisliğe adım atıyorlarsa, bütün faaliyetleri ile PKK ve KUKM'ne düşmalığa yatmışlarsa; ne olduğu belirsiz bir Kürt küçük-burjuva ukalası, PKK'ye ve Kürdistan halkına küfredecek kadar çılgınca serüvenlere giriyor ve bunun adına da rahatlıkla "Yekîtiya Sosyalist" diyebilme cesaretini gösteriyorsa; bunun tek nedeni vardır, o da PKK'nin Türk faşizmine karşı ulusal ve toplumsal muhalefetin pratik öncülüğünü yaparak yolaçtığı zorunlu ayırımdır. Bu mücadelenin devrimci ve güncel karakteri kimin faşizmden, kimin emekçi halktan yana olduğunu ortaya sermiştir. Şurası kesindir; PKK öncülüğünde ve devrimci bir çizgide gelişen KUKM'ni destekleyip desteklememek Türkiye ve Kürdistan'da, devrimciliğin, tutarlı demokratlığın ve yurtseverliğin ölçütüdür. PKK ve KUKM'ne karşı durarak, devrimci demokrasiyi geliştirmek hayaldir; bununla olsa olsa faşizmin "demokrasisine" tabi olunur; devletin koruyucu şemsiyesine sığınılır. Çoklarının dediği gibi, bu "PKK penceresinden" bakmak değildir; Marksizm-Leninizm, devrim penceresinden bakmak demektir. Çünkü Lenin'in dediği gibi, ezen ulus devrimcileri, **"Kendi emperyalistlerinin sömürgelerde çevirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşürmek, sömürgelerdeki her kurtuluş hareketini yalnız sözle değil, aynı zamanda eylemle destekleyerek, kendi emperyalistlerinin bu sömürgelerden kovulmasını istemek, kendi ülkesinin işçilerinin yüreklerinde sömürgelerin ve ezilen ulusların emekçi halkı için, kardeşlik duygularını uyandırmak ve ülkesinin ordusunda sömürge halkların her türlü ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür."** Türk emekçilerinin muhalefetinin geliştiği bir dönemde, bazı küçük ama olumlu ve anlamlı çabalar dışında, Türk solu'nun durumu bu mudur? Bırakalım bu rolü yerine getirmeyi, tam aksine, KUKM'ni Türkiye emekçilerinden koparmak ve Türk emekçilerini burjuva şovenizmine mahkum etmek için, burjuvaziden daha çok çaba sarfetmektedirler. Utanmadan kendilerine "komünist", "sosyalist", "devrimci" parti etiketlerini yapıştıran bu güçler, eğer devletin milisliğine soyunmuyorlarsa, direnişe bu düşmanlıklarının küçük-burjuva oportünizminden kaynaklandığını görmeleri gerekir. Ulusal sorunda, oportünizm katıksız şovenizmdir. Bu düşmanlığın özü "Misak-ı Milli"ciliğe, devleti koruma telaşına dayanır. "Sol Birlik" nedir? Niçin kurulmuştur? Bunlar program ve pratikleriyle devrime yönelmeyi niçin kabul etmemekte, onu niçin önlemeye çalışmaktadırlar? Bunun özü "Türk şoven oportünizmiyle, Kürt küçük-burjuva uşaklarının" Türk devletini korumaları ve bugün PKK'de somutlaşan devrimci direnişi önlemeye çalışmaları değil midir? Bugün direnişe saldıran bu güçler, resmi düzen tarafından biraz mükafatlandırılsalar, örneğin bazı legal olanaklar tanınırsa, direnişe karşı silahlanmayacaklar mıdır? Bugünkü durumlarına bakıldığında bunda tereddüt etmeyecekleri ortadadır. İşte, "Milli Hakimiyet Harekatı"na paralel, ama onu tamamlayan aktif bir öğe olarak, şoven Türk solu ve uşak Kürt reformist gruplarının çılgınlığa varan bu saldırıları Türk devletini yaşatma kaygısından kaynaklanmaktadır.

KUKM, Türk faşist burjuvazisinin kendini "sivilleştirme", birtakım liberal uygulamalarla kamufle etme programını bozmuştur. Türk burjuvazisinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve emperyalizmin bölgede kendisine yüklediği rol, askeri cuntanın erkenden kendini sivilleştirme çabasına girmesini zorunlu kılmıştır. Yasal burjuva partilerinin politika sahtekarlıkları ve bu sahtekarlıkları emekçi yığınların önüne alternatif olarak koyan şoven Türk solu, faşizmin oyununu kolaylaştırmıştır. Ekonomik ve siyasal sorunlarla en çok karşı karşıya olduğu, muhalefetin en çok geliştiği, emekçi sınıfların demokratik devrim mücadelesi için öncülük yapmanın zorunlu ve tarihi bir görev olduğu bir anda, şoven Türk solu ve Kürt reformist gruplarının yaptığı bu olmuştur. İşte PKK bu hain planı bozmuştur; faşizmin ve sol işbirlikçilerinin bütün ayıplarını ortaya sermiştir; Kürdistan ve Türkiye'de devrimci direnişin yolunu açmıştır... PKK, Türk sol oportünizmini suçüstü yakalamıştır; "Ya direniş ya da faşizm ile uzlaşma" alternatifiyle karşı karşıya bırakmıştır. Sefil Kürt reformist-küçük-burjuva gruplarının şimdiye değin içinde bulundukları, ama emekçilerden saklama ustalığını gösterdikleri "bazı küçük sınıf çıkarları" adına Kürdistan'ı satma alçaklıkları da, PKK ve KUKM ile bariz olarak ortaya çıkmıştır.

Türk faşist burjuvazisi, programını yürütememenin telaşı içindedir. KUKM gelişerek sistemi kemiren ana sorun haline gelmiştir. Ne tasfiyeci sol'un engellemeleri ve ne de faşist ordunun iki yıldır sürdürdüğü imha saldırıları bir sonuç vermemiştir. Türk sömürgeciliğinin siyasal faaliyetleri de istediği sonuçları vermemiş; PKK ve KUKM'nin devrimci etkinliği ve siyasal, örgütsel, askeri olanakları artmıştır.

Çıkmazda olan Türk sömürgeciliği, ordusu, şoven solu, işbirlikçi Kürt reformistleri, bölge gericiliği ve emperyalist güçlerin desteği yanında, bölgede daha çok zayıf ögelere dayanan ve statükoyu korumak amacıyla bu alandaki liberal dönüşümlere önemli roller atfeden sosyalist güçlerin mevcut politikalarından da yararlanmış; temelinde askeri zor olan "Milli Hakimiyet Taarruzu"yla PKK ve KUKM'ne saldırmıştır. Saldırının boşa çıkması, başta Türk faşist ordusu olmak üzere işbirlikçi solu zor durumda, çıkmazda bırakmıştır. PKK ve KUKM'nin bu güncel etkinliği nedeniyle, gerek Türk burjuvazisi, gerek uşak sol yeni yöntemlere gitmek zorundadırlar. Türk sömürgeciliği; hükümet değişikliği, sivileşen milis savaşı, ajan-muhbir yapının daha da geliştirilmesi, özel timler vb. uygulamalarla savaşı tırmandırmak eğilimindedir. Şoven sol, bir kesimiyle açık milisliğe giderken, diğerleri de PKK ve KUKM'ne karşı daha sahtekar yöntemler kullanmaya başlamışlardır. Maskesi iyice düşen Kürt uşak küçük-burjuva grupları giderek açık milisliğe doğru adım atmaktadırlar.

Belli ki bir yol ayrımına gelinmiştir. Bu yol ayrımında, faşist Türk ordusunun PKK ve KUKM'ne karşı taarruzlarındaki çıkmaza, şoven burjuva basınının saldırı histerisine değinmek; devleti yaşatma telaşına düşen "Türk şoven solu" ve "milisleşme yolundaki" Kürt reformist uşakların durumundaki çıkmazı bir daha belgelemek; aynı zamanda, KUKM'nin gelişme kararlılığını da bir kez daha gözler önüne sermek zorunlu olmaktadır.

PKK'nin Yükselen Mücadelesine Karşı, Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonları

PKK hareketinin henüz ideolojik grup olarak biçimlendiği 1970'lerin ortaları, ideolojik-politik kaosun, Kemalizmle bağını koparmamış Türk şoven ideolojileri ile Türk sömürgeciliği ve Kürt feodallerine bağımlı olarak biçimlenen küçük-burjuva bağımlı milliyetçi ideolojilerin egemen olduğu bir dönemdir. Bu nedenle, Kürdistan Devrimcileri olarak biçimlenen bağımsızlıkçı

Marksist-Leninist grup, daha çıkışındaki örgütlülük ve sorumluluk nedeniyle çağdaşları olan gruplardan farklı ö[illegible]er taşımış, bu özgüllüğü nedeniyle, onu bir türlü kavrayamayan ve kavramaya da yanaşmayan dağınık küçük-burjuva Türk ve Kürt sol gruplar tarafından Kemalizm ve feodalizm gözüyle değerlendirmelere maruz kalmıştır. Sömürgeci burjuvazi, bizzat bu grupların ideolojik-politik sapkınlıklarından yararlanarak, 1959'da kurumlaştırdığı "Özel Harp Dairesi"nin denetimindeki kontr-gerilla faaliyetleriyle bunları denetlemeyi ve liberal anlayışlar çerçevesinde tutmayı becermiştir.

Kürdistan Devrimcilerinin hızla örgütlenmeleri, bütün gelişmelerin önüne devrimcilerin örgütlü mücadelesini geçirmeleri ve yetkin kadrolaşmayı sağlamaları sömürgecilerin dikkatini çekmiş, ve o dönemde kendileri için son derece rahat olan bazı ajan faaliyetlerle gelişmeyi durdurmak istemişlerdir. Sol grupların içinde bulundukları ideolojik-politik keşmekeşlik, örgütlenememe hastalığı ve pratikteki legalizm, o dönemde ajanların boy vermesi ve çalışması için son derece elverişli bir ortam yaratmaktaydı. 1970-71'in meşhur ajan-provakatörü Mahir Kaynak'ın, "Biraz radikal olmak, istenen sol örgüte girmeye yetiyordu" şeklindeki itirafı, belirttiğimiz sol'un gerçeğini ortaya koymaktadır. Yoksa Alaaddin Kapan gibi MİT ve Kürt ajan feodallerinin denetimindeki bir ajan "sosyal-emperyalizm", Sovyet Ermenistanı'ndaki Kürt azınlığı da içeren, "Beş Parça" vb. saçma iddialarla "Stêrka Sor"u kuramazdı. Türk MİT'i; "Stêrka Sor" vasıtasıyla, henüz ilk oluşumunu yaşayan grubu, önderlerini imha ederek dağıtmayı amaçlıyordu. 1977 Mayıs'ında Haki KARER katledilerek komplolara başlandı. Ancak yetkin karşı koyuşla bu grup dağıtıldı. Görüldüğü üzere şiddeti gündemleştiren Türk sömürgeciliği olmuştur.

İdeolojik grup durdurulamayıp politik etkinliğe dönüştükçe, MİT daha "akılcıl" yöntemlerle gelişmeyi durdurmak istedi. Türk solu'nda yaygın olan çatışmaları daha da geliştirmeye çalıştı. 1970'lerde bu tür provakasyonlara yatkın gruplar oluşturulmuştu. 1970-71 deneyi Türk MİT'ine olanak tanımıştı. O dönemin olumlu devrimci mirasını ortadan kaldırmak için daha cezaevlerinde bir sürü grup oluşturmuştu. THKP-C'den "Militan Gençlik", THKO'dan "HK" böyle üstten dönüşümlerle oluşturulan gruplardandır. 1978'le piyasaya sürülen "Tekoşin" böyle bir gruptur. "Kurtuluş"tan ayrılan, doğrudan MİT'in denetimindeki bu provakasyon örgütü, dönemin geçerli ideolojik, politik tezleriyle hareket edip, önderliği komplolarla tasfiye ederek, yaratılan gelişmelerin tahribini amaçlıyordu.

1978'de ulusal kurtuluş mücadelesine dayatılan diğer bir öge de, genelde devrimci demokratları ve yurtseverleri katleden sivil faşist milislerdir. Görüldüğü üzere baştan beri devrimci gruba şiddeti dayatan, sömürgeci provakatörler ve faşistler olmuştur. Ulusal kurtuluş hareketi geliştikçe, Hilvan'da faşist milis konumundaki Süleymanların artan saldırıları, Türk sömürgeciliğinin gelişen mücadelenin önüne Kürt feodal-kompradorlarını çıkaracağını gösteriyordu. 1973-78 arasında, PKK'nin daha ideolojik grup aşamasındayken sosyal-şoven ve milliyetçi-reformist ideolojilere sistemli tavır alması, şiddet unsurunu devrimci varlığını koruma ve mücadeleyi geliştirmede dikkatli ve yerinde kullanması ve bu temelde hemen tüm engelleri aşarak marksist-leninist evrensel devrim tezlerini Kürdistan somutuna uyarlayıp, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin teorisini ve proletaryanın kurtuluş programını oluşturması onun özgür oluşum ve gelişim seyriydi. Ama bu, reformist, şoven programların sahipleri küçük-burjuvaların anlamak istemediği bir özgünlüktü.

1978 sonlarında partileşmeyle doğan büyük kitleselleşme, Batman, Ceylanpınar, Antep vd. yerlerde proletaryanın; Urfa, Mardin Siirt, Diyarbakır, Dersim vd. yerlerde köylülüğün ve ülke genelinde yurtsever gençliğin mücadele saflarına çekilmesi ve silahlı devrimci taktiğin ajanlara, faşistlere ve hain feodallere karşı mücadelede örgütsel-politik gelişmenin aktif bir aracı olarak kullanılması, sömürgeciliği ve Kürdistan'daki işbirlikçilerini iyice telaşlandırdı. Ajan feodaller yoğun olarak PKK'nin ve yurtsever kitlelerin üzerine sürüldü. Siverek'te Mehmet Celal Bucak çetesi, Batman'da kökeni 1920'lere dayanan Ramanlılar feodal çetesi, Mardin'de feodal ajan Hacı Teyip ailesi, Midyat'ta Çelebiler vd.'leri bunların başlıcalarıydı... Dersim, Pazarcık, Antep ve Elazığ'da faşistler ile milis haline gelen DHB ve HK, gelişen Harekete aynı zamanlarda ve aynı amaçlarla saldırtıldılar. Saldırıların kaynağında Türk Genelkurmaylığı ve "Özel Harp Dairesi" vardı. MİT'in yeni uşağı "Yeni Gündem"in bu gerçeği itirafı şöyledir: *"1970'lerin ortalarına gelindiğinde, Genelkurmay ve MİT'in raporlarına göre, 'Doğu elden gidiyor'du. İçişleri Bakanlığının açıklamalarına göre durumun o kadar vahim olmadığı ifade ediliyordu! Gerçekte durum neydi? Doğu ve Güneydoğu'da olayların tırmanmaya başladığı 1979 yılının ortalarında, İçişleri Bakanlığı bünyesinde oluşturulan bir komisyon, askeri-sivil kesimler arasında bir yaklaşım farklılığını ve veri yetersizliğini ortadan kaldırmak için 'çok gizli' bir rapor hazırladı. Dört nüsha olarak hazırlanan 155 sayfalık rapor, 1979 Ağustos'unda İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e, Başbakan Ecevit'e, Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'e ve Milli Savunma Bakanı Hasan Esat Işık'a sunulmuştu... Raporda daha sonra mevcut durum ele alınarak varolan örgütlerin amaçları ve güçleri ortaya konuyordu. Toplam 38 ayrılıkçı örgüt tespit edilmişti, PKK bunların en güçlüsü olarak değerlendiriliyordu."*(1)

Dört bir yandan yapılan saldırılar, KUKM'nin gelişmesini durduramıyordu. Siyasal ve silahlı kitlesellik gelişiyordu. Gelişmeler Türk ordusunu iyice tedirgin ediyordu; bölgesel gelişmeler ve burjuvazinin derinleşen ekonomik-siyasal bunalımı ve ABD ile NATO'nun sıkıştırmasıyla Türk burjuvazisinin faşist darbe hazırlıkları hızlanmıştı. 1978 Aralık'ında "Özel Harp Dairesi"nin sivil-faşist MHP vasıtasıyla Maraş'ta gerçekleştirdiği provakasyon ve katliam, Türk sömürgeciliğinin, KUKM'ni şiddet temelinde ezme planını örgütlü olarak hayata geçirdiğini gösteriyordu. 1979'da Elazığ'daki örgütlü yönelimi ve tutuklamaları ardından takip edilen sistematik operasyonlar ile aynı dönemde Siverek, Mardin, Batman'da ağalar ve kontr-gerilla vasıtasıyla gerçekleştirilen toplu katletmeler durumu gösteriyordu.

Aynı yıl Genelkurmaylıktan üst düzeyde bir askeri yetkili Kürdistan'da araştırma yapıyor, ve verdiği raporda PKK'nin kültürel (ideolojik-politik süreç) süreci katettiğini, ikinci aşamaya geçtiğini ve ayaklanmaların olabileceğini belirtiyor; askeri birliklerin Doğuya kaydırılmasını talep ediyordu. Çok geçmeden Hakkari ve Ağrı'da "Kanatlı Jandarma Tatbikatları" adı altında ayaklanma bastırma tatbikatları yapıldı. Sıkıyönetim adım adım bütün Kürdistan'a yayıldı. Feodal çetelere, faşistlere, kontr-gerillaya ek olarak TV ve basın da PKK aleyhine yoğun ideolojik kampanya geliştirdi. Aydınlık bunların başında geliyordu. Fakat gelişmeler durmuyordu; kitle kabarması örgütsel gücü aşıyordu. Bu da sömürgeci provakasyonları olanaklı kılıyordu. Sömürgeciler silahlı mücadelenin Siverek, Batman ve Mardin'le sınırlı kalıp, Siirt, Van ve Hakkari'ye yayılmaması için aşırı çaba sarfediyorlardı. Nitekim o dönemde herkesin gözü Hakkari'deydi. Ankara'ya gelen Hakkari valisine* herkes Apocuların orada görülüp görülmediğini sormaktaydı. Hatta tescilli PKK düşmanı Doğu Perinçek, *"Apocular ne pahasına olursa olsun Hakkari'ye sokulmamalıdırlar. Hakkari karantina altına alınmalıdır"* biçiminde stratejiler çizmekteydi. Yine o dönemde, Ecevit Hakkari'yi ziyaret etti. Belirlenen bu strateji ve süren kuşatma ile Partimizin ezileceğinden emin bir şekilde açıklamalarda bulundu. (2) Alelacele, Hakkari'de TİKP (Aydınlık) örgütlendirilmeye çalışıldı. Siirt ve Hakkari'den bazı özümsenmiş Kürt aydınları kazanildı. Edirne TİKP temsilciliğine Siirt'li, Adana il örgütü başkanlığına ise Uludereli biri getirildi. Bu unsur vasıtasıyla Uludere üzerinden MİT'le ortak çalışan Sami Abdurrahman ile ilişkiye geçildi. Aynı çalışmalar Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli'de de yapıldı. Ancak tutmadı. Türk devleti için İran-Türkiye-Irak üçgeni ve Türkiye-Irak-Suriye üçgeni (Uludere-Zaxo-Silopi) oldukça önemliydi. Bu nedenle, 1974 Güney Kürdistan direnişinin yenilgisiyle, ileri gelişmelerin ortaya çıkmaması için Irak ve Türkiye yönetimleri Sami Abdurrahman'ı ağırlıklı olarak Beytüşşebap-Uludere-Çukurca yöresinde diri tuttular. 1975 Cezayir antlaşmasıyla ABD, İran ve Irak devletlerinin on yıl süreyle Barzanilerin alana gelmelerini yasaklaması nedeniyle, Barzaniler de Sami Abdurrahman'a destek sunuyor; Irak yönetimine teslim olmayan dağınık yurtseverler bu unsurun başını çektiği yeni girişimlere sığınmak dışında bir seçenek bulamıyordu. Ancak onun bu faaliyetleri asıl desteği Türk MİT'i, Beytüşşebap'taki Jirki ağaları ile Çukurca'daki Pinyanis ağası Macit vb.'lerden alıyordu. Sami Abdurrahman, sadece Zaxo'yu tutmakla görevli değildi; onun en temel işlerinden biri, ya da başında geleni, 1974 yenilgisiyle önemini kaybeden ve ağırlıklı olarak MİT'in denetiminde olan T-KDP'yi yeniden toparlamaktı. KUK'u bu amaçla o, perde gerisinden örgütledi.

Proleter yurtseverlerin, yurtsever aydınların ve köylülüğün PKK tarafından; küçük-burjuvaların ise ağırlıklı olarak ÖY, DDKD ve Ala Rızgari tarafından örgütlendirildiği bir ortamda, KUK neyi temsil edebilirdi? Ne KUK ve ne de Sami'nin grubu küçük-burjuva sınıf zemini üzerinde doğan örgütler değildir. Tam aksine, devrimci gelişmelere karşı Türk ve Irak istihbaratları tarafından örgütlendirilen, güçlerdir. Yaptıkları, bu konumlarını kamufle etmek için siyasal bir kişiliğe bürünmek olmuştur.**

Ancak sömürgeciler gelişmeleri durduramamış, kitlesellik devam etmiştir, işçi sınıfı Batman, Ceylanpınar ve Antep gibi toplu yerlerde yığınsal olarak kazanılmış, sendikalar engellemelere rağmen devrimci ve yurtseverlerin eline geçmiştir. Batman ve Hilvan'da belediye seçimleri kazanılmıştır. Diyarbakır, Batman, Kızıltepe, Derik, Bingöl vd. yerlerde esnafın kepenk kapatma eylemleri, toprak işgalleri ve toplu silahlı direnişler birbirini izlemiştir.

1979 sonlarında iktidara geçen Demirel'in Batman, Siverek, Hilvan Kızıltepe, Derik ve Bingöl'de yaptırdığı yoğun operasyonlar ve kitle tutuklamaları, gelişmelerin hızını kesememiştir. Bu aşamada, bir ucu Türk liberal burjuva çevrelerine, diğer ucu IKP'ye dayanan Kürt feodal-kompradorlarıyla elit küçük-burjuva kesimleri arasında, Balli-Kombetar örneği UDG oluşturularak; KUK provakatörleri mücadelenin kitleselleştiği Mardin, Batman, Diyarbakır. vd. yerlerde, devrimci mücadeleye saldırtıldı ve böylece elli civarında kadro ve yurtsever katledildi. UDG'nin devlet güdümlü olduğu o kadar açıktı ki, Türk burjuvazisi bile durumdan endişe duymaya başlamıştı. Eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, *"Devlet Doğu'da örgütleri birbirine kırdırma yönteminden vazgeçmelidir. İstikrar böyle sağlanmaz"* (3) diyerek, bu girişimlerin sonuçta yolaçacağı gelişmelerden duyduğu dehşeti itiraf ediyordu. Kuşkusuz önerdiği başka yöntemler vardı. UDG'nin devlet güdümlü olduğu, yaşanan pratikle ortaya çıkmıştır. Onu oluşturan güçler sonradan, UDG'nin PKK'ye karşı oluşturulduğunu yayın organlarında itiraf etmişlerdir. UDG'nin taraflarından biri olan Özgürlük Yolu'nun PKK hakkındaki değerlendirmesi şöyledir: *"Apoculuk denen anarşist grubun durumu ise son derece ibret vericidir... sözde 'Kürdistan'ın kurtuluşu' adına ortaya çıkan bu terörist grup, çok geçmeden pratikte tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlere karşı cinayet çetesine dönüştü... Sömürgeci güçler Apoculuğun zaafından yararlandılar, kısa sürede harekete sızdılar, ipleri ele geçirdiler... Apocu hareketin iplerinin ajan-provakatörlerin eline geçtiğini gösteren yığınla olay vardır.*** Bu hareket, anarşizmin tarihinde bile az rastlanan, son derece tehlikeli ruh hastalarının ve burjuva ajanlarının birlikte yönettikleri bir hareket..."* (4) ÖY'nun 1983'teki değerlendirmesi de şöyle: *"Eski toplumun disiplininden, değer yargılarından kopan, ama yeni toplumun henüz örgütleyip bir disiplin altına alamadığı, tümüyle eğitimsiz ve yarım-yamalak bir eğitim görmüş, işsiz, yarına güven duymayan, umutsuz onbinlerce genç ve düpedüz lümpen..."*(5) 1980 başlarında DDKD'nin PKK hakkındaki değerlendirmesi şöyledir: *"... Sınıf itibariyle küçük-burjuva olan ve küçük-burjuva maceracı bir hareket olarak doğan Apcoculuk... bugün varmış olduğu nokta bakımından karşı devrimci bir çizgiye gelmiş bulunmaktadır... Günümüzde Apoculuğa karşı mücadele sömürgeciliğe karşı mücadeleyle sıkı sıkıya bağlıdır."*(6) Kuşkusuz KUK'un da değerlendirmesi aynıydı. Bu saldırı üslubu ve geliştirdiği komplolar UDG'nin kime karşı kurulduğunu ortaya koymaktadır.

PKK, tam aksine, hedeflerinin başına sömürgeciliği ve işbirlikçilerini koymuştur. Kürdistan kent küçük-burjuvazisini ve diğer milli güçleri, ulusal demokratik devrim mücadelesinde müttefik olarak görmüştür. Ancak, özümsenmiş aydınlar ve küçük-burjuvazinin ulusal ve sınıfsal değerlerden kopmuş temsilcileri olan ve Türk liberalizminin yedeğinde politikaya atılan ÖY, müteahhitler, feodal güçler ve Sami Abdurraman'a bağlı olan KUK, program ve pratikleriyle PKK'nin bu değerlendirmesinin dışına çıkıyorlardı. Yaşanan pratiğin de ortaya çıkardığı gibi UDG, PKK'ye karşı oluşturulan bir provakasyon birliğidir.

Türk sömürgeciliği gelişmeleri önleyemeyince, bölgedeki emperyalist çıkarların ve ekonomik bunalımının da sonucu olarak, 12 Eylül 1980 darbesini gerçekleştirdi. Faşist darbede PKK'nin mücadelesi temel etkendir. Ancak küçük-burjuva oportünistlerin iddia ettiği gibi bu "PKK terorizmi" değil, PKK önderliğinde Kürdistan emekçilerinin devrimci siyasal ve askeri şiddetinin Türk sömürgeci sisteminde açtığı yaralar ve yarattığı çıkmaz sonucu olmuştur. Bundan dolayı PKK suçlanamaz. Suçlanacak olanlar varsa, onlar 1970-80 arasındaki ortamdan ve kitlelerin devrime ilgisinden yararlanamayan, emekçilere doğru hedef göstermeyen, reformizme tapan, örgütlenemeyen, sekterizm ve liberalizm arasında seyreden şoven Türk solu ve Kürt reformist gruplardır.

12 Eylül 1980 faşist ordu darbesinin neden ve sonuçlarına herkes kendi sınıf anlayışına göre bir yorum getirmiştir. Bu bile Türk solu'nun durumunu gösteren bir belgedir. TKP, DDKD vb.'leri faşizmi bile görmeme, cunta arasında ayrılık arama, parlamenter faşizmin hazırlıkları içinde olan Demirel'in partisini bile müttefik görme saçmalığına varmıştır. Daha 1979'la birlikte çıkmaza giren Türk sol gruplarını darbelemek faşizm için sorun olmamıştır. Her grubun, "ben doğru, sen hatalı" değerlendirmesi devam etmiştir. Ancak sorun daha da ciddiydi. Geleceği kurtarmanın hesabı verilmeliydi. Ancak bu bile devrim dağıtıcılığına, tasfiyeciliğe araç yapıldı. Bir yandan özeleştiri adı altında geçmişin olumsuzlukları yerine, geçmiş tümüyle reddedilirken, diğer yandan reformculuk resmi sol anlayış haline getirilmeye çalışılmıştır... Altı yıldır bazı olumlu ama küçük direnmeler dışında, Türk sol grupları ve Kürt reformist gruplarına aynı anlayışın egemen olmasının tek anlamı vardır. Sorunun kaynağında kemalist etki, küçük-burjuva oportünizmi ve şovenizm yatmaktadır. Türk faşizmi, liberal uzantıları vasıtasıyla bu güçleri koşullandırıyordu. "Saçak"ın durumu, Dev-İşçi'nin arayışlarının Yeni Gündem'de somutlaşan durumları, Dev-Yol'daki tıkanıklık, önderliğin cezaevlerinde CHP'lilik ve küçük-burjuva demokratlığını aşmayan ve devlete yönelmeyen savunmaları, "Sol Birlik" ihanetçi blokunun SHP'ye açık kuyrukçuluğu ve doğrudan sahte burjuva liberalizmine tapınması, dediklerimizi ispatlamıştır. Küçük-burjuva oportünistlerinin, tasfiyecilikte Türk faşizminin rolünü açıklamaktan ısrarla kaçınmaları anlamlıdır.

Faşizmin Kürdistan'ı yeniden işgal ettiği, şiddetini başta devrimci, yurtsever politik çevreler olmak üzere bütün halka kustuğu bilinmektedir. Tespitler, pratik sonuç çıkarmaya hizmet etmek zorundaysa; Kürdistan'da faşizmin saldırılarının ağırlığını PKK ve kitlesine yönelttiğini görmek gerekir. Mardin, Batman, Siverek, Hilvan, Bingöl, Antep, Dersim, Ağrı, Kars vd. yerlerde toplu tutuklamalar ve sürgünler vardır. Şiddet, pasifikasyon ve ajanlaştırma temel yöntemlerdir. Sömürgecilik bununla da kalmamış, Kürdistan'daki konumlanmasını tümüyle yetkinleştirmiş, hudutlarda aşırı önlem almış, Güney Kürdistan'daki otonom güçlerle belli bir uyuma varmıştır. Sınırdaki ağaları devreye sokmuştur. Halktan bazı direnmeler olmuştur. Hakkari'de Maryunus ve çevre köylerinin giriştiği toplu direnişlerde 30 kadar asker öldürülmüştür. Şırnak-Deşte Lalo (Kırkkuyu) köylüleri iki gün direnerek askerleri köylerine sokmamışlardır. Batman, Muş, Van askeri havaalanları inşa edilerek, yoğun tatbikatlara girilmiştir. Irak yönetimiyle 40 km.lik sınır güvenlik ve ortak hareket alanı oluşturulmuştur.

1978-80 yoğun pratiğini veren, kitleselleşen ve bir yerde artık kitle genişlemesine yetişemeyen PKK, doğrudan hedef olduğu faşist ordu saldırılarına karşı direnmiştir. Mardin, Siverek, Pazarcık, Bingöl ve

Dersim direnmelerinde somutlaştığı gibi, elli civarında kadro ve savaşçısını yitirmiştir. PKK, belli kitle gücünü koruyarak, toparlanmayı ağırlıklı olarak yurtdışında gerçekleştirmiştir. Faşist sömürgecilik bu noktada PKK üzerinde doğrudan ve dolaylı olarak zorlayıcı olmuştur. Faşizm, baskılarının ağırlığını, cezaevlerinin en büyük kitlesini oluşturan PKK önder, kadro, savaşçı ve sempatizanlarına uygulamıştır. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan politikası, Kürdistan'ın tümünün inkarına dayanır. Bu nedenle, devrimcilerin ideolojik-politik olarak teslim alınması hedef alınmıştır. Devrimci örgütlerin kitlelerle bağının oldukça zayıfladığı bu dönemde, böylesi bir teslimiyet tüm ulusa yayılmak istenmiştir. Ancak zindanların durumu bilinmektedir. PKK kadro ve savaşçıları, Türkiye ve Kürdistan emekçileri tarihinin en büyük, en anlamlı ve bugüne kadar devam eden en sürekli direnişini sergilemişlerdir. Bu direnişler, düşmanın oyunlarını bozmuş, emekçi halka yaşam ve umut vermiş, dışardaki devrimci toparlanma çalışmalarında belirleyici manevi etki yaratmıştır.**** Direnişler başta Diyarbakır olmak üzere, Adana, Antep, Elazığ ve Erzurum cezaevlerinde sürdürülmüştür. Bu gerçeği zindan direnişçilerinden dinlersek; *"1981, 83, 84'te ve şimdiye kadar devam eden direnişlerin öncüsü, örgütleyicisi hep biz olduğumuz gibi, onları yönetmek ve sonuca ulaştırmak da bize düştü. Direnişlerin ağır ve fedakarlık gerektiren, cesaret isteyen yükü bizim omuzlarımızda taşındı. Biz bundan, insanlık ve halkımız adına haklı olarak gurur duymaktayız... Bazı gruplar ve kişiler, utançlarından ve cezaevindeki yüzkarası geçmişlerinden dolayı başlarını öne eğmeleri gerekirken, rahat ortamda söyledikleri ve dışarıya gönderdikleri haberlerle kahraman olmak istemektedirler. Grup olarak Kürt solu içinde hiçbirinin olumlu ya da olumsuz, hakkı yoktur. Olmaması gerekir. Belki içlerinden birkaç kişi tek tek olumlu ve dürüst tavır içine girmişlerdir, ama bu tür unsurlar da önder veya ileri unsurlar değil taraftar veya sıradan üyelerdir. Bunların sayısı da çok azdır."*(7) Türk faşizmi, üyelerinin ağırlığı tutuklanmış olan ve çevreleri daraltılan PKK'nin tasfiyeci çemberden kurtulacağına hiç ihtimal vermiyordu. Parti saflarındaki oportünist unsurlar da buna ihtimal vermiyorlardı. Ancak yine de tedbiri elden bırakmamışlardır. Türk şoven solu ve Kürt reformist grupları, PKK'yi reformculuğa çekmede başarılı olamamışlardır. PKK genç pratiğine, olanaklarının azlığına rağmen direnmiş, tasfiyeciliği aşmış; ve 1982'deki II. Parti Kongresiyle, devrimci-direnişçiliğin, tasfiyeciliği siyasal olarak tasfiye eden zaferi sağlanmıştır.

Süreci izleyen Türk sömürgeciliği, direniş hazırlıklarına karşı provakasyon faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Geri toplumsal yapı ve aile bağları ile halka bağlılığın zerresi bulunmayan Parti içindeki küçükburjuva oportünistleri, bu karşı faaliyetin aracılarıydı. Diyarbakır zindanlarındaki ihanet robotları, Şahin-Yıldırım vb. gibilerinden oluşturulan "Genç Kemalistlerin" yansıtılmasıydı. Bir provakatörün işi sadece adam vurmak değildi. Bir örgütü disiplininden boşaltması ve onu politik olarak tasfiye etmesi en tehlikeli yönleriydi. Bu dönemde faşizm bu yolla imhayı amaçlıyordu. Haliyle bir provakatörün, masum pozlara girmesi, siyasal bir kimliğe bürünmesi, leninist ilkeleri hedeflemesi, amacına en uygun çalışma yöntemiydi. 1983 ve daha sonrası, Partimizde çoğu tahribata neden olan; doğrudan faşizm adına çalışan Semir gibi provakatörler ve iflah olmaz oportünistler olmuşlardır. Bir örgütte oportünist, ihanetçi ortaya çıktı diye kimse o örgütü suçlayamaz. Sorun, oportünizm ve ihanete karşı alınan tavırdır. Semir vb. unsurlara, reformcu güçlerin sahip çıkması, hatta onları azdırmalarının tek anlamı olabilir; bunlar açıkça suç ortaklığı yapmışlardır. Aksi halde, insanlığa zerre kadar saygısı olan birinin, durumu kavramamasına olanak yoktur. Aynı güçler faşizmin dergilerinde boy veren Süleyman haininin durumunu nasıl izah edeceklerdir? Halkın davasına sırt dönen, kutsal bir davaya saldıran bu unsurların zindanlarda örgüt çökerten itirafçılarla olan farkını hangi aklı başında insan nasıl izah edebilir?*****

PKK, 1980-82 arasındaki dönemde, faşizme karşı cephesel ittifak ve dayanışmalarla çıkmanın tarihsel öneminden hareketle, FKBDC ve KUKC program taslağını hazırlayarak, tasfiyeciliği aşıcı zemin hazırlamış, politik güçlere gereken esnekliği ve elinden gelen her türlü yardımı göstererek görevini yapmıştır. Ancak gerek Türk, gerekse Kürt reformist-tasfiyeci grupları bu yaklaşımı bile PKK'yi tasfiye etmek için suistimal etmişlerdir. Oluşturulan FKBDC'nin devrimci zemininden, Dev-İşçinin "Dönüşümcü" kliği yararlanmak ve tasfiyeciliği egemen kılmak istemiştir. Bu Avrupa etiketli sol maskeli kemalist klik, bilinçli bozgunculuğuyla ülkede kalan Dev-Yol gruplarını da dağıtmıştır. PKK kadroları, mücadele yaşamlarının en zor ve sıkıcı döneminde bu kemalist menşevik kliğe sabır göstermiş, bunları her şeye rağmen Türkiye emekçileri için olumlu zemine çekmek uğruna yoğun çaba sarfetmişlerdir. Ama daha 1982'de faşist yasalar çerçevesinde "Halk Partisi" kurmaya soyunan Jön-Türkçü grubu durdurmanın olanağı yoktu. Cephenin diğer bir gücü olan TKEP, sekterlik ve darlığının sonucu olarak boyun eğmeciliğe saplandı ve resmen kendini TKP'ye kiraladı. Yine de FKBDC Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin en doğru ittifak platformu olarak, bütün engellemelere karşı faaliyetlerini geliştirerek sürdürdü.

Tasfiyeciliğin iğrenç çabaları ve sömürgeciliğin sınır tanımaz baskı ve imha faaliyetlerinin darbelenmesi PKK'nin ülke pratiğine yönelmesini engelleyemedi. Bu adımı atmamak, resmen diğerlerinin yaptığı gibi emekçi halka ihanet etmek ve tasfiyeciliğe boyun eğmek anlamına geliyordu. PKK'nin sömürgecilik ve tasfiyeciliğe bu soylu başkaldırısı açık ki her soydan soysuzun azgın saldırılarına hedef olacaktı.

1982-84'ler ülkeye giriş, örgütsel-politik faaliyetin silahlı propaganda temelinde yükseltilmesi ve üslenme sorunlarının çözümü yönündeki gelişmeler, Türk ordusunu büyük bir telaşa ve seferberliğe sevketti. Sömürgeci ordu, Güney Kürdistan sınırları boyunca güç yığdı. Sınır aşiretleri üzerindeki kontrolünü artırdı. Karakolları takviye etti. Çukurca ve Uludere'de bahar ve sonbahar tatbikatlarına ağırlık verdi. Yoğun keşiflere girişti. Cudi, Kato vb. stratejik dağlık alanları top ateşine tuttu. Ajan ve muhbirler vasıtasıyla yoğun bir izleme hareketine girişti. Pervari, Eruh ve Şırnak'ta tatbikat adı altında operasyonlara ağırlık verdi. Güney Kürdistan'daki güçlerle uzlaşmaya çalıştı. Sınır üzerinde kaçakçılığa sınırlamalar getirerek ajanlaşmayı teşvik etti. Halka yönelik yoğun bir gözdağı harekatına girişti. Yeterli duyarlılığı göstermeyen Pervari kaymakamı vb. sorumluları değiştirdi. Ancak her şeye rağmen devrimci çalışmalar ve halkın desteği artış göstererek gelişti. 1983 Mayıs'ında faşist ordu Uludere ve Çukurca yönünde büyük bir güçle Güney Kürdistan'a sınırlı bir saldırıda bulundu. Saldırının bir amacı Saddam'a destek olmak ise; diğer ve asıl önemli amacı, sınır güvenliğini sağlayarak faaliyetlerimizi önlemekti. Gerçekten sınırı tuttuktan sonra yoğun olarak sınır aşiretlerinin üzerine yürüdü. Bir yandan tehdit, diğer yandan tavizle ağaları, çalışmalarımıza karşı çıkarmaya çalıştı. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı, ilkel milliyetçi örgütlerin ve IKP reformistlerinin durumunu sergiliyordu. Halk ve peşmergelerin isteminin tersine, "Türk askerlerine mermi sıkmayı ihanet olarak değerlendiren" bu güçler, belli bir uzlaşmayı gösteriyorlardı. Bu tavırları, başaşağı inişe geçmelerinin başlangıcı oldu.

Türk ordusunun PKK'ye karşı hazırlıklarını kavramak açısından bazı örnekler vermek yararlı olacaktır. Pervari'de vali, karakol komutanlarıyla beraber köyleri gezerek, Apoculara yardım etmeyeceklerine dair zorla yemin ve imza aldı. Hakkari, Çukurca, Uludere, Şemdinli vb. yerlerde de muhtarlardan aynı konuda zorla imza alındı. Sason'da silahlı milisler eğitildi. Şemdinli'nin Gerdi mıntıkasında zorla toplatılan halka bir konuşma yapan Rıborok bölük komutanı (Genelkurmaylık tarafından yollanan MİT mensubu); *"İran-Irak savaşının asıl kışkırtıcıları Amerika ve Rusya'dır. Rusya, şimdi ülkemize göz koymuştur. Vatanımızı içten bölmek istiyor. APOCULARI örgütleyen, onlara destek veren Rusya'dır. Türkiye'yi bölüp, bağımsız ve daha iyi bir devlet kuracaklarını söylüyorlar. Halbuki böyle bir şey yapabilirler mi? Barzani, kırk yıl döğüştü, ne oldu? Biz topraklarımızdan(!) vazgeçmeyiz, o zaman ne olacak; kan gövdeyi götürecek. Siz yine dağlara çıkacaksınız. Apoculara kulak asmayın, ekmek vermeyin, ihbar edin."*(8) diyerek halkı PKK'ye karşı kışkırtmaya çalıştı. Kuşkusuz bu konuşmalar, ülkenin her yanında oluyordu. Çok geçmeden, muhtarların köye gelen her yabancıyı kaydetmesi ve mahkumsa tutuklaması yasallaştırıldı. Genel ve yerel seçimlerde ağa ve aşiret reislerine ayrıcalıklar tanınarak direnişe karşı hazırlandılar. Pervari'de Emin Ağa belediye reisi yapıldı. Macit Ağa, hapisten çıkarılarak Çukurca belediye başkanlığına getirildi. Şırnak kömürü tamamen Tatarların sömürüsüne terk edildi. MDP, ANAP ve HP, feodalleri aralarında paylaştılar. Bazı ağalara büyük miktarda para ve silah, muhbirlere de para ve uyuşturucu verildi. Milis grupları gizli olarak oluşturuldu. Pervari'de devrimci bir birime zehir verilmek istendi. 1984 Mayıs'ında Uludere'nin Nire köyünde üç devrimci, çaylarına uyuşturucu atılarak yakalandılar, 1983 Kasım'ında Çukurca'nın Tuxube köyünde Colanlar denilen milis çete tarafından iki devrimci pusuya düşürülüp, yaralı olarak düşmana teslim edildi. Devrimci birimlere üst üste pusu kuruldu. 1982 Ağustos'unda Bozova'da bir, 1983 Mart'ında Cizre'de iki devrimci şehit edildi. Türk faşizmi, sol maskeli komplocu güçleri devreye sokmuştu. MİT Sami Abdurrahman işbirliği ile, 1982 Ağustos'unda Cizre'de bir, 1982 Kasım'ında Silopi-Hêzil'de sekiz devrimci şehit edildi. 1983 Mayıs'ında da Güney Kürdistan'da iki devrimci, uşak reformist güçler tarafından şehit edildi.

Görüldüğü gibi, daha ülke pratiğine adım atılır atılmaz, Türk faşist ordusu, 1985-1986'da netleşen hazırlıklarını mayalandırmıştır. Ordu gücünü artırmış, hakim sınıf ögelerini örgütlemeye başlamış, milisliğe adım atmış, yoğun ajan-muhbir ağı oluşturmaya girişmiş, kitle pasifikasyonunu sistematik olarak geliştirmiş, sınırdaki köyleri boşaltmanın hazırlıklarını yapmış, sol maskeli komplocu güçleri çeşitli yollarla harekete geçirmiştir.

Bu gerçekler, özellikle de sol maskeli oportünist güçlerin anlamaktan ısrarla kaçındıkları ve tersyüz etmeye çalıştıkları birçok olguyu en net bir biçimde ortaya koymaktadır. Devrimci şiddete başvurmadan, hareketin varlığı ve halk nasıl korunacak, mücadele nasıl sağlanacaktır? Yine, birimleri imhayla görevli ajan-muhbir yapı nasıl aşılacaktır? Açık ki devrimci şiddet, halkımızın ulusal varlığını, ulusal çıkarlarını ve onurunu koruduğundan; halkımızın özgür ve bağımsız yaşama olan sonsuz tutkusunu dile getirdiğinden; onun doğruluğunu ve meşruluğunu tartışmak saçmadır.(9)

1982 ile 1984 Ağustos'u arasındaki iki yıllık dönemde, sömürgeciliğin bu engelleri aşılarak, öncü devrimci birimler ülkenin dört bir yanına yayıldılar. Devrimci öncü birimler, Van'ın, merkez dahil, Başkale, Gürpınar ve Çatak; Hakkari'nin, Uludere, Beytüşşebap, Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli; Siirt'in Şırnak, Pervari, Eruh, Şirvan, Baykan, Kozluk, Sason ve Batman; Mardin'in, Silopi, Cizre, İdil, Ömerli, Nusaybin, Kızıltepe, Derik ve Midyat; Urfa'nın, Ceylanpınar ve Viranşehir ilçelerine; Adıyaman'a, Pazarcık'a; Diyarbakır'ın, Silvan, Lice, Çermik, Dicle ve Ergani; Bingöl'ün Genç; Elazığ'ın Palu ve Karakoçan; Muş'un Varto ilçelerine; Dersim'e, Kars'a ve Ağrı'ya yerleştiler. Yurtsever çevreler toparlandılar. Faşizmin dört yıllık baskısının yarattığı ürkeklik ve panik aşıldı. Yine, şehirlerle de önemli oranda ilişkiye geçildi. Üslenmede ve kitle örgütlenmesinde yeterli bir zemin sağlandı. Binlerce bildiri, afiş, gazete ve broşür dağıtıldı. Büyük zorluklara katlanılarak ve muazzam bir propaganda ve ikna gücü kullanılarak ideolojik-politik etki, örgütsel etkiye dönüştürüldü. Halkın bilinç ve şiddetli talebine uygun olarak, Uludere'de iki, Şırnak'ta bir, İdil'de bir, Silvan'da bir, Batman'da iki, Çukurca'da bir ajan-muhbir vuruldu. Diğerleri ölürken, Batman ve Çukurca'dakiler yaralı kurtuldular. Şırnak'ta bir yüzbaşı, Eruh'ta bir asker ve Diyarbakır'da iki polis vurularak ölümle cezalandırıldı.

Deney yetersizliği, düşmanın yoğun baskıları, fiziki zorluklar, ağalar ve muhbirlerin ortaya çıkardığı engeller, devrimci öncüyü örgütleme ve yurtsever çevreleri toparlama çalışmalarında yetersizlikler ortaya çıkarmıştır. Ancak doğru ve dinamik bir devrimcilik için, bu yetersizlikler aşılacak şeylerdir. Devrimci faaliyetlerimizde asıl engelleyici olan sağcı, oportünist unsurlar olmuştur. İnsanın bu kadar düşebileceğini görmeden düşünmek olanaksızdır. Zorluklara katlanmaya yanaşmayan, fedakarlıktan sakınan ve fakat direnişin yarattığı güç ve saygınlığı en açgözlü bir biçimde tekellerinde tutmaya çalışan bu inançsız sefiller, en fazla birlik ve inancın gerekli olduğu, üstelik bunun, sadece öncü devrimcilik değil, sıradan yurtseverlik açısından da zorunlu olduğu bir dönemde, saflara hantallığı, korkaklığı, ürkekliği, inançsızlığı ve kaçkınlığı sokmaya çalışmışlardır. Ayrıca bu dönemde, başta Türk faşizmi olmak üzere, cümle şoven ve reformist sol güçler de PKK'ye tasfiyeciliği dayatmış ve ihaneti alabildiğine teşvik etmişlerdir. PKK'yi tasfiye hareketinin bayraktarlığını yapan Kemal Burkay da "PKK Üzerine" adı altında hazırladığı, sefaletini sergileyen bir müsvedde ile PKK'ye yönelik saldırıları daha da tırmandırmıştır. Semir vb. provakatörler bu kanatlarca körüklenmiş, piyasaya sürülmüş, IKP, bu ihaneti besleyen önemli kaynaklardan biri olmuştur. Ancak devrimcilerin Marksizm-Leninizm ve Kürdistan emekçi halkının soylu davasına inançla sergiledikleri etkin pratik ve Parti disiplinini korumadaki kararlılıkları, faşizm ve oportünizmi bu alanda da yenilgiye uğratmıştır. İster Türk faşizmine, ister oportünizmin sefalet yuvası IKP vb.'lerine sığınma şeklinde olsun, korkak, bozguncu, inançsız unsurların devrim saflarından kaçmaları, onların yenilgilerinin kanıtı olmuştur. Her birinin faşizm ve oportünizmin dizginsiz sefil bülbülü olmaları, halkın davasına dil uzatmaları yenilgilerinin itirafıdır. Küçük-burjuva kararsızlığını oportünist ihanete vardıran, devrimci direnişin gelişen gerçeğidir.

15 Ağustos 1984 atılımına PKK ve Kürdistan halkı, bu siyasal-örgütsel gerçeklikle varmıştır. 1982-84 çalışmasının sonuçlarını yetkinlikle değerlendiren PKK, kadro ve savaşçıları yoğun savaş gerçekliğine göre tanzim etmiştir. Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin kuruluşu ve şanlı eylemsel çıkışıyla, ulusal kurtuluş her alanda üst bir aşamaya vardırılmıştır. Atılımın, düşmanın, halkın ilgili siyasal güçleri ve Parti güçlerimiz üzerindeki değişken etkisini itinayla hesaplayan PKK, buna göre siyasal, örgütsel, pratik önlemler almıştır.

Eylemlerin siyasal ve askeri etkisi, sömürgecilerin yıllarca süren oyununu bozmuş; dirilmesine olanak vermemek için her şeyin yapıldığı Kürdistan halkının diriliş atılımı gerçekleşmiştir. Bu atılım, imha edilemeyen PKK'nin doğru devrimci çizgisinin, taktiğinin, etkin ve inançlı pratiğinin, kitlelerle kaynaşmasının ve yurtsever kitlelerin aktif desteğinin ürünü olmuştur.

Türk Genelkurmaylığı, hemen eylemlerin ardından büyük bir şaşkınlık içinde yoğun bir taarruza girişmiştir. Değerlendirme yetersizliğinden yüzbinlerce askeri, ayaklanmayı önleme temelinde konumlandırmıştır. Ağırlığı Siirt (Eruh, Şırnak, Şirvan, Sason, Kozluk), Van (Çatak, Başkale, Gürpınar), Hakkari (Uludere, Beytüşşebap, Yüksekova, Çukurca, Şemdinli) olmak üzere, Mardin, Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Adıyaman, Bitlis, Kars ve Ağrı operasyon alanına alınmıştır. Küçük karakollar kaldırılmış, askeri birimler büyütülmüş, tank, top, panzer ve helikopterler yoğun olarak devreye sokulmuştur. 16 Ağustos'ta başlayan, ancak Türk Genelkurmaylığı tarafından 28 Ağustos 1984'te başlamış gösterilen "GÜNEŞ HAREKATI"******, 7. Kolordu, takviye birlikleri ile Batman, Kayseri ve Bolu'dan getirtilen komando birlikleriyle yürütülmüştür. Bu harekat 300.000 civarında askerin katıldığı bir harekattır. Taarruzun amacı, gelişmeyi durdurmak, ulusal kurtuluş güçlerini imha etmek ve kısa sürede sonuca ulaşmaktır. Durumun ciddiyeti, Cumhurbaşkanı K. Evren, Başbakan Turgut Özal, Genelkurmay Başkanı Necdet Ürüğ ve yasal burjuva partilerinin liderlerinin Kürdistan'a akmasına neden olmuştur. Ancak sonuç alamamış, ulusal kurtuluş güçlerine ulaşamamış ve kitle kabarmasını durduramamışlardır. Ajan-muhbir yapı tıkanmış, ordu adeta istihbaratsız kalmıştır. Feodaller bile, atılımın etkisinden kurtulamayarak, generallere çekimser davranmışlardır. Türk ordusunun sefaleti ortaya çıkmış, üst üste darbeler almış, firarlar, iç çatışmalar başgöstermiştir. Buna karşın ulusal kurtuluş güçleri taktik saldırı insiyatifini elde tutmuşlardır. Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Beytüşşebap, Uludere, Şırnak, Per-

vari, Eruh, Şirvan, Sason, Kulp, Silvan, Siirt, Cizre, Midyat, İdil, Derik, Lice, Ergani, Erzurum******* ve Dersim'de karakol, askeri araç, ajan ve muhbirlere üst üste askeri darbeler vurulmuş, imha edilen düşman gücünün sayısı ikiyüz kişiyi aşmıştır. Yüz'ün üstünde silah ve çok miktarda askeri malzemeye elkonulmuştur. 15 Ağustos 1984 ile Ocak '85 arasında Adıyaman'da iki, Şırnak'ta iki, Erzurum'da iki devrimci şehit olmuş, aynı şekilde Pervari'de bir, Şırnak'ta bir, Uludere'de iki Parti milisi şehit düşmüş; sadece bir devrimci, düşman tarafından yaralı olarak esir alınabilmiştir.

Güneş Harekatının başında faşist çetebaşları yüksekten atarak şöyle diyorlardı: *"Üç-beş çapulcuya pabuç bırakmayacağız, elli milyonluk Türkün göğsünde başlarını ezeceğiz..." "Bu topraklar üzerinde yaşayan ve cumhuriyeti kuran hepimiz, bütün vatandaşlar Türk vatandaşlarıdırlar. Onun için diyoruz, ne mutlu Türküm diyene. Bununla iftihar ediyor, gurur duyuyoruz. İşte birlik ve beraberliğimizi bozmak isteyenler, bu gibi girişimlerde bulunmuşlar, ama yavaş yavaş eriyecektir, yok olacaktır."* (Kenan Evren, 3 Ekim 1984, Şemdinli) Ama hemen bu konuşmanın ardından 17 Ekim 1984'te parlamentoda, *"Daha fazla askerin yollanması ve operasyon süresinin uzatılması gerektiği"* belirtiliyordu.

Güneş Harekatı, Huzur Operasyonuna dönüştürüldü. İkisinin farkı, şimdi daha fazla operasyon birliklerinin yığılması, ilk şaşkınlığın aşılması, yoğun nokta operasyonlarına, tutuklamalara ve kitleleri taciz eylemlerine kalkışılmasıdır. Ordunun pratikte ortaya çıkan çıkmazını, yine faşist ordu belgelerinden izlemek yararlı olacaktır. *"İstihbarat kaynakları kısıtlı olduğundan, belli etmeksizin ve açığa çıkarmaksızın bölgedeki vatandaşlarımızdan azami istifade edilecek, onlarla diyalog devam ettirilecek, halkın kazanılması, devletin varlığının ispatı ana amacımız olacaktır."* (Kaya Yazgan, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanı, HRK. 7130-356-85, 2 Haziran 1985) Faşist ordu açıkça, halkın desteğinden mahrum olduğunu itiraf etmektedir. Aynı talimatta, *"Askeri araçlara yönelik 6 pusu eyleminde şehit verilmesi, 11 personelin de yaralanması, bunun karşılığında bir terörist hariç hiç kimsenin yakalanmamış ve öldürülmemiş olması dikkat çekicidir ve eylemin neticesinin ne kadar üzüntü verici olduğunu, örgütün bu eylemi niye tercih ettiğini rakamsal olarak ortaya koymaktadır."* (Syf: 2) denmektedir. Aynı yazının üçüncü sayfasında ise, devrimcilerle, askerlerin karşılaşmasında, subay ve erlerin içine düştüğü korku şöyle izah edilmektedir: *"Bugüne kadar meydana gelen olayların bir kısmında maalesef personelin moral bozukluğu ve şaşkınlık içerisine girdiği ve bölücü çete elemanlarına karşı harekette bulunmadığı müşahade edilmektedir.*

Her askere, karşılaştığı bu tür durumların muharebe şartlarında normal olduğu, ancak kendisine olan güven duygusunu kaybetmemesi gerektiği ve bir asker olarak her turlü şartlarda dahi son kuvvetini sarfederek görevini yapmaya mecbur olduğu hatırlatılacaktır.

Olay esnasında pasif kalmanın sonucu değiştirmediği, bölücü çete mensuplarının güçsüz olduğu, bu nedenle kalleşçe eylemlere giriştiği, ateşle mukabele edildiği anda hiçbir şey yapamadıkları, olay veya temas anında bölücü çete unsurlarına karşı hiç tereddüt geçirmeden cesaret ve secaatla karşılık verilmesi gerektiği, pasif durumda kalıp ölmektense, çarpışarak, düşmanını ezerek şehit olmanın, Türk askerinin vazifesi olduğu hatırlatılacaktır."

Ancak, Kenan Evren'in bu tür askerlerine hiç rastlanmadı; büyük ağırlığı (özellikle subaylar) yalvararak ölüme gittiler.

15 Ağustos'un, Kürdistan halkı açısından siyasal, örgütsel ve askeri anlamı çokça değerlendirilmiştir. PKK ile devrimci direniş sürecine sokulan Kürdistan, Türkiye emekçilerinin demokratik halk devrimi mücadelesine ve bölge ulusal kurtuluş hareketlerine büyük katkı yapmaktadır. Burada iki iddia ve yaklaşımı açıklamakta yarar vardır. Bunlardan birincisi; 15 Ağustos'un Türk ordusunun Güney Kürdistan ve Irak mücadelesine saldırısına neden olacağı, ikincisi ise; birtakım yüzeysel yetersizliklerden ve kayıplardan hareketle, eylemsel atılımın erken olduğudur.

Birinci suçlamayı yapanlar, bölge ve Kürdistan gerçeklerini bile bile gözardı ediyorlar. Güney Kürdistan ve Irak muhalefet güçlerinin gerçeğini gözönüne almıyorlar. Türk faşizmine karşı geliştirilecek mücadelenin ve bunun bağımsızlıkçı-devrimci karakterinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde belirleyici önemde olduğunu bile bile görmek istemiyorlar. Güney Kürdistan'da aşiretçi-feodal-burjuva önderlikle; onun basit bir uzantısı haline gelen IKP şoven-oportünistlerinin çıkmazını görmüyorlar. Bir halkın devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin, otonomiye tabi kılınması nerede görülmüştür? Kaldı ki, Türk faşizmine karşı, Kuzey Kürdistan'da gelişecek bir direniş Türk ordusunu tüketeceğinden, başka yerlere saldırısı olanaksız olacaktır; nitekim öyle de olmuştur. Türk sömürgeciliğinin Güney Kürdistan güçleriyle uzlaşmaya çalışması, sınır ticaretinde kolaylık sağlaması, Diyarbakır cezaevlerindeki adamlarını salması, IKP'li uşakları muhattap alması PKK'nin direnişi sayesinde olmuştur. Bu eleştirileri yapanlar, ya "Bunlar sınırın ötesinden geliyorlar" propagandalarının etkisinde kalanlar, ya da aşiretçi-feodal güçlerle, IKP şovenistlerinin uşağı olan iflah olmaz reformistlerdir.

İkinci yaklaşım içinde olanlar, eğer ardniyetli değillerse, Türk faşizminin Kürdistan'daki konumunu, halkın durumunu, PKK'nin hangi zorluk ve engellerle boğuşarak mücadeleyi geliştirdiğini mutlaka görmelidirler. Düşman propagandasının etkisinde kalmamalı; kayıplardan ve ihanetlerden umutsuzluğa kapılmamalı; 300.000 kişilik sömürgeci ordu ve çeşitli özel birimler ve ihanet örgütlerine karşı yürütülen bir savaşta çok daha büyük kayıpların bile ortaya çıkabileceğini hesaplayarak, yılgınlığa düşmemeli; yaratılan kazanımların tarihi ve güncel önemini iyi bilmelidirler. İhanetçilere gelince, onlar davaya inanmayan, teslimiyetçi ruhlu insanlardır. Kemal Burkay vb. oportünistlerin direniş saflarındaki uzantılarıdır. Kürdistan tarihindeki ihanetleri bilenler, durumu iyi kavrayacaklardır. Kaldı ki, mücadele saflarında bireysel olarak ortaya çıkan çöküş ve ihanet, bugün ÖY, Peşeng, vd.'lerinin şahsında örgütsel olarak sergilenmektedir.

PKK, 15 Ağustos'tan ayaklanma değil, kabarma beklemiştir. Önüne görev olarak, bu kabarmayı siyasal ve askeri örgütlenmeye dönüştürmeyi; savaşçı, milis vb. gibi şekillerde bir kaynak olarak değerlendirmeyi; onu örgütlemeyi; derinleştirmeyi ve halkın siyasal birliğini ilerletmeyi koymuştur. Yerel ayaklanmaları, halk savaşının gerillaya dönüşen bir eylemi olarak, taktiğine ve planlamasına almıştır. Kuşkusuz yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Kabarma, istenen örgütsel yetkinlikle kuşatılamamıştır; düşmana daha çok darbe vurma olanağı varken, bu fırsat tam değerlendirilememiştir. Eğer, PKK eleştirilecekse bu noktada eleştirilmelidir; daha fazla eylem, daha fazla örgütlü kitle talebiyle eleştiri yapılmalıdır. 15 Ağustos, devrimciler kadar kitleleri, hatta düşmanı bile eğitmiştir. 15 Ağustos'un olumlu heybeti kitlelerde olağanüstü bir kabarmaya yol açmıştır. Bu kabarmanın bütünüyle maddi bir güce dönüştürülemeyeceği ortadadır. Düşman saldırıları karşısında bu kabarışta olumsuz bazı inişler de beklenen bir gelişmeydi. Ağırlıklı olarak köylülükten kaynaklanan ve bilinç ile örgüt yetersizliğine tekabül eden bu duruma rağmen köylülük, geçirilen deneylerle, kuşkularından daha fazla kurtularak, uzun süreli direnişin gerektiği bilinciyle örgüte önemli oranda kanalize olmuştur. PKK, bu bilinçle 1984 Ağustos, Eylül ve Ekim'inde Eruh, Şırnak ve Çukurca'da; 1985 Eylül ve Ekim'inde de Şırnak ve Uludere'de bu tür örgütlü ve bilinçli kabarmalar yaratmıştır. O halde, "erken doğum" iddiasında bulunmakla direniş karşısındaki sorumluluklarını en aza indirgeyen –eğer arkasında ince bir oportünizm yoksa– eleştiri sahiplerinin, bütün yönleriyle izah edilen PKK'nin mücadele gerçeğini daha iyi izlemelerinin yararlı ve aynı zamanda bir görev olduğunu belirtiyoruz.

DEVAM EDECEK

(1) Yeni Gündem, Yıl 2, Sayı 2, 17-23 Mart 1986, syf 3-14

(2) Serxwebûn, Aralık 1985, syf 14

(3) Serxwebûn, Aralık 1985, syf 14

(4) Küçük burjuva sapmaları ve tutarlı sosyalist politika, Roj yayınları-Temmuz 1979

(5) Kemal Burkay, Devrimcilik mi Terörizm mi? PKK Üzerine, syf 207

(6) Jina Nû, Yıl 1980, sayı 5, syf 163

(7) Cezaevi raporu (2 Nisan 1984) Peşmerge, sayı 16, syf 80

(8) Serxwebûn, Nisan 1984, syf 19 (ancak bu konuşma 1983'ün Aralık ayında yapılıyor)

(9) Peşmerge, sayı 18 (Nisan) syf 67

* 1979'da Hakkari valisi olan MİT mensubu emekli general, 1980 faşist darbesinden sonra Beyrut Büyükelçisi olan Kürdistan uzmanıdır.

** Sami Abdurrahman bu rolünü çok iyi yerine getirmiştir. 1975'de Zaxo'ya geçmeye çalışan, Yekiti dahil, 700 civarında yurtseveri açık olarak Türk MİT'yle ortaklaşa, Hakkari'nin ajanlaşmış aşiret reislerine kırdırmışlardır. Daha önce MİT-Güney Kürdistan aşiretçi-feodal önderliği eliyle, T-KDP'nin yurtsever önderleri Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak (Dr. Şıvan) katledilmişlerdir. Olayda Türk MİT'ini temsil eden Dervişê Sado, Kurtalan T-KDP'nin başına getirilmiştir.

1979 İran Halk Devriminden sonra Barzaniler geri dönerek Sami'yi Partiden atmışlardır. Daha doğrusu, Sami o dönemdeki rolünü oynamıştır. Üstelik konumu da iyice açığa çıkmıştır. Yurtsever kitlenin çekilmesiyle T-KDP'si tamamen MİT'in denetimine girmiş, Dervişê Sado'ya bağlı Brusk örgütü örgütlendirilmiştir. I-KDP'nin T-KDP'ni yaşatma çabası sonuç vermemiş; diğer yandan I-KDP'nin Derveşê Sado ve Sami Abdurrahman ile ilişkileri sürekli varolmuştur. Sami ve KUK, daha sonra dönem dönem devreye sokulmuştur. Yaşanan pratik bunların gerçek yüzünü son detayına kadar sergilemiştir. Aslında gerek İKP, gerekse TKP'nin DDKD ve Peşeng pratiğinde görüldüğü gibi, açıkça yurtsever-devrimci gelişmelere karşı Kürt feodalleriyle, kompradorlarıyla işbirliği yapmaktadırlar.

*** Aradan yedi yıl geçmesine rağmen ÖY, tek örnek gösteremedi. Tam aksine ajan dedikleri, zindanlarda ölümleriyle efsaneler yaratarak, döneme damgasını vururken; ÖY'nun önder kahramanları(!) faşizmin uşakları oldular.

**** Her örgütten direnen insanlar çıkmıştır. Ve bu direnişlerin tarihi anlamı vardır. Ancak gerçeği bu düzeyde ele alarak, PKK'nin tarihi örgütlü direnişini görmemek, şovenizme, reformist uzlaşmacılığa ve inkarcılığa has bir soysuzluktur. Halkımızın direnişine ve emekçilere zerre kadar saygısı olanlar, PKK'nin bu gerçeğini görmeli, incelemeli ve ders çıkarmalıdırlar.

*****PKK'de direnişi tasfiye etmek isteyen provakatör ve oportünistlerin tümü merkeziyetçiliği hedeflemişlerdir. Leninist örgütlenmenin ana ilkesi olan, devrimci faaliyetin merkezi yönetimini, 1900'lerden beri oportünistler sürekli hedef yapmışlardır. Bu ilkeden taviz veren devrimci partiler yozlaşmışlardır. Ancak taviz vermeyen devrimci partiler devrime yürümüşlerdir. En belirgin tanımıyla oportünist aydın özerkliği ya da anarşizmi olan, devrimci örgütlerdeki anti-merkeziyetçi anlayışı temsil eden ve 1980'lerde Dev-İşçi yönetimine çöreklenen dönüşümcü klik, Demokrat Türkiye'de, "özgür olun, yiyin-için, irade köleliğine başkaldırın" vb. sosyalist kisve altında bireyi alıklaştırıcı yazılarla, aydın oportünizmini formülleştirmiştir. Bu anlayış sonuçta Yeni Gündem şeklinde tezahhür etmiştir. Faşizmin yaratmak istediği; toplumsal sorunlara uzak, itaatkar, duyarsız, her şeye bireysel yaşam penceresinden bakan tip budur.

******Güneş Harekatı resmi tarihe göre, 28 Ağustos 1984'te başlamıştır. Doğrudan Genelkurmaylık tarafından yönlendirilen olağanüstü duruma denk özel birliklerle yürütülen bir harekattır. Bu harekat, ulusal kurtuluş güçlerini imha ederek 15 Ağustos öncesine dönmeyi hedeflemekteydi. Amacına ulaşamadığı için harekat çıkmaza girmiş olsa da, bugün de değişik adlar altında devam etmektedir.

*******15 Ekim 1984'te Erzurum-Şenkaya'da bir ihbar sonucu kuşatılan iki devrimci, bir muhbir öğretmen ile bir bekçiyi cezalandırmış ve çatışmada şehit düşmüşlerdir. Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ'ın şehit olduğu bu olayı TKP'nin sesi, "İki mahkum öldürüldü" şeklinde alçakça bir açıklama ile duyurmuştur.

Impressum	Yazışma Adresi	Ödeme Adresi	Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
V.i.S.d.P	SERXWEBÛN	Deutsch Bank-KÖLN	Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
I. Kadah	Postfach: 10 16 83	I. Kadah	İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Aachener Str. 514-520	5000 Köln 1	Konto Nr: 35 16 036	Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
5000 Köln 41		BLZ: 370 700 60	Belçika	50.00 bfr.		

Alman Cumhurbaşkanı R. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

Baştarafı Syf: 1'de

rüzgardan ayrı olarak değerlendirilemez. 5 Avrupalı devletin Türkiye'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesine şikayet etmekten vazgeçmesi; Avrupa Konseyi-Türkiye ilişkilerinde yumuşamanın ortaya çıkması; ve OECD-Türkiye ilişkilerinin geliştirilmesi vb. birçok örnek, estirilmeye çalışılan rüzgarın yönünü göstermektedir. Baştan beri Almanya ve İngiltere hükümetlerinin, faşist cuntanın baş destekçileri olarak, uluslararası platformlarda TC'nin faşist yüzünü gizlemeye çalıştıklarını dikkate aldığımızda, Alman Cumhurbaşkanının bu ziyareti fazla şaşırtıcı gelmemektedir. Çünkü, mevcut TC-FAC (Federal Almanya Cumhuriyeti) ilişkisi böylesi karşılıklı ziyaretleri gerektirecek düzeye çoktan varmıştır. Ağustos 1984'te yayınladığımız 32. sayımızda kısa da olsa FAC-TC ilişkilerine değinmiş ve NATO içerisinde Almanya'nın Türkiye masası görevini üstlendiğini belirtmiştik. O yazımızda FAC'ın faşist cunta ile sıkı bir ilişki içinde, askeri araç yardımından ekonomik-kültürel desteğe kadar birçok katkıyı TC'ye sağladığını ortaya koymuştuk. Yine hatırlanacağı gibi, Alman Başbakanı Helmuth Kohl başta olmak üzere, Dışişleri Bakanı ve çeşitli asker-sivil devlet yetkilileri cunta sonrasında, Türkiye'ye bir dizi ziyaretlerde bulunmuşlardı. Tüm bu ziyaretlerde de Alman-Türk ilişkilerinin birçok yönü üzerinde durularak, faşizmin kurumlaştırılmasında bizzat FAC'ın desteği sağlanmıştır.

Federal Almanya Cumhurbaşkanının Türkiye ziyareti şimdiye kadar var olan TC-FAC ilişkilerine yeni bir boyut kazandırdı. Bu ziyaret, mevcut ilişkilerin üst bir aşamaya vardırılmasında bir dönemeci oluşturmaktadır. 1983 seçimlerinin ardından, askeri-faşist yönetim, "demokrasiye geçtiği" yolunda demogojiler yürüterek, başta Avrupa hükümetleri olmak üzere destek aramaya başladı. Gerek cezaevlerinde, gerek dışarıda ve gerekse Kürdistan'da yürütülen katliam, işkence, baskı ve operasyonların yoğun olarak sürdürüldüğü bir dönemde TC'nin bu arayışlarına ilk cevap 5 Avrupa ülkesinden geldi. Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesinden şikayetlerini geri çekmeleri, TC'yle belli konularda sağlanan anlaşmaların bir sonucu olmuştur. Avrupa hükümetlerinde 12 Eylül rejimi lehine esen rüzgar, özellikle 15 Ağustos 1984'te Kürdistan'da ulusal kurtuluş eylemlerinin gelişmesi ile birlikte hız kazanmaya başladı.

12 Eylül faşist rejiminin işbaşına getirilmesinde, NATO çevrelerinin esas rolü oynadıkları ve Almanya'nın da etkin bir biçimde buna katıldığı son gelişmeler ışığında fazlası ile açığa çıkmış bulunmaktadır. Almanya'nın, 12 Eylül rejiminin ilk gününden başlayarak, sürekli bir biçimde destek sunduğunu, tüm netliğiyle görmekteyiz. 1985 yılında Başbakan H. Kohl'un Türkiye'yi resmen ziyareti, bu desteği ileri götüren bir davranış oldu. Bu ziyaretin ardından Alman hükümeti beyanlarında "Türkiye'de demokrasinin yerleştirildiğinden" bahsetmeye başladı. Böylece, faşist bir yönetimle suç ortaklıklarını gizleyerek, ilişkilerini meşrulaştırmak istemekteydiler. Son olarak, Alman Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in yaptığı gezi, Alman devletinin baştan itibaren 12 Eylül faşizmini meşrulaştırma çabalarına önemli bir güç verme girişimidir. Böylece faşist rejim meşrulaştırılarak, dünya kamuoyunca da kabul edilebilir bir duruma getirilmek istenmektedir. Weizsäcker'in gezisinin önemli bir amacının bu olduğu açıktır. Nitekim Alman Cumhurbaşkanı, yaptığı bir konuşmada bu durumu açıkça ifade etmiştir. Türkiye'ye geliş nedeninin "demokrasiye geçişe katkı sağlamak olduğunu" belirtmiştir.

Weizsäcker'in Türkiye gezisi dikkatleri faşist cunta üzerinde yeniden toplarken, Alman-Türk ilişkilerinin tarihsel gelişimini de bir kez daha gündeme getirdi. Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkiler 18. yy'a kadar dayanmaktadır. Bugünkü ilişkilerin kavranması, aynı zamanda tarihi kökenlerinin izahı ile mümkündür. Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu ile geliştirdiği ilişkiler ve I. Dünya Savaşına müttefik olarak girmeleri vb. olayların izahı, bugün Alman-Türk ilişkilerinin dayandığı tüm temelleri de ortaya koyacaktır. Bu nedenle, Weizsäcker'in gezisi üzerinde ayrıntılı durmadan önce, Alman egemen sınıfları ile Türk egemen sınıfları arasında 18. yy sonundan günümüze kadar süren ilişkileri açıklamak, konunun kavranması açısından son derece yararlı olacaktır.

Alman-Türk İlişkilerinin Başlangıcı

Alman-Türk ilişkilerinin başlangıcı olarak, 1760 yılları alınabilir. Bu yıllarda, Alman İmparatoru II. Friedrich, Osmanlı İmparatorluğuna bir savunma antlaşmasının imzalanmasını önerir. Bu tarihten itibaren Alman Krallıkları ile Osmanlı İmparatorluğu birbirine daha fazla yakınlaşırlar. Ama esas olarak ilişkilerin gelişmesi 1840'lara doğru olur. Bu dönemde Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasında ticaret antlaşmaları imzalanır. 1839'da Lübeck, Bremen, Hamburg gibi Hansa kentleri ile imzalanan ticaret antlaşması 1840 yılında da Prusya ile imzalanır. Bu ilk adımlar, genç Alman kapitalizminin gözünü Osmanlı İmparatorluğuna çevirmesine yolaçar. Alman iktisatçılarından Ruscher, daha 1848'lerde *"İmparatorluk dağılınca, İmparatorluğun toprakları Küçük Asya Almanya'nın payına düşecektir."* diyordu. İşte, bu tarihlerden başlayarak genç Alman kapitalizmi İmparatorlukla ilişki geliştirmeye başlar.

Almanya'yı, Osmanlı İmparatorluğuyla sınırsız bir ilişki geliştirmeye götüren nedenler neydi? Bu soruya yeterince cevap verebilmek için, 19. yy ortalarında Alman kapitalizminin durumu ile, diğer kapitalist devletlerin yaşadığı gelişmeleri kısaca da olsa izah etmek gerekmektedir.

Almanya, kapitalist gelişme yoluna İngiltere ve Fransa'dan sonra girdi. Fakat, kısa sürede hızlı bir gelişim göstererek, İngiltere ve Fransa ile rekabet edecek bir düzeye vardı. Almanya'nın bu hızlı gelişimi dünyanın yeniden paylaşımını da gündeme getirdi. Diğer kapitalist devletler, Almanya'nın bu isteğine yanaşmıyorlardı. Bu durum Almanya'yı yeni arayışlar içerisine çekecekti.

Almanya'da kapitalist gelişmenin önünde engel olan diğer bir gelişmeden de bahsetmek gerekiyor. Almanya 19. yy'ın son çeyreğine kadar dağınık devletçikler halinde bölünmüştü. Bu durum, merkezileşmeyi ve pazar birliğini zorunlu kılan kapitalizmin gelişimini durduruyordu. Bu nedenle, Almanya'nın önünde duran en temel meseleyi bölünmüş Almanya'yı birleştirmek oluşturuyordu.

1861 yılında tahta geçen I. Wilhelm, Bismarck'ı başbakanlığa getirerek, savaş hazırlıklarına girişmeye başladı. Bismarck, Alman devletlerinin Prusya önderliğinde birleştirilmesinden yanaydı. Bunun için ilk elde Almanya'nın birleşmesini engelleyen Avusturya ve Fransa'ya karşı savaşmak istiyordu. Fransa ve Avusturya devletleri, Prusya ile birleştikleri taktirde savaş açacakları tehditiyle Alman devletlerinin Alman birliğine katılmalarını engelliyorlardı. Bismarck'a göre, bu da savaşı kaçınılmaz kılıyordu. 1866 yılında, Prusya orduları Avusturya üzerine yürüyerek ilk zaferi elde ettiler. Avusturya ile yapılan barış antlaşması ile bu tehditi ortadan kaldırdılar. Fakat, Fransa'nın güney devletleri üzerindeki tehditi devam ediyordu. Buna rağmen, Alman Prenslikleri, Prusya ile gizli bir antlaşma imzalayarak, Fransa ile savaş çıktığında Prusya Kralının, Alman devletleri başkomutanı olacağını kabul ederek, savaşa katılmayı onayladılar.

Bundan sonra geriye tek bir şey kalıyordu. Prusya Başbakanı Bismarck'ın savaş kışkırtıcılığı yapması. Nitekim Bismarck, bu alanda da hünerlerini göstermekte gecikmeyecektir. 1871 yılında Prusya ile Fransa arasında savaş patlak verir. Fransa savaşta bozguna uğrar. Böylece, Alman İmparatorluğunun kuruluşu da tamamlanır. 40'a yakın küçük devlet birleşerek, yeni ve büyük bir devlet; Almanya İmparatorluğunu kurarlar. Bu yeni İmparatorluk, Prusya Krallığından daha güçlü ve daha tehlikeli bir gericilik yuvası olarak ortaya çıkar. Prusya'nın doymak bilmez egemenlik istekleri, böylece Alman İmparatorluğu şahsında sınırsız bir egemenlik savaşı biçiminde kendisini yansıtır. Birleşmiş Almanya, artık Fransa ve İngiltere ile rekabet edebilecek güce ulaştığını da gösterir.

İşte, Osmanlı İmparatorluğu ile Alman Krallıkları arasında kurulan ilk ilişkiler de, böylesi bir döneme rastlar. Almanya'nın tek bir imparatorluk altında birleştirilme mücadelesinin verildiği bir dönemde, yeni pazarlara açılma istekleri karşısında Osmanlı İmparatorluğu bulunmaz bir av olarak önlerine çıkıyordu. Bu avın, İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'sının elinden alınması gerekiyordu. Ama, Almanya 19. yy'ın son çeyreğine kadar, İmparatorluk topraklarına fazla yönelmeyecektir. Bunun nedeni, genç Alman kapitalizminin henüz geniş topraklara hükmedecek gücü kendisinde bulamamasıdır. Bu duruma rağmen, Osmanlı İmparatorluğu ile Alman Krallıkları ve özellikle de Prusya ile askeri ve ticari ilişkiler geliştirilir. Her geçen gün bu ilişkiler ilerletilerek, Almanya lehine sonuçlar ortaya çıkarır.

1835 ile 1839 yılları arasında Helmuth von Moltke, Osmanlı ordusunda eğitmen olarak çalışmaya başlar. Özellikle de Kürdistan'da çalışan Moltke, o dönemde meydana gelen isyanları bastırmak için, Osmanlı ordusunda komutanlık yapar. Böylece Osmanlı İmparatorluğu ile Prusya arasında süren ilişkiler yeni boyutlar kazanır. Moltke, bu dönemde gönderdiği mektuplardan birinde İzmir yöresini, Fırat Vadisini ve Balkanlardaki bir dizi yeri Alman sömürgeciliğinin hakim olması gereken alanlar olarak gösteriyordu. Bu, Moltke'nin Türk ordusu içinde üstlendiği rolü de ortaya koyuyor. Daha sonra, Prusya ordusunda Feldmareşal olan ve 1871 savaşında Alman ordusunun başında yeralan H. Moltke, bu dönemde Alman kapitalizminin Osmanlı İmparatorluğuna girişinin önemli bir zeminini de hazırlamıştır. Moltke, yürüttüğü çabalarla, sonraki yıllarda Alman kapitalizminin Türkiye'ye giriş yollarını da açmıştır. Yine, Moltke'nin Kürdistan'daki isyanların ezilmesinde önemli bir rol oynaması, Alman-Osmanlı ittifakının hangi temellerde gelişeceğini de ortaya koymuştur. İmparatorluğun topraklarını koruma garantisi temelinde Alman-Osmanlı ilişkilerinde gelişme ortaya çıkar.

Moltke'den önce ve sonra da birçok Alman subayı, Osmanlı ordusunda görev üstlenir. Bunların hemen hepsi de Alman kapitalizminin gelişmesine hizmet edeceklerdir.

Daha 1840'larda, Almanya'da giderek artan nüfus yoğunluğunun bir bölümünü dışarı aktarma alanı olarak Osmanlı İmparatorluğunun toprakları görülür. Bu yıllarda yürütülen yaygın propagandalarla bu topraklar çekici hale getirilmeye çalışılır. Bu yıllarda, Alman burjuva gazetelerinde böylesi değerlendirmelere sık sık rastlanır. Örneğin; **«Dr. Ernst Jackh şöyle konuşuyordu:** *"Orada, Türkiye'de Anadolu ve Mezopotamya var. Anadolu, doğan güneş ülkesi. Mezoptamya ise eski bir cennet. Bu adlar bizim için birer simge olmalıdır."* **Alman basını,** *"Yeni dünyaya değil, Mezopotamya'ya!.."* **sloganını atmıştı.»** (Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi, L. Rathmann, syf. 10) Görüldüğü gibi, daha ilk dönemlerden başlanarak, Osmanlı İmparatorluğuna bir yöneliş var. Hatta Moltke, ileri giderek, Osmanlı İmparatorluğunun denetiminde, bir Hıristiyan Konfederasyonunun oluşturulmasını öneriyordu. Daha sonra, Alman hükümetinin desteğiyle de Filistin'de; Hayfa, Yafa ve Kudüs'te Alman yahudi kolonileri gerçekleştirilecektir. Bu topraklara yerleşen Alman yahudileri kraldan daha kralcı kesilerek, Alman kültürünün propagandasını yapacak ve egemen kılınmasına çalışacaklardır.

Bu dönemde geliştirilen bu ilişkilere rağmen, Alman ve Osmanlı devletleri birbirlerine fazla yakınlaşmadılar. Bu daha önce de vurguladığımız gibi, genç Alman kapitalizminin henüz zayıf olmasından kaynaklanıyordu. Hatta, Bismarck bile Osmanlı İmparatorluğuyla fazla bir ilişki geliştirme yanlısı olmamıştır. H. Moltke döneminde canlanan Osmanlı-Alman ilişkileri Bismarck döneminde istenilen hıza ulaşmamıştır. Bu da Bismarck'ın Almanya'nın birleştirilmesi ile uğraşmasından kaynaklanıyordu. Fransa ve Avusturya ile uğraşırken, Asya ve Ortadoğu'ya hakim olmak isteyen Çarlık Rusya'sı ile savaşa girişmek istemiyordu. Bu nedenle Osmanlı-Alman ilişkilerinin en canlı dönemini 1880 yılları sonrası teşkil eder. Bu tarihlerden sonra, kapitalizmini geliştirmek için doymak bilmez bir açgözlülükle pazara ihtiyaç duyan Almanya, Osmanlı İmparatorluğunun geniş topraklarına el atmaya başlayacaktır.

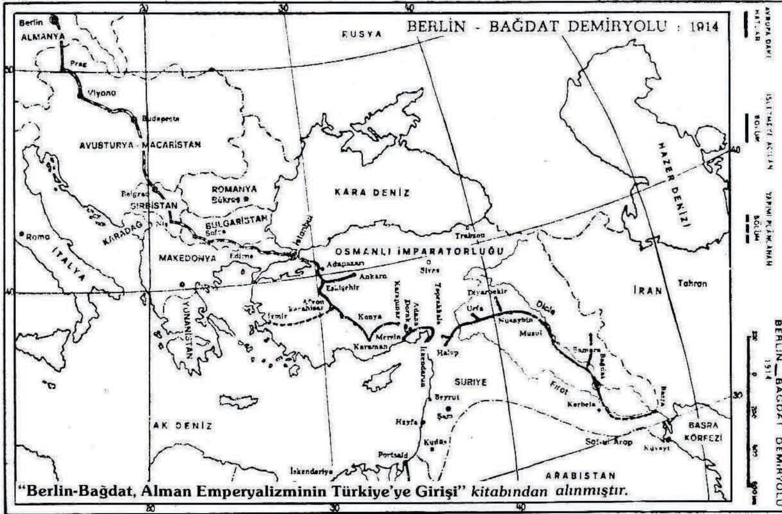
Almanya'nın Sömürge Savaşlarına Katılımı ve Fetihçi Karakteri

Alman İmparatorluğu, sömürge savaşlarına, diğer kapitalist ülkelere nazaran geç girdi. Dünya, başlıca sömürgeci üç güç arasında paylaşılmıştı. Almanya'nın yeni sömürge elde etmesi, Fransa, İngiltere ve Çarlık Rusya'sının elindeki topraklara hakim olmasını gerektiriyordu. Bu, emperyalist güçler arasında bir savaş tehlikesini de ortaya çıkaracaktı. Alman emperyalizminin toprak talebine karşılık, diğer sömürgeci devletler red cevabını veriyorlardı. Buna rağmen Almanya girdiği sömürge savaşında ilk toprakları 1880-90 yılları arasında ele geçirmeye başladı. Togo, Kamerun ve Alman Doğu ve Güneybatı Afrikası adını alan toprakları işgal eden Alman İmparatorluğu, esas mücadeleyi Osmanlı İmparatorluğuna hakim olmak için verecekti.

1888 yılında II. Wilhelm tahta çıktı. Bu değişiklik, Osmanlı-Alman ilişkilerinde de yeni bir sayfanın açılmasına yol açtı. Bismarck'ın Osmanlı İmparatorluğuyla fazla geliştiremediği ilişkilerini II. Wilhelm ileri bir boyuta vardırdı. Denilebilir ki, II. Wilhelm çabasının önemli bir bölümünü Osmanlı-Alman ilişkisinin güçlenmesine harcamıştır. 1890 yılında Bismarck'ın istifasından sonra, II. Wilhelm tahta tamamen egemen oldu. İzlediği politika, Bismarck döneminde yürütülenden daha da gericiydi.

Almanya sömürgelerin fethi ve sömürülmesi ile, özellikle de silah satışından yüksek karlar elde ederek, palazlanmak istiyordu. Bu nedenle, dönemin en saldırgan emperyalist devletini Almanya oluşturuyordu. 1890-1900 yılları arasında Almanya, geniş sömürge fetihlerine girişerek, toprak elde etme mücadelesine hız verdi. Bunun için, geniş bir propaganda faaliyetine giriştiler. Alman Irkı Birliği adı altında kurdukları özel bir örgüt eliyle, Alman emperyalizminin fetihlerinin lehinde propaganda yürütmeye başladılar. Bu birlik, diğer emperyalist devletlerin sömürgelerini ele geçirmeyi propaganda ederken, aynı zamanda Fransa'nın Almanya sınırındaki maden bölgesinin, Belçika, Hollanda, İskandinav ülkelerinin ve en nihayet Osmanlı İmparatorluğunun topraklarının ele geçirilmesini de istiyordu. Hatta bunlarla da sınırlı kalmayarak, Çarlık Rusya'sı topraklarına kadar da uzanmayı propaganda ediyordu. Dünyanın tümüne egemen olmayı durmadan yayan Alman Irkı Birliği adı altındaki örgütün bu propagandalarını, Alman basını da tüm iştahıyla destekliyordu.

Alman emperyalizminin içinde bulunduğu durumu ve Osmanlı İmparatorluğu ile ilişkilerini daha iyi kavramak için, 19 yy sonlarında yaşanan bu gelişmeleri iyice izah etmek gereklidir. Buraya alacağımız bir alıntı, bu konuya bir hayli ışık tutmaktadır. N. V. Yeliseyeva, **Yakın Çağlar Tarihi** adlı kitabında, Alman emperyalizminin içine girdiği sömürgeci fetih savaşını çok iyi ortaya koymaktadır. Kitabın bir bölümünde şu pasajı okuyoruz: *"Alman emperyalizmi, tıpkı güçlü ve genç bir etobur hayvan gibi, sömürgelerin paylaşılmasında kendini atlatılmış, yoksun bırakılmış hissediyordu. Lenin'in belirttiği gibi, yerler tamamen tutulduktan sonra kapitalist şölen masasına gelmişti. Alman-*

"**Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi**" *kitabından alınmıştır.*

ya'nın ele geçirdiği sömürgeler oldukça küçüktü. Alman emperyalizmi yitirdiği zamanı kazanmak çabasına girişti. İlk kurbanlarından biri Osmanlı İmparatorluğu oldu.

Osmanlı Devleti, Alman kapitalistlerinin önemli bir demiryolu yapmalarına izin vermişti. Daha sonra Bağdat demiryolu adını alan bu hat Küçük Asya ve Bağdat'tan geçerek İstanbul Boğazı'nı Basra Körfezi'ne bağlıyordu.

Berlin'i Basra Körfezi'ne bağlayan Bağdat demiryolunun, ekonomik ve politik bakımdan çok özel bir önemi vardı. Demiryolunun yapımı, büyük miktarda lokomotif, vagon ve ray siparişleri alan Alman sanayicilerine önemli karlar sağlıyordu. Yapım girişimine yatırım yapmış olan Alman bankacılarına da büyük çıkarlar vaadediyordu. Bağdat demiryolu, Alman emperyalistlerinin Doğu'da yapmayı düşündüklerini kolaylaştırıyordu. Osmanlı Devleti, bir süre sonra, tamamen Alman etkisi altına girdi." (Syf. 285)

Almanya adım adım Osmanlı İmparatorluğunu hakimiyeti altına almaya başladı. Alman-Türk ilişkilerinin gelişmesinde önemli üç etkenden bahsetmek gerekir. **Birincisi**, Osmanlı ordusunun eğitilmesi amacıyla Alman subayların birbiri peşisıra gelmesi; **ikincisi**, Alman silah sanayinin İmparatorluğa önemli oranda silah satması ve bu konuda bir dizi antlaşmanın yapılması; ve son olarak, büyük Alman bankası Deutsche Bank aracılığıyla Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun imtiyazının ele geçirilmesidir. Tüm bu etkenler, Osmanlı İmparatorluğunun Alman egemenliği altına girmesinde son derece belirleyici bir rol oynamıştır. Bu konulara ilerde tekrar döneceğiz. Fakat burada ele alınması gereken diğer noktayı da açmakta yarar var. Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu ile sıkı ilişki içerisine girmesine yol açan nedenler üzerinde durduk. Açık ki, İmparatorluğu da Almanya'nın yanına iten nedenler bulunmaktadır.

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğunun Durumu

1800'lerden itibaren, Osmanlı İmparatorluğunda gerileme belirgin olarak ortaya çıktı. Eskinin büyük İmparatorluğu toprak kaybederek, zayıflamaya ve küçülmeye başladı. 1840 yılında Tanzimat Fermanının ilanı ile birlikte İngiltere'nin İmparatorluk üzerindeki hakimiyeti daha da gelişti. Denilebilir ki, İmparatorluğun bu yıllarda yıkılmamasını İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'sının kendi aralarındaki çıkar çelişkisi sağlamıştır. Bu güçler arasındaki denge Osmanlı İmparatorluğunun ömrünü de uzatmıştır. Ama buna rağmen bu devletler fırsat buldukça, İmparatorluğun topraklarını ele geçiriyorlardı. 1877-78 yılları arasında patlak veren Osmanlı-Rus savaşı ve benzeri çatışmalar buna örnektir.

Çarlık Rusya'sı, Balkan ve Slav topraklarını İmparatorluğun hakimiyetinden almaya çalışırken, İngiltere ve Fransa da Arap ülkeleri ile Kürdistan'ı ele geçirmeyi planlıyordu. Ama hiçbiri de, diğerlerinden çekindiğinden Osmanlı topraklarına direkt bir ilhaka girişemiyordu. 19. yy'ın sonlarına doğru İmparatorluk, önemli oranda güç yitirdi. Birçok toprak parçası elinden çıktı.

İmparatorluk böyle bir dağılma sürecini yaşarken, genç bir emperyalist devlet devreye girmeye başladı. Bu paylaşıma gecikmiş olarak katılan Alman İmparatorluğuydu. Almanya, diğer emperyalist devletlerin aksine, İmparatorluktan toprak talebinde bulunmuyordu. Bunun yanısıra, silah ve ekonomik yardımlarla İmparatorluğun ayakta kalmasına çalışıyordu.

Alman devleti ile Osmanlı İmparatorluğunun çıkarları bu noktada birleşiyordu. Almanya sömürgeler ele geçirip, dünyanın fethine ve sömürülmesine katılmak istiyor; İmparatorluk ise, yeniden gücünü toparlayarak, eski günlerine dönemezse bile, mevcut toprakları üzerinde hakimiyetini sürdürmeye çalışıyordu. İşte, bu iki devletin birbirine karşılıklı olarak uygun düşen çıkarları, onları giderek yakınlaştıracaktır. Almanya'nın İmparatorluktan toprak talebi olmaması bu süreci hızlandıracaktır.

19. yy'ın yarısına doğru canlanan Osmanlı-Alman ilişkileri, 19. yy'ın sonuna gelindiğinde önemli bir aşamaya ulaşacaktır. Artık, Almanya Osmanlı İmparatorluğunun yeni hakim gücü olarak devreye girecek ve İmparatorluğun emperyalist emellerini teşvik edecektir. İmparatorluğun korunması amacını taşıyan ideolojiden, Pantürkizm, Panislamizm'e kadar tüm ideolojileri Alman İmparatorluğu destekleyecektir. İttihat ve Terakki'nin tüm dünya Türklüğünün birleştirilmesini amaç edinen Turancılık ideolojisini de amansızca destekleyecektir.

Bu gelişmeler her iki devletin I. Dünya Savaşına müttefik olarak girmesine yol açarak, aradaki bağları güçlendirir.

Osmanlı İmparatorluğunda Alman Egemenliğinin Gelişmesi

İmparatorluk üzerinde Alman egemenliğinin gelişmesi, başlıca üç ana konuda düğümlenmektedir. Alman İmparatoru, daha değişik bir yöntemle Osmanlı devletini kendisine bağlamıştır. Alman devleti baştan beri İmparatorluğa bu yöntemle yaklaşmıştır.

Direkt İmparatorluk topraklarını ele geçiremeyeceğini anlayan Alman İmparatorluğu, dostluk ilişkileri kisvesi altında girmeye başladı. İmparatorluktan toprak talep etmediği gibi, onun emperyalist emellerini de iştahlandırıyordu. Bu yaklaşım içerisinde başta askeri yardıma girişen Alman İmparatoru, giderek ekonomik ilişkileri de geliştirip, Osmanlı İmparatorluğunu hakimiyeti altına aldı.

Prof. Dr. Lothar Rathmann, **Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi** adlı kitabında bu konuya da değinmektedir. Prusya Almanya'sı ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilişkilerin köklü bir geleneği olduğunu söyleyen yazar, 1798'den bu yana çeşitli rütbelerde subayların Türk ordusunu düzenlemek maksadıyla gönderildiğini söylemektedir. Daha sonra Abdulhamit döneminde artan bu ilişki, Abdulhamit'in, *"Osmanlı ordusunun yeniden örgütlendirilmesi için yetenekli bir subay grubunun ve Osmanlı devlet aygıtında çalıştırımak üzere birkaç mülkiye memurunun gönderilmesini talep"* (Age. syf. 27) etmesine kadar vardırıldı.

İmparatorluk ordusunda ve devlet aygıtında görev almak için gönderilen subaylar ve siviller Alman devlet memuriyetinden istifa edip, Osmanlı devlet memurluğuna geçtiler. Bu görevliler, aynı zamanda Almanya'nın, içten de Osmanlı devlet aygıtını ele geçirmesini sağlıyorlardı. Örneğin, Alman askeri heyetinin kumutanı ve daha sonra Prusya militarizminin önde gelen temsilcilerinden biri olacak olan Binbaşı Von der Goltz'un yürüttüğü çalışmalar dikkate değer niteliktedir. Goltz, Osmanlı ordusundaki subaylarla sıkı bir ilişki içerisine girerek, devletin en gizli bilgilerini öğrenebiliyordu. Önemli bir subay grubu, giderek Osmanlı ordusu içinde Almanya hesabına çalışmaya başladı. Von der Goltz, faaliyetlerini ilerleterek, bir grup subayın eğitim amacıyla Alman ordusunda görevlendirilmesi doğrultusunda da çaba sarfetti. En sonunda hem Osmanlı devleti ve hem de Almanya bu öneriyi uygun görerek, subay gruplarının eğitimine başladılar. Prof. Dr. L. Rathmann, bu konuda ise şöyle diyor: *"Alman Genelkurmayı tarafından onaylanan bu tedbirler sayesinde, Osmanlı ordusu içinde Prusya militarizminin yarattığı, komplocu sıkı bir çekirdek oluşturuldu; bunların yardımıyla da Prusya militarizminin saldırgan Yakın Doğu istila programının uygulanması sağlanacaktı."* (Age. syf. 29) Kitabının bir başka bölümünde ise, yazar konuyu biraz daha açarak, Alman subaylarının, Alman hakimiyetinin gelişmesinde oynadığı rolü ortaya koymaktadır: *"Ama yine de Von der Goltz'un yerine getirdiği sınıfsal görevden Berlin'deki üstlerinin son derece hoşnut olduğu kesindi. Prusyalı askeri Prusyalı tüccarın izlemesi çok alışılagelen bir durumdu. Alman burjuvazisi Yakın Doğu'daki rakiplerinin gücü karşısında daha önce askerlerini göndermek zorunda olduğunu anlamıştı. Bu askerler, Büyük Britanya ve Fransa'nın ekonomik ve siyasal alanlardaki tekel konumunda bir gedik «açacak» ve böylece Alman sanayi ve banka sermayesinin yeni bir sömürü alanında özgürce savaşması için yol açılmış olacaktı. ... Örneğin 1893'te silah fabrikatörü Ludwig Löwe, Alman savaş sanayii yararına gördüğü hizmetlerden ötürü Goltz'a şahsen teşekkür etmeye gitti ve çalışmalarının karşılığı olarak bir tomar hisse senedi verdi."* (Age. syf. 33)

Aktardığımız uzun alıntılardan da anlaşılacağı gibi, Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasında gelişen ilişkiler, subayların gelmesi ile başlamış ve giderek, Alman finans kapital sanayinin hakimiyetini kurması ile sürmüştür. Kısa süre içinde, 1885-89 yılları arasında, Osmanlı İmparatorluğunun Almanya'dan aldığı silahların sayısında büyük oranda artış olmuştur. En büyük payı Krupp şirketi alırken, Mauser, Löwe ve Schichau gibi firmalara da önemli miktarlarda silah siparişleri verilmiştir. Yalnızca 1888 yılında Alman silah şirketlerinin 2,2 milyon marklık silahı Osmanlı devletine sattığı gözönüne alınırsa, kısa bir süre içinde gelişen ticaretin hangi boyutlara ulaştığı da anlaşılacaktır.

Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasında hızlanan ticari ilişkilerin en önemli ayağını Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun yapım imtiyazının Almanya'ya verilmesi oluşturur. İngilizlerin daha önce yapımını planladıkları fakat, Suveyş Kanalının açılmasıyla vazgeçtikleri, bu demiryolunu, Almanlar İngiltere'ye rakip olarak Basra Körfezi'ne inmeyi planladıkları için yeniden gündeme getirdiler. Deutsche Bank'ın yapımını üstlendiği Haydarpaşa-Bağdat demiryolu, aynı zamanda Alman emperyalizminin Ortadoğu'ya inmesini de kolaylaştırdı. Bu nedenle, *"Bismarck'ın bir zamanlar savurduğu 'İstanbul'dan gelen mektupları okumam' yolundaki sözünün, şimdi tekrarlandığında bir çelişme sayılacağına şüphe yok. Alman finans kapitalinin çıkarları, hükümete ve onun yürüttüğü diplomasiye gittikçe daha çok egemen olmuştu; bu sonunda öyle ölçülere vardı ki, bizzat Keiser Wilhelm 1889'da «postayla» yetinmeyerek, Simens ve Deutsche Bank'ın tasarılarını gerçekleştirmek için şahsen İstanbul'a, padişahın ayağına gitmişti."* (A. S. Yerussalimski, Alman Emperyalizminin... syf. 269) Böylece Alman İmparatoru Keiser II. Wilhelm, bizzat İmparatorluğun ayağına kadar giderek, çıkarlarını garanti altına almaya çalışmıştır. II. Wilhelm'in Osmanlı başkentini ziyareti, ilişkilerin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. Hasta ve zayıf İmparatora güç vermiş ve hatta tüm güçsüzlüğüne rağmen, İmparatorun emperyalist emeller peşinde koşmaya başlamasına yol açmıştır.

Deutsche Bank, Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun inşaatını yürütmek için, 1889'da kendi mali egemenliği altında Osmanlı Anadolu Şimendiferleri Şirketini kurar. Bu şirket eliyle resmen demiryolunun çalışmalarını başlatır. Demiryolunun geçtiği alanlar çevresinde Almanlara önemli imtiyazlar da tanınır. Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun yapım imtiyazının Almanların eline geçmesi ile birlikte, Osmanlı İmparatorluğunun ilişkilerinde Almanya baş sıraya geçer. İngiltere, Fransa gibi diğer emperyalist devletlerin Osmanlı İmparatorluğu ile ticari ilişkileri devam etmekle birlikte silah sanayi ve demiryolu yapımında Almanlar kısa sürede büyük vurgun elde ederler. Almanya'nın dört büyük bankasından biri olan Deutsche Bank vasıtası ile yürütülen bu vurgunlar kısa sürede büyük gelişme sağladı. Deutsche Bank'ın 1880 yılında Türkiye'deki yatırım miktarı 40 milyon marktan, 1913 yılında 600 milyon marka yükseldi. Demiryolu yapımının yanısıra, Haydarpaşa liman şirketi ve İstanbul tramvayları Deutsche Bank'ın doğrudan veya dolaylı denetimi altındaydı. 1880 yılında Almanya, Osmanlı devletinin borçlarının %4,7'sini sağlarken, bu oran 1912 yılında %19,3'e çıktı.

Osmanlı İmparatorluğunda ekonomik olarak gücünü artıran Alman İmparatorluğu giderek, siyasal yönetimde de önemli oranda pay sahibi olacak ve kendi çıkarlarını egemen kılacaktır. Almanların en önemli başarılarından biri, denilebilir ki, Osmanlı ordusunu Alman emperyalizminin vurucu güçlerinden biri haline getirmeleridir. Öyle ki, birçok ordunun komutanlıkları ve yönetim kademeleri direkt Alman subaylarının denetimi altındaydı. Alman subaylarından Von der Goltz, Türk ordusu içerisinde, Prusya kafatipi ile çok sayıda subay yetiştirdiklerini ve bu askerler eliyle son derece önemli işler başaracaklarını İmparatorluğuna bildiriyordu. Bu eğitim yoluyla gerçekten, Osmanlı ordusunun idaresi Alman subaylarının eline geçerek, ordu Almanya'nın çıkarları için harekete geçen bir güç durumuna gelmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasında gelişen karşılıklı ilişkiler neticesinde, Almanya bir yandan ordu ve devlet aygıtını kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirirken, aynı zamanda Deutsche Bank, Krupp, Mauser, Löwe vb. tekelleri eliyle de ekonomik yapıda önemli bir hakimiyet kurmuştur. Artık, bu tarihten itibaren Osmanlı İmparatorluğu Alman hakimiyeti altına girmiştir.

Bu durum, 1908 Jöntürk hareketinde belirgin bir tarzda kendisini ortaya koymuştur. 1908 hareketi döneminde, Alman egemenliği sarsılıyor gibi görünmesine rağmen, ordu içindeki subaylar eliyle Alman egemenliği yeniden tesis edilmiştir. II. Wilhelm, 1908 hareketini değerlendirirken şöyle diyecekti: *"Devrim, Paris ve Londra'daki Jöntürkler tarafından yapılmadı, yalnız ordu tarafından ve işin gerçeği aranırsa, yalnız ve yalnız Anadolu'da yetişmiş olan ve kendilerine «Alman Subayları» denilen subaylarca gerçekleştirildi. Bu yalnızca askeri bir devrimdir. Bu subaylar kılıç elde gerçek Almanlar gibi düşünmektedirler."* Bu durum Alman egemenliğinin ulaştığı boyutu göstermesi açısından ilginçtir. Nitekim, İttihat ve Terakki'nin askeri kanadının iktidara gelmesi ile birlikte, Almanların Osmanlı ordusundaki egemenliği tamamıyla pekişti.

Alman-Türk ilişkilerinin, günümüzdeki duruma da ışık tutacak olan II. Wilhelm'in bu ilişkileri geliştirmek için gösterdiği çabalara da yakından bakmakta yarar var. Çünkü, günümüzde benzeri rolü oynamaya çalışan Weizsäcker, II. Wilhelm'in İmparatorluğa düzenlediği gezilerin bir benzerini yakın dönemde gerçekleştirdi. Bu Türk-Alman ilişkilerine, tıpkı II. Wilhelm'in 1898'deki gelişine benzer biçimde yeni boyutlar kazandıracaktır. Bu nedenle, bu benzerliği daha açmada ve tarihsel temellerini ortaya koymada son derece yarar bulunmaktadır.

DEVAM EDECEK

Elimize biraz gecikmiş olarak ulaşan bu yazıyı, rejimin siyasal gerçekliğini belli yönleri ile aydınlatma özelliği nedeniyle yayınlıyoruz. Daha sonraki gelişmelere ilişkin bir kısım değerlendirmeleri ise, yazıyı tamamlamak amacıyla dipnot olarak biz ek[illegible]

SERXWEBÛN

KÜRDİSTAN'DA YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞ VE ARTAN KİTLE MUHALEFETİ

Türk faşist cuntası, 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin yeni politikalarının bir parçası olarak uygulama alanına koyduğu ve 1983 yılına doğru kesin sonuç alacağına inandığı rejimin geleceğine ilişkin planlarında ciddi bir başarı kazanamadı. Gerek içte ve gerekse bölgesel düzeyde meydana gelen gelişmeler, esas olarak faşist rejimin beklentilerinin tersi yönde oldu. Bu durumda sadece faşist cuntanın değil, ABD emperyalizminin de planları suya düştü.

Bilindiği gibi, ABD'nde yapılan başkanlık seçimlerinde Reagan'ın kazandığı zaferden sonra, ABD emperyalizmi dünya sosyalizm ve devrim güçlerine karşı daha saldırgan bir politika izlemeye başladı. Yeni politika ilk yansısını derhal Ortadoğu'da buldu. Reagan yönetimi, Ortadoğu'da yeniden istikrar sağlamak ve bozulan dengeyi kapitalist-emperyalist sistemin lehine değiştirmek için yeni planlarla ortaya çıktı. Bu planlar çerçevesinde ilkin faşist Saddam yönetimi henüz yerine oturmamış olan İran devriminin üzerine saldırtıldı. Ardından Türkiye'de 12 Eylül darbesi tezgahlandı. İsrail siyonizminin eliyle Lübnan toprakları işgal edildi. Suriye yönetimi, İsrail siyonizmine karşı topyekun bir savaşın içine çekilerek güçten düşürülmeye ve içten geliştirilecek gerici ayaklanmalarla anti-emperyalist yönetim devrilmeye çalışıldı. Libya'nın meşru liderliğine ve anti-Amerikancı yönetimine karşı komplolar geliştirildi. Bütün bunlarla Ortadoğu yeniden tam bir karanlık dönemin girdabına sürüklenmek istendi. Sistemin çıkarları açısından 1983 yılının sonuç alıcı bir yıl haline getirilmesi amaçlandı.

Ama Reagan yönetiminin hesapları kağıt üzerinde kaldı. Düzenli ordusunun dağılmış olması yüzünden ilk etapta gerileyen İran yönetimi, sonraları savaşta denge kurmaya ve giderek insiyatifi ele geçiren taraf olmaya başladı. Israil siyonizminin işgali, bölge devrimci kurtuluş hareketlerine ve anti-emperyalist yönetimlerine karşın Lübnan'ı emperyalizm için bir sıçrama tahtası haline getirme çabalarında sonuçsuz kaldı. Filistin Ulusal Direniş Hareketi, askeri alanda yediği darbelere rağmen, siyasal planda gücünü korudu. Lübnan ulusal güçleri kendi aralarındaki ittifakı güçlendirip yükselttikleri direniş mücadelesiyle İsrail işgal kuvvetlerini geri püskürttüler. Lübnan sahası Ortadoğu devrimci güçlerinin boğulduğu bir alan değil, tersine emperyalistlerin içinden çıkmakta zorluk çektikleri bir bataklığa dönüştü. Suriye yönetimi güçten düşmek ve yıkılmak yerine, emperyalizme ve siyonizme karşı direnişiyle gücünü ve saygınlığını daha da artırdı. Tüm zayıflıklarına rağmen, bölge çapındaki anti-emperyalist bloklaşma ciddi gelişmeler kaydetti.

Evet, faşist cuntanın beklentileri gerçekleşmedi. Generaller çetesi 1983 yılında yönetimi sivil faşist güçlere devrederek rejimini bu biçimde maskelemek yerine, iktidarını kalıcılaştırmak zorunda kaldı. Kenan Evren kendisini yedi yıllığına cumhurbaşkanı ilan etti ve halka onaylattırdı. Cuntanın öteki üyelerini "Cumhurbaşkanlığı Danışma Konseyi" üyeleri olarak atadı. 6 Kasım 1983 seçimlerine yalnızca üç partinin katılmasına izin verildi. Böylelikle 1983 yılında sonuca bağlanması öngörülen planlar çözüm için 1989 yılına ertelendi. Türkiye somutunda hesapların bu denli tersine çevrilmesinde PKK'nin oynadığı rol belirleyici oldu.

Başarılı bir geri çekilmeden sonra, 1981 yılında topladığı I. Konferans'ıyla dağınıklığa son vererek toparlanmayı gerçekleştiren PKK, 1982'de düzenlediği II. Kongre'de alınan kararlar ışığında Kürdistan'a yeniden dönüş hareketini başlattı; kadro ve savaşçı gücünü ülkeye taşırdı. Küçük-burjuva reformistlerinin sığındıkları Avrupa'da karınlarını doyurmak uğruna bir halkın davasını satışa çıkardıkları, aynı alana kapağı atan Türkiye sol hareketi içindeki çeşitli grupların devrim davasına sırt çevirdikleri, her iki gücün iflah olmaz birer tasfiyeci olup çıktıkları ve tüm umutlarını faşist cuntanın vaad ettiği "demokrasi"ye bağladıkları bir ortamda, PKK'nin bu eyleminin çok daha derin bir tarihsel anlamı vardı. PKK, pratikte sadece KUKM'ni yeniden omuzlayarak daha ileriye götürmek için görevinin başına geçmekle kalmıyor, aynı zamanda Türkiye'de düzene karşı artan kitle muhalefetini faşizmin işbirlikçisi partilerin kuyruğuna takmaya yönelik tehlikeli gelişmelere de ağır bir darbe vuruyor, halk kitlelerindeki devrimci duyguların söndürülmesi çabalarını boşa çıkarıyor, devrim umudunu canlı tutuyordu. En soylu devrimcilerin ve emekçi Türkiye halkının dökülen kanı ve emeği üzerinde yükselen Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin direniş mirasının çiğnenmesine izin vermiyor, bu mirasa sahip çıkıyordu. Kimi sosyal-şoven çevrelerin adından çokça bahsettikleri, ama gereklerini bir türlü yerine getirmedikleri her iki halkın ortak mücadelesinin sağlam temellerini pratikte atıyordu.

PKK'nin ve onun kadrolarının yeniden ulusal kurtuluş mücadelesinin başına geçmesi, yurtsever halk kitlelerince engin bir coşkuyla karşılandı. Çünkü, 12 Eylül darbesinin üzerinden geçen süre içinde, faşist sömürgeciliğin uyguladığı dizginsiz baskı, zulüm ve sömürü politikası, yığınların düzene karşı hoşnutsuzluğunu alabildiğine artırmıştı. Bu süre içinde asker dipçiği Kürt insanının tepesinde eksik olmamış, faşizmin zulmünden nasibini almayan tek bir dürüst insan kalmamıştı. Ekonomik sömürü dayanılmaz boyutlara ulaşmış, ard arda yapılan zamlar ve artan hayat pahalılığı halkın belini kırmıştı. Faşist sömürgeciliğin toplumun en tortu kesimlerinden derlediği ajan-muhbir şebekesi halkın başına musallat olmuş, ihbarcılığı tam bir geçim kaynağı haline getirmişti. Rüşvet yiyicilik faşist-sömürgeci yönetimin en sıradan elemanından ordunun en üst düzeydeki subayına kadar herkesin başvurduğu temel bir sömürü yöntemi olmuş, halk haraca kesilmişti. Uygulanan bu çılgın zulüm ve sömürü politikasına dur deme zamanının geldiğini anlayan yığınlar, böyle bir anda öncülerini karşılarında görünce hızla onların etrafında kenetlendiler. Bu dönem devrimci taktiğin hayata geçirilmesi açısından bir hazırlık evresiydi. Bu dönemde devrimci savaşın geliştirileceği alanlarda belli ilişki çevreleri yaratılacak, bu çevreler içinde ileri unsurlar örgütlendirilecek, coğrafya tanınacak, düşmanın gücü ve konumlanması hakkında bilgi edinilecek, ajan-muhbir ağı ortaya çıkarılacaktı. Ama kitlelerin düzene karşı hoşnutsuzluğu öylesine ileri boyutlara ulaşmıştı ki, birkaç hain dışında, adım atılan her köyde insanlar hemen devrimcilerin çevresinde kümeleniyorlardı. Hazırlık sürecinde ajan yapıya karşı devrimci şiddet temelinde geliştirilen mücadele yığınların coşkusunu daha çok artırdı. Dolayısıyla kitlelerin muhalefeti ve devrimcilere sağladığı destek umulanın çok üstünde oldu.

İşte 15 Ağustos Devrimci Atılımı, bu muazzam ölçüde elverişli bir zemin oluşturan yığınların yoğun siyasal desteği üzerinde yükseldi. Eruh ve Şemdinli eylemleri, yeni dönem faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı alanlarda yığınlar tarafından bir isyan coşkusuyla karşılanırken, Kürdistanlı ve Türkiyeli bütün emekçilere, 'devrim yaşıyor ve savaşıyor' mesajını iletti. Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen yığınsal muhalefetin düzeyini ortaya koyan en açık ölçüt, faşist yönetimin Eruh ve Şemdinli eylemlerini birer ayaklanma çağrısı olarak değerlendirmesi ve tedbirlerini bu doğrultuda geliştirmesiydi. Gerçekten de 15 Ağustos devrimci eylemleri kitlelerin devrimci coşkusunun doruk noktası oldu. İlk anda muhtemel ayaklanma alanlarını kuşatarak halk kitlelerinin üzerine şiddet temelinde yürümekten kaçınan faşist-sömürgeci yönetim, sonradan yanılgısını farkedince yeniden tek yöntem olarak benimsediği karşı-devrimci teröre yöneldi; silahsız halka karşı savaş açtı. Helikopter filoları ve savaş uçaklarının desteğinde ordu gücünü seferber ederek kurtuluş kuvvetlerini imha etmeye çalıştı.

15 Ağustos devrimci direniş eylemliliği ile birlikte Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşı, faşist-sömürgeci Türk ordusuna karşı bir yıpratma savaşı biçiminde sürdürüldü. Direniş savaşı çok geniş bir alan üzerinde yaygın olarak geliştirildi. Pek çok alanda doğrudan faşist ordu birliklerine karşı düzenlenen ani baskınlar ve saldırılarla düşman kuvvetlerine ağır kayıplar verdirildi. Daha savaşın ilk ayları içinde faşist ordunun devrimci kurtuluş kuvvetlerine karşı savaşta kesin sonuca ulaşmayacağı açığa çıktı. Hain aşiret reislerinden ve sınıf-dışı unsurlardan derlediği soysuz bir takımı silahlandırarak kurtuluş kuvvetlerine ve halka karşı savaştırmaya ve böylelikle savaşı Kürdistanlılaştırmaya çalıştı. Yaygın terör uygulamaları altında tüm köylüleri devrimci güçlere karşı silah kullanmaya zorladı. Ama amaç savaşa son verme olmasına rağmen, bu durum Kürdistan'da savaşın daha da kızışmasına yol açtı. Ajan-milis çetelerine karşı şiddetli bir mücadele geliştirildi. Kürdistan köylülüğü kendi öncülerine karşı silah kullanmak istemediğini her yolu deneyerek ortaya koydu, ajan-milis çetelerine karşı silaha sarıldı, kurtuluş kuvvetlerini genç savaşçılarla takviye etti, faşist-sömürgeci güçlere karşı toplu direnişler sergiledi. Kısacası savaşı Kürdistanlılaştırma çabası, yerli gericiliğin ağır darbeler alması ve ulusal direniş mücadelesinin kitlesel boyutlara ulaşması dışında hiçbir işe yaramadı.

Henüz iki yılını bile doldurmayan Kürdistan Ulusal Direniş Savaşının pratiği, Kürdistan halkının ve devrimci kuvvetlerinin engin gücünü ortaya çıkardığı gibi, faşist Türk sömürgeciliğinin bütün zayıflıklarını da herkesin gözleri önüne serdi. Bir buçuk yıl gibi kısa bir süre içinde savaş içindeki ordunun en sıradan erinden en üst düzeydeki subayına kadar, her Türk askeri tam bir yorgun savaşçı durumuna düştü. "Mehmetçik efsanesi" yıkıldı, askerde savaşmama eğilimi yaygınlık kazandı. Ordunun ülkenin her tarafına serpiştirilmesi yüzünden denetimin zayıfladığı yerlerde, askerler devrimci kuvvetlere karşı silah kullanmaktan kaçındılar. (Sömürgecilerden ele geçen belgelerden de anlaşılacağı üzere) Savaştan muaf tutulmak için kendini yaralama ve firar olayları olağan olaylar haline geldi. Yıldırım savaşıyla sonuç alacağına inanan ve o hızla saldırıya geçen Türk ordusu, kendini birdenbire savunma konumunda buldu. Ve ordunun işlemez duruma düştüğü yerde, faşist sömürgecilik büyük bir umutla kurtarıcı olarak "Pişmanlık" ve "Köy Korucuları Yasası"na sarıldı. "Bir avuç eşkiya" olarak tanımladığı ve kendilerine "72 saat" ömür biçtiği devrimci kurtuluş kuvvetleri karşısında NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen "son Türk devleti"nin biricik dayanağı böylesine zavallılaştı.

Kürdistan'da yükselen direniş savaşı Türkiye cephesindeki halk kitleleri üzerinde de muazzam bir etkide bulundu. İşçi sınıfı başta olmak üzere Türkiye toplumunun çeşitli emekçi sınıf ve tabakalarının faşist terörle baskı altına alınıp bastırılmak istenen muhalefeti, Kürdistan'da devrimci savaşın yükseltilmesiyle birlikte kendisi için bir çıkış yolu buldu. Pasifikasyon ortamı yırtıldı, muhalefetin çeşitli kesimlerinde hızlı bir canlanma ve hareketlilik gözlemlendi. Faşist yönetim, özellikle işçi sınıfının düzen karşıtlığını biraz olsun törpülemek ve Kürdistan halkına karşı giriştiği saldırgan savaşında bu sınıfın en azından hayırhah tarafsızlığını kazanmak için, idam istemiyle yargılanan 52 kişi de içinde olmak üzere tüm tutuklu DİSK yöneticilerini salıverdi. Cezaevlerinde en ağır baskı koşulları altında tutulan tutuklu Türkiyeli devrimciler, içerde direnişlerini yükselttiler. Türkiye'de kitlesel muhalefetin sözcüleri haline gelen tutuklu yakınları harekete geçtiler. Yüzlerce tutuklu yakınının katıldığı ve tam bir protesto mitingine dönüşen basın toplantıları düzenlendi. Tamamen rejim dışındaki işçi grevleri gelişme gösterdi. Hatta söz hakları ellerinden alınan ve haklarında "siyaset yapma yasağı" bulunan kapatılmış siyasi partilerin yöneticileri bile, PKK'nin önderlik ettiği direniş savaşının faşist-sömürgeci yönetimi zorlamasından yararlandılar. Demirel gibi eski siyasiler, Evren diktatörlüğünün süngüsü düşmüş silahlı kuvvetlerinin kof gövde gösterilerine karşı, "kök gerçeği" ile ortaya çıkma cüretini kazandılar. Kısacası Türkiye'de baskı altında tutulan tüm muhalefet kesimleri, Kürdistan Ulusal Direniş Savaşının faşist yönetimi en canalıcı noktasından darbeleyip ordusunu işlemez kılmasından cesaret alarak, Evren faşizmine karşı seslerini yükselttiler.

Peki, Kürdistan'da devrim ile karşı-devrim arasındaki savaşın bütün pratiği boyunca HP ile SODEP ne yaptı, faşist rejimi bu denli güçsüz duruma düşüren devrimci direniş savaşına karşı nasıl bir tutum takındı? Savaş boyunca kimlerin yanında yer aldı?

15 Ağustos devrimci eylemleri ertesinde Türk burjuva siyasal yapısının nasıl bir tablo sergilediği hatırlardadır. Bu, herkesin hangi kumaştan dokunduğunu bütün çıplaklığı ile ortaya koyan bir tabloydu. Eylemlerle birlikte Türk Genelkurmay heyeti Kürdistan'da karargah kurdu ve savaşı doğrudan yönetti. Ardından Cumhurbaşkanı ve Başbakanı da içinde olmak üzere TC'nin tüm üst düzey yöneticileri Kürdistan seferine çıktılar. Bu sefere katılan kalburüstü kişiler arasında HP'nin ve SODEP'in genel başkanları da vardı. HP Genel Başkanı Necdet Calp, bizzat Eruh ve Şemdinli'ye de uğradı. Burada yaptığı açıklamalarda Türk devletinin ciddi bir tehlike ile yüzyüze olduğunu ve başbakanın olayların çapını küçük göstererek kamuoyunu yanılttığını söyledi. Calp'a göre ortada iyi koordine edilmiş bir gerilla savaşı vardı. Eruh ve Şemdinli eylemlerinin her ikisinin de aynı saatlerde başlaması ve tümüyle benzer yöntemler kullanılması da bunu doğruluyordu. Gerilla savaşı veren güçler belli bir stratejiye dayanıyorlar, geliştirecekleri halk savaşıyla ayrı bir devlet kurmayı amaçlıyorlardı. Kendi aklınca, Calp, durumu daha somut olarak değerlendirdiğine inanıyor, rehavet içindeki Özal'ı ciddiyete davet ediyordu. Hükümet karşısındaki gücü dikkate almalı, buna uygun tedbirler geliştirmeli ve mümkün olan en kısa zamanda imha etmeye çalışmalıydı. SODEP Genel Başkanının tutumu da bundan farklı değildi. Daha açık bir deyişle, her iki parti de, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin nasıl ezilmesi gerektiği konusunda faşist Özal Hükümetine taktik dersi veriyorlardı. Bu arada, halk kitlelerine karşı ölçüsüz terör uygulamanın ters tepebileceği korkusuyla, "terörist-ler"e karşı yürütülen savaşın tüm halkı hedefleyecek biçimde genişletilmemesi gerektiğini öğütlüyorlardı.

HP ile SODEP'in Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi karşısındaki bu tavırları bilindiği halde, bu iki partinin birliğinden doğan SHP'nin Türkiye'de "demokrasi savaşımının öncüsü" rolüne soyunması ve bu rolün başta TKP olmak üzere, kimi "sol" çevreler tarafından hararetle onaylanması karşısında, ister istemez insanın kafasında şöyle bir soru şekilleniyor: Acaba Türkiye'de demokrat sayılmanın temel koşulu KUKM'ne düşman olmak, hatta daha da ileri giderek bu mücadeleyi en iyi kendisinin bastıracağını söylemek midir? Demokrasi denilen şey yoksa KUKM'ne karşı savaşma özgürlüğü müdür? Eğer bunun adı "demokratlık" ise, Türkiye'deki bütün burjuva partileri "demokratik" partilerdir. Eğer "demokrasi", KUKM'ne karşı savaşma özgürlüğü ise, Türkiye'de "en geniş demokrasi" vardır. Evet, bunun adı da "demokrasi"dir, ama bu devrimci demokrasi (halk demokrasisi) değil, faşist generallerin demokrasisidir. Bu tür bir "demokrasi"nin egemen olduğu Türkiye'de "demokrat" olma yarışında hiç kimsenin Evren'in eline su dökemeyeceği açıktır. KUKM'ne düşmanlık esas alındığında, faşist cuntanın başı, 15 Ağustos günlerinden bu yana Kürdistan'da yaşanan gerçeğe adını vermekten çekinmemektedir. Kürdistan'da hüküm süren sömürgeci vahşet karşısında dehşete kapılanlara, mevcut uygulamaları tümüyle meşru gösteren Evren, *"Bu bir savaştır, böyle şeyler olur"* diye haykırmaktadır. Dersini Evren'den

almış olsa da, SHP'nin de generallerin demokrasisi içinde belirgin bir yerinin olduğu inkar edilemez.

Kısaca denilebilir ki, SHP'nin "demokratlığı", Türk kapitalizminin sorunlarını karşı-devrimci terör yöntemiyle çözüme bağlamak isteyen 12 Eylül faşizminin bu sorunları daha da derinleştirdiği, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin çelik kalkanına çarpa çarpa iyice aşınan ordu kılıcının artık kesemez olduğu noktada atama bir demokratlık olarak ortaya çıktı. Faşist generaller öyle istedikleri için SHP "demokrat" oldu. Tıpkı işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarının yerle bir edilmesinde faşist cuntaya muazzam hizmetlerde bulunan Türk-İş'in, işçi haklarının yegane savunucusu rolüyle ortaya salınması gibi! Geçmişte faşist cunta kılıç zoruyla kitlelerin muhalefetini baskı altında tuttu; işçi sınıfının, yoksul köylülerin, aydınların ve devrimci gençliğin tüm ekonomik-demokratik haklarını gaspetti, örgütlerini dağıttı. Ama toplumsal bir olgu olarak, faşizmin çeşitli emekçi sınıf ve tabakaların varlığına son vermesi mümkün değildi. Dolayısıyla her türlü baskı ve zorbalığın kolgezdiği, ekonomik sömürünün sınır tanımadığı ve insan haklarının en hayasız bir biçimde çiğnendiği bir ortamda, buna karşı şiddetli bir tepkinin şekillenmesi kaçınılmazdı. Sınıf savaşımı olgusu karşıkonulmaz bir gerçek olarak varlığını duyuracak ve yasalarını işletecekti. Türkiye'de de böyle oldu: 12 Eylül faşizmi sınıf çelişkilerini derinleştirdi, düzen karşıtlığı gözle görülür bir gelişme kaydetti. Kürdistan'da gelişen direniş savaşı ise mevcut muhalefete daha güçlü bir ivme kazandırdı. Faşist rejim kitle muhalefeti üzerindeki kontrolünü yitirme noktasına geldi. Kabından taşan bu muhalefetin devrimci-demokratik kanallara akmasının önlenmesi gerekiyordu. Muhalefetin akıtılacağı kanal olarak SHP seçildi, kendisine "demokratlık" kaftanı giydirildi, böylece SHP Türkiye'de "demokrasi savaşımının öncüsü" görevine atanmış oldu.

TÜRK FAŞİZMİNİN ÖRGÜTLENME ÇABALARI, HP'YE VERİLEN GÖREV VE SHP'NİN BUGÜNKÜ YAPTIKLARI

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi günlerine gelinceye kadar, Türk kapitalizminin sorunlarını mevcut düzen sınırları içinde çözmeye çalışmış, birçok yöntemi iç içe kullanarak, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile KUKM'ni ezmeyi denemişti. Ama dağarcığında bulunan yöntemlerden hiçbiri elle tutulur bir sonuç vermemiş, yapısal özelliğinden dolayı Türk kapitalizminin bunalımı daha da derinleşmiş, devrimci gelişme bir türlü durdurulamamıştı. Kürdistan'daki gelişmeler çok daha vahim bir görünüm sergilemekteydi. Kürt küçük-burjuva uzlaşmacılığıyla, ilkel milliyetçiliğin ittifakından doğan "UDG"nin ulusal kurtuluşçu gelişmenin önüne baraj olarak dikilmesi çabaları beklenileni vermemiş, Ecevit eliyle sahneye konulan bu politika da iflas etmişti. Devletin bütün dayanakları birer birer işlemez hale gelmiş, burjuvazinin elinde sağlam bir dayanak olarak Silahlı Kuvvetler kalmıştı. Bu durumda iktidarın orduya devredilmesi bir zorunluluk olmuş ve ordu kılıcını çekerek 12 Eylül 1980'de devlet yönetimine el koymuştu. Ordunun iktidara el koyması açısından, 12 Eylül askeri darbesi Türkiye'de tanık olunan ilk örnek değildi, cumhuriyet tarihinde bunun birçok örnekleri vardı. Türk burjuvazisi ordunun kucağında gözlerini dünyaya açmış, sıkışık bir durumla karşılaştığı her dönemde ordunun gölgesine sığınmış, sivil yöneticilerin sorunlara çözüm bulamadıkları ve İsmet İnönü'nün deyişiyle her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdıkları dönemlerde ordu hep bu duruma müdahale etmiş, her defasında işleri yeniden rayına oturtmayı başarmış ve kışlasına çekilmişti.

Türk ordusunun bu geleneksel "işleri yoluna koyma" gücü nereden kaynaklanmaktadır, ordu gücünü nereden almaktadır? Egemen sınıfların hizmetinde, ezilen sınıf ve tabakaların kurulu düzene itaatini sağlamak ve muhtemel bir başkaldırı eylemini bastırmak için kullanılan başlıca zor aracı olan ordu, gücünü doğal olarak emrine verilmiş silahlardan, örgütlülüğü ve disiplininden alır. Ordunun eyleme çağrılması demek, ordunun silah kullanmaya davet edilmesi demektir. İktidarın orduya devredilmesi ise, silahın her şeye egemen olmasıdır. Bu noktada mevcut sorunların çözümünde başvurulan bütün yöntemler kesinlikle iflas etmiştir. Bundan sonra düzen için birer çıban haline gelen bütün sorunlar ordunun kılıcıyla, elde kalan bu en son yöntemle kesilip atılmaya çalışılacaktır. Düzen için tehdit teşkil eden her şeye karşı savaş açılacak; egemen sınıf için yeniden sömürüsünü rahatlıkla sürdürebileceği bir ortama bu savaşın başarısından sonra dönülecektir. Türkiye'de de böyle oldu, 12 Eylül askeri-faşist darbesi bu mantıkla tezgahlandı. Dönemin burjuva partileri de kendilerinin çözemedikleri sorunları ancak ordunun halledebileceğine inanıyorlardı. Hatta bunların içinde açıkça orduyu duruma müdahale etmeye çağıranlar bile vardı. Bu partilerin alçakça bir tavırla direnmesiz bir biçimde faşist generallere teslim olmalarının nedeni buydu. Denilebilir ki, siyasal iktidar bu partilerin kendileri tarafından orduya peşkeş çekildi, darbenin koşulları ve ortamı bu partilerin kendileri tarafından hazırlandı.

Yalnız birçoklarının beklentilerinin tersine, bu kez Türk ordusu geçmiş restorasyon dönemlerinde olduğundan daha farklı bir yol izledi. Ordu kısa bir süre içinde devlete çeki-düzen verip kışlasına çekilmek niyetinde olmadığını açığa vurdu. Yürürlükteki sistem ekonomik, sosyal, siyasal, ideolojik ve kültürel açılardan öyle derin bir bunalımın içindeydi ki, bu yeni restorasyon döneminde her şeyin tepeden tırnağa gözden geçirilmesi gerekiyordu. Her alanda tam bir çöküş olgusu yaşanmaktaydı. Türk devletinin 12 Eylül öncesindeki durumu birçok yönleriyle Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerine benziyordu. İmparatorluğun parça parça yıkıldığı bu en umutsuz anda Osmanlı ordusunun içinden bir paşa çıkmış, emperyalizme karşı gelişen halk hareketinin başına geçerek, İmparatorluğun yıkıntıları üzerinde Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuştu. Aradan 60 yıl geçtikten sonra, bu sefer yıkımın eşiğine gelen TC oldu: İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin düzenini yıkılmaktan kurtaracak bir "İkinci Atatürk"e ihtiyacı vardı; bu misyona Kenan Evren sahip çıktı. Mutlu bir tesadüf eseri olarak her iki "kurtarıcı" da ordunun saflarından çıktı. 12 Eylül 1980 tarihi aynı zamanda "İkinci Cumhuriyet"in de kuruluş tarihi oldu. Kenan Evren'in elinde şakırdattığı ordunun kılıcı sadece düzen karşıtlarını değil, düzenin en kıdemli hizmetkarlarını da biçti. Türkiye'de "Cumhuriyet"in kuruluşunda büyük rol oynayan, çok uzun yıllar devleti yöneten ve "Atatürk'ün Partisi" ünvanına sahip CHP de içinde olmak üzere, tüm burjuva partiler kapatıldı. Siyaset sahnesinin dekoru tümüyle değişti. "Birinci Cumhuriyet"te olduğu gibi her şey yeni baştan yaratılmaya çalışıldı.

Yeni diktatörün diktatörlüğüne yasal bir statü kazandırması gerekiyordu. Bunun için en başta yeni bir "Kanunu Esasi"ye ihtiyaç vardı. Bu iş için atadığı bir kukla danışmanlar topluluğuna bir "Anayasa" taslağı hazırlattırdı. Ortaya çıkardığı metne son şeklini verdikten sonra, kendisinin de "İkinci Cumhuriyet"in ilk cumhurbaşkanı olarak seçildiğini belirten ek bir maddeyle sözümona halkoyuna sundu. Anayasanın kabul edilmesi gerekiyordu ve öyle oldu. Generaller için bir "sivil hükümet" ve bu hükümette yer alacak partiler gerekiyordu. Seçimlere katılacak iki parti diktatörün kendisi tarafından kurduruldu. Bunlardan biri iktidar partisi olacak, öteki ise muhalefette bulunacaktı. Bu arada, "demokrasiye geçiş"te çıkarlarının daha iyi bir biçimde temsil edilmesini isteyen ABD emperyalizmi, Turgut Özal'ın şahsında kendi mutemet işbirlikçisini buldu. ABD emperyalizminin destek ve onayı sözkonusu edildiğinde, faşist diktatör ANAP'ın seçimlere katılmasına razı olmak zorunda kaldı. Böylelikle yalnızca üç partinin seçimlere katılmasına vize verilmiş oldu. İşin ilginç yanı, yapılacak seçimlerde hangi partinin iktidara geleceği, hangisinin muhalefette kalacağı önceden bilinmekteydi. Herkes kendisine atfedilen rolü kabullenmiş görünüyordu. MDP seçimleri kazanmış da iktidar partisi olmuş gibi konuşuyor, HP ise tam bir muhalefet partisi edasıyla karşılık veriyordu. Ama gizlenmesine bile gerek duyulmayan bu danışıklı seçim oyununu rejimin geleceği için sakıncalı bulan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin belli bir kesiminin ağırlığını Özal'dan yana koyması ve tehditle oy kullanmaya zorlanan halk kitlelerinin diktatörün partilerini protesto etmesi sonucunda, seçim sandığından MDP değil ANAP çıktı. Rejimin geleceği açısından en hayırlısı da buydu. HP ise, eski rolüne uygun olarak "ana muhalefet partisi" seçildi.

Daha sonraları devrimci mücadele gelişip kitlelerin eylemliliği artınca ve bu muhalefetin ilerde daha geniş boyutlara ulaşacağı anlaşılınca, generalin partilerine duyulan tepkiyi gidermek veya en azından hafifletmek için bu partilerin yönetiminde değişikliklere gidildi. Kamuoyu nezdinde diktatörün yanaşmaları olarak bilinen Turgut Sunalp ve Necdet Calp yönetimden uzaklaştırıldı. Yerlerine Söylemezoğlu ve Gürkan getirildi. Bu iki yöneticiden ilkine sağda, ötekine "sol"da birlik yaratma görevi verildi. MDP, kendisine verilen rejimin dışındaki sağ burjuva muhalefeti susturma görevini başaramadı. Süleyman Demirel'in perde arkasından yönettiği DYP, faşist generallerin tehditlerine boyun eğmedi. MDP'nin uzlaşma ve birlik çağrılarını geri çevirdi. Bunun üzerine generaller DYP'yi içten ele geçirmeye çalıştılar, DYP Kongresinde Cindoruk'un karşısına kendi adamları olan Mehmet Yazar'ı çıkardılar, ondan da sonuç alamadılar. Kendi çizgisinde direnen Demirel, gelecek için yatırım yapmayı daha uygun gördü. Öyle ki, MDP ile birleşmek bir yana, DYP, SODEP'in HP ile birleşmesine bile şiddetle karşı durdu. Çünkü böyle bir birleşme faşist generallerin partisi olmayı kabullenmekten başka bir anlama gelemezdi. Nitekim SHP'nin siyaset sahnesindeki yerini almasından sonra, DYP Genel Başkanının, *"SODEP artık muhalefet partisi olma vasfını yitirmiş, devlet partisi olmuştur"* biçimindeki sözleri de bu gerçeği dile getirmekteydi.

Generallerin öteki partisi olan HP, "sol" muhalefeti birleştirme çabalarında, MDP'nin tersine bazı olumlu gelişmeler kaydetti, HP ile SODEP'in birleşmesi SHP'yi yarattı. Sabık general için bu noktada, "tatlı bir süpriz" ortaya çıktı. Bilindiği gibi "Birinci Cumhuriyet"in bir de "İkinci Adam"ı vardı: Yıllarca TC'yi yönetmiş olan bu adam İsmet İnönü'ydü. "İkinci Adam" daha başından beri hep "Tek Adam"ın yanında yer almıştı; bazen "Tek Adam"la takıştığı da olurdu, ama genellikle onun gölgesinde kalmayı yeğler, fazla öne çıkmayı sevmezdi. "İkinci Cumhuriyet'in Büyük Şefi" de kendisi için bir "İkinci Adam" aradı ve kaderin cilvesi Kenan Evren'in karşısına ilk "İkinci Adam"ın oğlunu, Erdal İnönü'yü çıkardı.

Yukarıdaki gelişmelerden de anlaşılacağı gibi, 12 Eylül faşist rejimi amaçlarına ulaşmak yerine geriledi, amaçlarına ulaşmak için başvurduğu yöntemler pratikte fazla tutmadı. Daha ilk günde kendisinin çizdiği siyasal çerçeve içine hesap dışı tuttuğu ANAP'ı yerleştirmek zorunda kaldı. Seçimler çerçevenin özünü değiştirmedi, ama biçimini değiştirdi, fonun önyüzünde ANAP yer aldı. ANAP ile uzlaşma sağlandı, ama seçimlerde partilerinin hezimete uğraması, fazla büyük olmasa da, diktatörün otoritesinde ilk gediği açtı. İlerleyen süreç bu otoriteyi büsbütün yıktı. Egemen sınıfın çıkarlarının en ateşli savunucuları bile, rejimin tepesinde oturan generalleri, "içi kof, yüreği yetersiz, çevresi cılız ve kuvveti-kudreti mahdut insanlar" olarak tanımlar oldular. Devletin başına geçtikleri zaman gücünün zirvesinde bulunan ve savundukları kurusıkı tehditlerle pek çok çevreyi hizaya getirmesini bilen generaller, kendi çıkardıkları yasaları bile uygulayamaz duruma düştüler; dokunulmazlıkları son buldu. Gerek kuruluş özellikleri ve amaçları, gerekse seçimler öncesinde bile gerçek yüzünün açığa çıkmış olması nedeniyle, HP, dört yıl boyunca ortaya çıkacak muhalefeti kendisine çekebilecek bir durumun uzağında kaldı. HP'nin tamamen teşhir olduğu ve devrimci yığınsal hareketin hızlı bir gelişme gösterdiği koşullarda, yığınsal muhalefeti faşist rejime akıtacak bir kanal olarak SHP devreye sokuldu; Kel Mehmet Mehmet Kel oldu.

Demek ki, SHP'yi ortaya çıkaran ve kendisini "demokratlığa" terfi ettiren nedenlerden biri, faşist-sömürgeci yönetimin temel yöntem olarak benimsediği ve kendisinin varlık gerekçesi olan yalın kılıç yönteminin iflas etmesi, ordunun fiziksel gücünün sorunların üstesinden gelmede tam bir başarısızlığa uğraması ve bu yöntemin var olan sorunları daha da ağırlaştırmasıdır. 12 Eylül faşizmi gerilemiştir; bütün muhalefet kesimleri üzerindeki kontrolünü yitirmiş ve çöküşle yüz yüze gelmiştir. Rejimin böyle zavallı bir duruma düşmesinde belirleyici rol oynayan olgu ise, Kürdistan'da yükselen ulusal direniş savaşıdır. 12 Eylül faşizminin geriletilmesinde ne HP'nin, ne SODEP'in ve ne de SHP'nin bir rolü olmuştur. Bunlar faşist rejimin parçalarıdır, Türkiye'deki anti-faşist mücadelenin karşısında yer alan ve faşizm cephesinden rejimi bu duruma düşüren KUKM'ne karşı savaşan güçlerdir. Böylesi güçlerden anti-faşist mücadeleye öncülük etmelerini beklemek, Türkiye ve Kürdistan halklarını faşist rejimin kılıcı altına yatırmaktır.

Kürdistan'da yükselen ulusal direniş savaşına paralel olarak, Türkiye cephesindeki emekçi halk kitlelerinde de bir hareketlenme başlamış, Türkiye halkı altı yıllık korkunç acıların, zulüm ve işkencenin, baskı ve sömürünün hesabını sormak için faşist rejime karşı harekete geçmiştir. Türkiye halkı, kendi pratiğinden çıkardığı dersler ve Kürdistan'daki ulusal direniş savaşının pratiği ile faşist diktatörlüğü geriletecek ve faşist rejimi yerle bir edecek şeyin faşizme karşı direnmek ve savaşmak olduğunu anlamıştır. O, Kürdistan halkının faşist sömürgeciliğe karşı savaşının, faşizme karşı mücadelesinde kendisine en güzel destek ve dayanışma örneği sunduğunu bizzat yaşamın kendisinden öğrenmiştir. Kürdistan halkının mücadelesinin Türkiye halkı üzerindeki faşist baskının çemberini parçaladığı, Türkiye halkının mücadelesinin de karşı cephede aynı sonucu doğuracağı ve bu zulüm düzenine son verecek olan şeyin her iki halkın faşizme karşı birleşik direniş savaşı olduğu gerçeği artık halklarımızın bilincinde yer edinmeye başlamıştır. Faşist rejim bugün, bu bilinci karartmaya ve halklarımızın faşist diktatörlüğe karşı kin ve nefretini törpülemeye çalışmakta; "Sıddık Bilgin Olayı"nda görüldüğü gibi kuklaları eliyle kendisini sanık sandalyesine oturtup, en ucuz yöntemlerle halklarımıza hesap vermekten kaçmak istemektedir. Dört yıllık derin bir uykudan sonra SHP'ye gözlerini açtıran ve "Türkiye'de tutuklulara işkence yapılıyor" diye bağırtan bir diğer neden de işte budur. SHP'nin Kenan Evren vergisi "demokratlığı" faşist rejimin aklanması için bir vesile yapılmak istenmektedir.

Generaller demokrasisinin üvertürü SHP eliyle ve "Sıddık Bilgin Olayı" ortaya sürülerek açılmış, ardından işkence ile ilgili açıklamalar birbirini izlemeye başlamıştır. Ama "İşkence Dosyası"nı ilk açan siyasal kuruluş SHP olduğu ve faşist generallerden saldırılara rağmen, "tehlikeyi göze alarak" bu işe sarıldığı için, faşizme karşı savaşın "öncülük" payesini o kazanmıştır. Kamuoyunda faşist rejim tarafından bilinçli olarak yaratılmak istenen izlenim budur. Hele bir de SHP'nin bir sonraki kongresinde Erdal İnönü genel başkanlığa seçilir ve partinin dizginlerini tümüyle ele geçirirse, SHP'yi gerçekten "sosyal-demokrat" bir parti yapacak, babasının anısını çok güzel yaşatacak ve "demokrasinin babası" olacaktır. Öyle mi bay İnönü, öyle mi bay Gürkan? Sıddık BİLGİN adlı yurtsever Kürt insanının kanlı cesedi üzerinde en aşağılık oyunlar oynamaya sizi teşvik eden kişinin Kenan Evren olmadığını söyleyebilir misiniz? İşkence olaylarına el atarken "Sıddık Bilgin Olayı" ile işe başlamak nereden aklınıza geldi? Daha önce işlenmiş yüzlerce işkence ile insan yaşamına kastetme olayı dururken, neden 1985 yılının ortalarında meydana gelen bir olayı gündeme getirdiniz? Diyarbakır'da, Metris'te, Mamak'ta ve öteki zindanlarda devrimciler en onur kırıcı işkenceler altında inim inim inler ve yaşadıkları bu insanlıkdışı koşulları protesto etmek için başlattıkları ölüm orucu eylemlerinde can verirken, analar evlatlarına yapılan işkencelere karşı tavır almanızı sağlayabilmek için kapınızı aşındırırken siz ne yaptınız? Anaların yakarışları karşısında nasıl bir tutum takındınız, ne kadar sızladı "demokrat" yüreğiniz? Doğrudan kendisinin katıldığı yüzlerce işkence olayı hakkında **Nokta** dergisine açıklamada bulunan eski işkenceci polis memuru Sedat Caner'in "demokratlık"ta sizden geri kalır yanı var mıdır? Yoksa o da sizin gibi faşist generallerin kendisine yüklediği görevin gereklerini mi yerine getirmektedir? Hayır, hayır! Acemiliğinizi fazlasıyla belli ediyorsunuz baylar, seyredilmeye değer bir oyun çıkaramadığınızı kabul etmek zorundasınız. Senaryonun ayrıntıları iyi düzenlenmemiş, Kenan Evren, Diyarbakır Cezaevinde 32 tutuklu devrimcinin katledildiğine ilişkin açıklamayı savcısına değil size yaptırmalıydı. "Demokrasi oyunu"nun oynandığı bir yerde ölüm tellalı bir askeri savcı ile yüzlerce insana hayasızca yapılan işkencelere katılmış bir polisi dahil etmek hiç de akıl karı değil!

Geçerken belirtelim, SHP, Türkiye cumhuriyet tarihinde tanık olunan ilk kukla parti sıfatıyla ortaya çıkmıyor. Mustafa Kemal gerekli olduğuna inandığı zaman "Komünist Partisi" bile kurdurttu. Bunun başka ilginç bir örneği de yine Mustafa Kemal dönemine ait Serbest Fırka deneyimidir. Kemal, kendi rejiminin temel partisi olan Cumhuriyet Halk Fırkasına karşı gelişen muhalefeti açığa çıkarmak ve ardından sert önlemlerle bu muhalefeti etkisizleştirmek için, yakın arkadaşı olan Fethi Bey eliyle Serbest Fırka'yı kurdurttu. Zamanın diktatörünün emriyle Halk Fırkası'na karşı muhalefet yürüten Serbest Fırka, kısa zamanda rejime öfke duyan yığınların çevresinde kümelendiği bir parti haline geldi. Amacına ulaşan Mustafa Kemal açığa çıkarılan muhalefete karşı korkunç bir terör estirdi. İstiklal Mahkemeleri muhalefetin öne çıkan unsurlarına ağır cezalar yağdırdı.

Serbest Fırka kapatıldı. Fethi Bey ise rejimin kurumlaşması için yaptığı hizmetlerin karşılığı olarak, Türkiye'nin Londra Büyükelçiliğine atandı. Aynı oyun bugünün Türkiye'sinde de sahneye konulmaktadır.

Peki, bu oyun tutacak mıdır? Halklarımızın faşist rejime duyduğu müthiş öfkenin SHP vasıtasıyla tekrar faşist rejime akıtılması başarılabilecek midir? Mustafa Kemal'in "alternatifleri yok etme yasası" günümüzde de işlerlik kazanabilecek midir? Hayır! Kürdistan halkı bugün bu oyunu bozabilecek güçte sağlam bir önderliğe sahiptir. Türkiye halkının bu oyunu bozabilecek yetenekte bir dostu ve müttefiki vardır. PKK'nin önderlik ettiği KUKM, faşist rejime böyle bir fırsatı tanımayacaktır. Faşist rejim halklarımıza hesap vermekten kaçamayacak, yaptıklarının ve yapacaklarının bedelini âsâr-ı atika müzesindeki yerini almakla ödeyecektir. Faşist rejimi bugünkü duruma düşüren ve onu bir işe yaramayacağı gerekçesiyle rafa kaldırılmış eski yöntemlere sarılmak zorunda bırakan KUKM gelişmesini sürdürdükçe bu rejimin iflah olması mümkün değildir. Önümüzdeki aylar ve yıllar bu mücadelenin daha da geliştiği ve Türkiye'deki anti-faşist halk hareketi ile birleşerek faşist rejimi sağı ve "sol"uyla yıkıma sürüklediği yıllar olacaktır. Bilinçli mücadelemiz doğru devrimci yolda zafer kazanacaktır.

"SOL" VE "KOMÜNİZM" ADINA FAŞİZMİN SOL'DAN TAMAMLANMASI

Sıddık BİLGİN'in işkenceyle öldürülmesi ve Doğanlı köyünün boşaltılması olayı kamuoyuna yansıdıktan sonra, olaya gereğinden fazla ilgi gösteren güçlerden biri de herhalde TKP oldu. TKP'nin Sesi Radyosu'nun yayınları, günlerce ve hatta haftalarca bu olaya ilişkin haberler ve yorumlarla dolu geçti. Kuşkusuz bir olayın üzerinde az ya da çok durmanın fazla yadırganacak bir yanı yoktur. "Sıddık Bilgin Olayı"nda görüldüğü gibi, orta yerde vatansever bir Kürt aydınının işkenceyle öldürülmesi, bir köyün tümden boşaltılması ve bütün köylülerin en onur kırıcı işkence ve hakaretlere uğratılması olayı dururken, bundan günlerce ve hatta haftalarca bahsetmek mümkündür. Böyle bir olay vesile edilerek, Kürdistan'daki insanlıkdışı uygulamalar ve adeta Kürt insanının yaşamının ta kendisi haline getirilen zulüm ve işkence teşhir edilebilir. Yeni soykırım ve mecburi iskan uygulamaları lanetlenebilir. Bağımsızlık ve özgürlüğünü kazanmak isteyen Kürdistan halkının son derece haklı ve ilerici taleplerle yola çıktığı, bu doğrultuda bir ulusal direniş savaşına giriştiği, Kürdistan halkının ulusal uyanış ve direniş mücadelesini ezmek isteyen egemen ulus burjuvazisinin bu halka karşı kudurganca saldırıya geçtiği ve korkunç cinayetler işlediği belirtilebilir, belirtilmelidir. Tüm devrimciler, ilericiler, demokratlar ve yurtseverler, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da sürdürdükleri haksız saldırgan savaşa karşı çıkmaya ve faşist rejimi en canalıcı noktasından vuran Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine destek vermeye çağrılabilir, çağrılmalıdır. Böyle bir çabaya karşı çıkılamaz ve insanda sahiplerine karşı ancak saygı uyandırabilir. Kaldı ki böyle bir yaklaşımın sergilenmesi sadece devrimci olmanın zorunlu bir gereği değil, aynı zamanda bir insanlık görevidir. Bunun gibi teşhir ve çağrılar sözkonusu olduğu zaman, Kürdistanlı devrimciler ve Kürdistan halkı TKP'ye karşı öfke değil minnet borcu duyabilir. Henüz yeterli olmasa da, bu tür bir yaklaşımı karşılıklı enternasyonalist destek ve dayanışmanın olumlu bir örneği olarak kabul eder. Ama ne yazık ki, TKP'nin tavrı bunun tam tersidir; enternasyonalist değil şovenist, devrimci değil kuyrukçu, direnişçi değil uzlaşıcı bir tavırdır. TKP'nin mal bulmuş mağribi gibi sarıldığı "Sıddık Bilgin Olayı"ndan yola çıkarak, faşizme, "ulusal ezgi"ye ve işkenceye karşı mücadelede Türkiye ve Kürdistan halklarına önerdiği temel savaşım biçimi, SHP'nin hiçbir koşul ileri sürülmeksizin desteklenmesidir.

"Sıddık Bilgin Olayı"nın günün popüler olayı haline getirildiği günlerde, TKP'nin Sesi Radyosu'nun açılış anonsuna yetişemeyen ve yayını ortalarından itibaren izlemeye başlayan birçok dinleyici, "SHP kayıtsız, şartsız desteklenmelidir" türünden ateşli söylevleri işittiği ve yayının vermek istediği mesajın bundan ibaret olduğunu anladığı zaman şaşırmış, kendi kendisine, "acaba gerçekte 'SHP'nin Sesi Radyosu'nu mu dinliyorum?" diye sormuştur. Hemen belirtelim ki, TKP'nin bu tür propagandaları karşısında hayrete düşenler, TKP'nin Herostratosvari ününden fazla haberdar olmayan ve onu kendisine yakıştırdığı o soylu komünist sıfatının gerçek sahibi olarak görmek isteyen iyiniyetli kimseler olabilir; devrimciler değil. Proletaryanın gerçek temsilcileri için insanı hayrete düşürebilecek şey, TKP'nin bunun tam tersi bir tutum içine girmesidir.

Devrimciler için, Türkiye'deki siyasal gelişmeler karşısında TKP'nin nasıl bir tutum takınacağını önceden kestirebilmek hiç de zor bir şey değildir; bunun için insanın müneccim olmasına da gerek yoktur. Baştan sona bir ibret tablosu gibi ortada duran 65 yıllık geçmişi bir yana, 12 Eylül askeri-faşist darbesinden bu yana geçen altı yıllık pratiği bile TKP'yi tanımak için fazlasıyla yeterlidir. Darbe ile birlikte, TKP, uzun süre Kenan Evren'den cunta içindeki faşist kanadın tasfiye edilmesini talep etti. "Terörizme karşı mücadele"sinde faşist cuntayı destekledi. Cuntanın "kemalist"(!) kanadı ile uzun süre uzlaşma yollarını aradı. Uzlaşma mantığına yanaşmayan 12 Eylül faşizmi, "şimdi artık sıra sana geldi" deyip TKP'ye yönelik tutuklamalara girişinceye kadar da desteğini sürdürdü, uzlaşma umudunu yitirmedi. Sol hareket içindeki öteki güçlere ağır darbeler indiren faşizm, TKP'ye karşı açıkça cephe alıp düşmanlığını ortaya koyduktan sonra, kemalist cuntanın adı faşist cunta oldu. TKP isteksiz bir biçimde cuntanın adını değiştirdi, ama kendi politikasını olduğu gibi korudu. 15 Ağustos devrimci atılımıyla Türk faşist rejimini derinden sarsan ve devrimin yaşadığını haykıran Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin adı, TKP'nin nezdinde, "provakasyon" oldu. DYP Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk gibi bir burjuva politikacısının bile hiç tereddüt etmeksizin **devlet partisi** adını verdiği SHP'nin, "demokrasi savaşımının öncüsü" olarak tanınmasının adı ise, "işçi sınıfının savaşkan öncü partisinin devrimci politikası" olarak lanse edildi. Kemalizmin "sol" temsilciliğinden başka ne beklenebilir ki? TKP budur işte! Yeryüzünde komünizm adına bu denli komünizme karşı savaşan bir parti daha bulmak mümkün değildir. Ne resmen kendisini feshederek meydanı devrimcilere ve demokratlara kan kusturan Mc Carty'ciliğe bırakan Amerika Komünist Partisi, ne de aşağılık kuyrukçu politikası ile kendisini mollaların kılıcı altına yatıran TUDEH, komünizme leke sürme uğraşında TKP kadar başarılı olabilmişlerdir. Dünya komünist hareketi içinde ortaya çıkan kuyrukçuluk ve tasfiyecilikte öncülük payesi TKP'ye aittir.

Kemalizmin "sol" temsilciliği ne yapabilir? Yine 1986 Türkiye'sinde yaşanan olaylarla devam edelim: Sırtını faşist generaller güruhuna dayayan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin kazanılmış tüm haklarını zorla elinden aldığı ve altı yıldan beri soyup soğana çevirdiği işçi sınıfı, kendi sınıf güdüsüyle artık bıçağın kemiğe gelip dayandığını anlıyor. İçten içe kaynamaya başlıyor ve düzene karşı hoşnutsuzluğunu açıkça belli ediyor. Bu durum karşısında, burjuvazinin kafasında şartelleri indirerek sokaklara dökülen, barikatlar kurup direnişe geçen milyonlarca işçinin korkunç hayaleti canlanıyor. Burjuvazi, "bölücülük ve terörizm" belasına işçi sınıfının, "yıkıcılık ve anarşizm"ini dahil etmek istemiyor. Altı yıldan beri elinden düşürmediği ordunun kılıcının artık tek başına işçi sınıfını susturmaya yetmeyeceğini kavrıyor. Yeni önlemlerin alınması gerekiyor ve ilk önlem olarak ajanı durumundaki bir sendika olan Türk-İş'i harekete geçiriyor. Böylece işçi sınıfının kurulu sömürü ve zulüm düzenine karşı duyduğu müthiş öfkeyi, 12 Eylül faşist rejimine akıtacak bir sendika bulunuyor. Geriye bir siyasal partinin yaratılması işlemi kalıyor ve bu sorun da çözümleniyor. HP ile SODEP'in birleşmesinden SHP ortaya çıkarılıyor. Sıra, "işçi sınıfı üzerindeki baskıları protesto etmek" üzere, İzmir'de bir miting düzenlenmesi işine geliyor. "Demokrasi savaşımının öncüsü" olarak, SHP, atandığı görevi karşısındaki sorumluluğunun bilinciyle İzmir mitingine katılacağını söylüyor ve bütün demokratik güçleri SHP bayrağı altında toplanarak işçilerin taleplerini desteklemeye çağırıyor. Burada TKP ne yapabilir? Kemalizmin "sol" temsilciliği tıpkı SHP'nin yurtdışı örgütü gibi konuşuyor: *"SHP'nin çağrılarına uyun, SHP'nin bayrağı altında birleşerek İzmir mitingine katılın, hiçbir koşul öne sürmeksizin SHP'yi destekleyin!"* SHP yöneticileri ne kadar iyi bir "öncü" olduklarını gösterebilmek için, *"Partimiz mücadelelerinde her zaman işçilerimizin arkasında olacaktır"* diye bağırıyorlar. İnsanın gözü önünde ister istemez Hayali Küçük Ali'nin çocuklar için oynattığı meşhur kukla oyunu canlanıyor. Yalnız bu kez değişen bazı şeyler var tabii. Kuklacının yerine şimdi Kenan Evren oturmuş ve sahne olarak seçilen Türkiye'de oyun herkesin gözü önünde oynanıyor. Dışardan müdahalede bulunmamak koşuluyla herkes için seyretmesi bedava!

Peki, işçileri devrimci eyleme çağırmak bu mudur? İpleri CIA'nın elinde olan Özel Harp Dairesi'nin hazırladığı bu platformda işçiler hangi devrimci eyleme çağrılmaktadır? Devrimci eylem, faşist rejimin temellerine dokunmayan, tersine bu rejimi sağlamlaştıran ve tamamen meşru olarak kabul eden eylem midir? Bu, işçi sınıfını faşizmin "sol"unun kuyruğu olmaya çağırmak değil midir? Bu, ABD emperyalizminin uşağı faşist generaller çetesinin atama "sol"unun "sol"u olmak demek değil midir? Bu durumda, 12 Eylül cuntasını meşru kabul etmeyen, onun dayattığı platformu reddedip faşist rejimin dışında kalarak, 12 Eylül rejimine karşı muhalefet yürüten Demirel'in platformunun, TKP'ninkinden çok daha ileri bir platform olduğunu kim inkar edebilir? Evet, TKP, faşist rejimin platformu içinde yer alan bir güç olmayı kabullenmiş, başkalarını da bu platforma katılmaya çağırmakla faşist rejimin "sol" içindeki elçisi rolüne soyunmuştur. Rosa Lüksemburg'un, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarındaki iğrenç politikasından ötürü, Alman Sosyal-Demokrasisi için kullandığı deyimle, TKP, bugün artık **kokuşmuş bir ceset** olmuştur.

Hayatına mal olan Kemalizmi değerlendirmedeki yetersizliğine rağmen, Mustafa SUPHİ inanmış bir komünistti, Mustafa SUPHİ'nin TKP'si ihtilalciydi. Henüz yeni kurulmuş ve bir avuç üyeye sahip bir parti de olsa, Mustafa SUPHİ, TKP'yi ulusal kurtuluş savaşına sokmaya çalıştı, savaşa katılmaktan yan çizmedi, hep dışarda kalıp Mustafa Kemal'e taktik dersi vermeyi düşünmedi. Halkın bolşevizme olan güçlü sempatisinden yararlanarak, ulusal kurtuluş savaşında öncülüğü ele geçirmeye çalıştı. Ama olmadı. Mustafa SUPHİ, yoldaşları ile birlikte, Mustafa Kemal'in emriyle Karadeniz'de katledildi. Şimdiki TKP ise, küflenmiş bir mülteciler kulübü olarak yurtdışında varlığını sürdürüyor ve Kemalizm hesabına işçi sınıfı hareketini ileriye gitmekten alıkoyan bir emniyet kemeri rolünü oynamaya çalışıyor. Onun Türkiye'de devrim yapmak diye bir sorunu yoktur; devrim sorunlarıyla uğraşanlar onun indinde "terörist"tir, "provakatör"dür, kendilerine karşı savaşılması gereken güçlerdir. Bugünkü TKP'ye göre, yığınları devrim için örgütleyip ayağa kaldırmak ve savaştırmak öncünün işi değildir, o işi Türk-İş daha iyi yapar. "öncü"nün yeri en arkada olmalıdır. Önde daima işçi sınıfı yürür, onun hemen arkasında, "Mücadelelerinde her zaman işçilerimizin arkasında olacağız" diyen SHP yer alır. "proletaryanın savaşkan öncü partisi" de SHP'yi izler. Harekete geçme komutunu ise Kenan Evren verir. Mustafa SUPHİ'nin ve onun partisinin mirasçısı olduklarını söyleyenler, Mustafa SUPHİ'nin partisinin onurunu işte bu kadar ayaklar altına atmışlardır. Belli ki, kuyrukçunun kuyrukçusu bir politikanın adını "öncülük", kuklanın kuklası bir içi geçmiş mülteciler kulübünün adını "Komünist Partisi" koymak, komünizme ve Mustafa SUPHİ'lerin anısına yapılabilecek en ağır hakarettir. Şimdiki TKP'nin Mustafa SUPHİ'nin TKP'siyle adından başka benzer hiçbir yanı kalmamış, bugünkü TKP, SHP'nin yurtdışı bürosuna dönüşmüştür. Gerçek olan budur. Çünkü bütün işi yığınlara hiçbir koşula bağlı olmaksızın SHP'yi desteklemeleri için öğütlerde bulunmaksa, o zaman TKP tamamen gereksiz hale gelmiştir; varlığını adı düzeyinde sürdürmesi bile doğru değildir, adını değiştirmesi gerekir.

Genel olarak kuyrukçuluk ve özel olarak SHP kuyrukçuluğu yalnızca TKP'ye özgü bir olay değildir. TKP'nin Türkiye Sol Hareketi içinden birkaç mücadele yorgunu grupla, Kürt küçük-burjuva teslimiyetçi gruplarını bir araya getirerek oluşturduğu "Sol Birlik" de, umudunu gelecek seçimlerin ardından kurulacak bir SHP hükümetine bağlayan güçler arasında yer almaktadır. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği, temsil ettiği sınıfın bütün kalıtsal özelliklerini şimdi her zamankinden daha iyi yansıtmaktadır. Kürt küçük-burjuvazisinin bağrından çıktığı toprak ağaları ve feodal aşiret reisleri, bugün çöküş aşamasında faşizme dönüşen Kemalizmi temsil eden 12 Eylül askeri-faşist cuntasının sadık uşaklarıdır. "Köy Korucuları Yasası" ile silahlı milis çeteleri biçiminde örgütlendirilip ulusal kurtuluş kuvvetlerine karşı yerli bir engel olarak çıkarılmak istenen karşı-devrimci oluşumun belkemiğini bu kesimler oluşturmaktadır. Kürt küçük-burjuva teslimiyetçileri de gönüllü bir biçimde kendilerini Kemalizmin "sol" temsilciliğinin dümen suyuna bırakmışlardır. Bu da onları 12 Eylül faşist rejiminin kucağına kadar götürecektir. Bu her iki kesim de iliklerine değin işlemiş tarihsel uşaklık ruhu ve Kürdistan'da yükselen devrimci direniş mücadelesinden duydukları korkuyla, "Apoculuğa karşı savaş"ta Türk sömürgecileri ile aynı cephede yer almışlardır. Genel olarak Kemalizm, gerek küçük-burjuva teslimiyetçileri ve gerekse işbirlikçi Kürt gericiliği için, devrim karşısında kendilerini korumaya aldıkları son sığınak olmuştur. "Sol Birlik"in alelacele 15 Ağustos devrimci atılımı ertesinde, bu atılıma bir tepki biçiminde doğması ve aynı şekilde "Köy Korucuları Yasası"nın da bu atılım sonrasına rastlaması bunu doğrular niteliktedir. Kısacası, Kürt gericiliği devrime karşı örgütlenmiş ve örgütlendirilmiştir.

TKP ve "Sol Birlik"in, SHP kuyrukçuluğunun yanısıra, Türkiye sol hareketinin Abbas Yolcuları arasında bir de DSP kuyrukçuluğunda karar kılanlar vardır. Bunlar 12 Eylül askeri-faşist darbesiyle "akıllarını başlarına toplayan" ve sosyalizmde aradıklarını bulamayıp yeni arayışlar içine giren kesimlerdir. 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde küçük-burjuvazinin dünyası yıkıldı, eski düzeni altüst oldu, faşizm karşısında ağır bir yenilgiye uğradı. Kusurları her zaman başka yerde arayan ve kendisini yedi suyla yıkanmış kabul eden küçük-burjuvazi, bütün suçu sosyalizmin üzerine yıktı. Yenilgiye uğramanın acısıyla sosyalizme saldırdı; Arthur Koestler, Roger Garaudy vb. gibi dönekler ve komünizm düşmanlarının yolundan yürüyerek, sosyalizme "aldatan put" adını verdi. **Arayış**, anımsanacağı gibi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrasında Bülent Ecevit'in çıkarmış olduğu bir derginin adıydı. Belli ki o zaman Ecevit de bir arayış içindeydi. Aradığını bulmak için Batı'ya gitti, sosyal-demokrasinin beşiği olan İskandinavya ülkelerini dolaştı, Sosyalist Enternasyonal'in desteğini aldı ve Türkiye'ye dönerek DSP'yi kurdu; aradığını DSP ile buldu. Türkiye sol hareketi içindeki küçük-burjuva etkisinin gericilik yıllarında karşı-devrimci ruh haline yönelmesinin en olumsuz tarzda dışa vurumu olarak ortaya çıkan "Yeni Sosyalizm" yandaşları ya da devrimci literatürdeki adıyla tasfiyeciler, gerektiğinde PKK'ye karşı yeniden örgütlenmek üzere eski örgütlerini dağıttılar. Geçmişin devrimci direniş mirası ve mirasçılarıyla bütün bağlarını kopardılar, tüm devrimci değerlere küfürler yağdırdılar. Ecevitçilik nezdinde meşruiyetlerini kanıtlayabilmeleri için de bu gerekiyordu. Bu güçler tarafından, PKK ile ilişki içinde olmak, başlaması kesin olan yasallaşma yarışına boyunlarına asılmış bir değirmentaşı ile katılmak biçiminde değerlendirildi. PKK'ye düşmanlık temel ilke olarak benimsendi, faşizm karşısında dağıtılan örgütler PKK'ye karşı ayakta tutuldu. Bunun nedeni, PKK'nin devrimci direnişi temsil etmesi ve sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de devrimci direniş mirasına sahip çıkmasıydı. PKK, tasfiyecilerin ve devrim kaçkınlarının amaçlarına ulaşmalarının önünde tek ve en büyük engel durumundaydı.

12 Eylül faşizmi, Kemalizmin ağır etkilerini taşıyan Türkiye sol hareketine ağır darbeler vurdu, sol hareket içinde yer alan çeşitli örgütleri dağıttı. Ama Kürdistan'da ulusal direniş mücadelesi yeniden alevlenince ve faşist ordunun giriştiği yıldırım savaşı tam bir fiyaskoyla sonuçlanıp mücadelenin durdurulamayacağı anlaşılınca, faşist diktatörlük dağıttığını bu kez yeniden toparlamaya girişti. Tüm tasfiyecileri bir araya getirip devrime karşı örgütlemeye çalıştı. Bu amaçla ilk adım olarak bir "Pişmanlık Yasası" çıkardı. Devrimi öldürme çabalarında savaşla sonuç alamayan faşist karşı-devrim, bu "yasa" ile bir umut ışığı olarak gördüğü tasfiyeci-sahte sola avuç açtı. Sahte sol da devrim fırtınasıyla gemisinin paramparça olacağını bildiği için faşist rejimin iskelesine yanaştı.

Burada iki önemli noktaya birden değinmek istiyoruz:

Birincisi, geçmişte gerek Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içinde yer almış olmaktan pişmanlık duyanlar, "Pişmanlık Yasası"nın yürürlüğe girmesinden sonra ortaya çıkmadı, daha öncesinde vardı. Yani "yasa" çıkmadan da pişmanlık yürürlükteydi. Faşist diktatörlük bu durumu çok iyi biliyordu. Rejim, "yasa" ile, pişman olanları "yasal" koruma altına aldı. Pişmanlık gösterenler (tasfiyeciler-sahte solcular) "yasa"dan önce de devrime karşı savaşıyorlardı. Rejim, "Pişmanlık Yasası" ile bunlara bir çekidüzen vermeyi ve örgütlenmelerine yeni bir biçim kazandırmayı amaçladı.

İkincisi, "Pişmanlık Yasası" PKK için değil, PKK'ye karşı bir yasa olarak çıkarıldı. Sömürgeci-faşist zindanlarda boyutsuz zulüm ve zorbalığa karşı altı yıl boyunca efsanevi

bir direniş sergileyen tutuklu PKK kadro ve savaşçıları önlerine sürülen "pişmanlık belgeleri"ni yırtıp faşist canilerin suratına fırlattılar. Altı uzun yıl boyunca, **"Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan gurur duyuyoruz, tarihin hakkımızdaki hükmü beraattır"** diye haykırdılar. PKK direnişini dışarda da sürdürdü; cezaevi direnişçilerinin anısına ve kendi devrimci çizgisine sonuna kadar bağlı kaldı. PKK de diğer örgütlerin akibetine uğramış olsaydı –ki bunun için çaba harcayanlar çok oldu– "Pişmanlık Yasası"na gerek kalmazdı. Ya da "yasa" 1981-83 yılları arasında sözkonusu olsaydı, sınırlı da olsa bu yönlü bir anlam olabilirdi. Bu yıllar, PKK'nin örgütsel alandaki dağınıklığa son verip hızla toparlandığı, KUKM'nin önderliğini çok daha güçlü bir biçimde omuzlayabilmek için çok yönlü hazırlıklar yaptığı ve devrimci direniş savaşını yeniden yükseltmek için kadro ve savaşçı gücünü Kürdistan'a aktardığı yıllardı. Bu dönemde PKK dış düşmanlara olduğu kadar, onların içteki uzantılarına karşı da dişe diş bir mücadele yürüttü. Provakatörlere, bozguncülara ve yıkıcılara karşı Parti birliğini korumak ve güçlendirmek, Parti çizgisine yönelik tasfiyeci saldırıları altetmek için savaştı. Provakasyonun ve bozguncuların kendileri için basamak yapmaya çalıştığı küçük-burjuva etkileri, yeniden eğitme ve ikna yöntemini esas alarak giderdi. PKK böylece 1984 yılına saflarını partidışı unsurlardan arındırmış, provakatörleri devrim saflarından sürüp çıkarmış, tasfiyecileri tasfiye etmiş, kendi içinde yıkılmaz bir birlik ve disiplin yaratmış olarak girdi. 15 Ağustos (1984) devrimci atılımı, bu yıllardaki görkemli direnişin sağlam temelleri üzerinde vücut buldu. "Pişmanlık Yasası"nın yürürlüğe girdiği 1985 Haziran'ında, PKK gücünün yenilmezliğini kanıtlarken, faşist Türk sömürgecilerinin tüm zayıflıkları açığa çıkmış, "kan ve barut yasası"nın ölüme mahkum edildiği anlaşılmıştı.

Sahte sol, Türkiye sol hareketi için adeta bir alınyazısı haline gelen tasfiyecilik geleneğinin bozulmaması için tüm gücünü ortaya koydu. Yamalı bohça misali kırk parçaya bölünen ve kırkı da biribirine karşı düşmanlıkla yoğrulan gruplardan meydana gelen sahte sol, iş gelip mevcut geleneğin aynen sürdürülmesi sorununa dayandığı an, bir gün içinde PKK'ye karşı birleşti. Özel Harp Dairesi'ne bağlı "Genç Kemalistler" çetesine mensup ve tek görevi Kürdistan gibi "çorak bir toprakta" ölüm döşeğine yatırılmış bir halkın kurtuluş umutlarını yeşerten PKK'yi yıkmak olan provakatörleri bağrına bastı. Faşist cuntayı ve uygulamalarını protesto etmek için bir bildiri bile kaleme alınamaz ve bu amaçla iki örgüt bile bir araya gelemezken, PKK aleyhinde onlarca örgütün katılımıyla sayısız küfürnameler yazılıp dağıtıldı. PKK hakkında, Türk Genelkurmayının hazırladığı iddianamelere taş çıkartan yeni iddianameler hazırlandı. Ama PKK, sırtını Avrupa emperyalistlerine dayayan ve ellerini 12 Eylül faşist rejiminin solu'na uzatan sahte sol'un bütün umutlarını kursağına tıktı, tasfiyecilik geleneğini bozdu.

Sahte sol, sadece konakladığı Avrupa'da değil, doğrudan sıcak mücadele alanında da PKK'ye ve onun şahsında KUKM'ne karşı komplolara girişti, provakasyonlar tezgahladı. KUK ve Peşeng gibi ne idüğü belirsiz güçleri koruyucu kanatları altına alan ve "Sol Birlik"in temsilciliğini yapan IKP, PKK'ye karşı mücadelede devrim düşmanlarının ve hainlerin güvenilir bir sığınağı haline geldi. Komutası altında bir araya getirip birleştirdiği ajan-provakatör takımını kışkırtan ve sürekli bir çatışma ortamı yaratmak isteyen IKP, özellikle 15 Ağustos devrimci eylemliliği ertesinde PKK'ye karşı düşmanlığını iyice açığa vurdu. PKK'nin Kürdistan'da yeni bir atılım yapmak için hazırlandığı ve güçlerini Güney'den Kuzey-Batı Kürdistan'a geçirmeye çalıştığı 1985 ilkbaharında, Partimizin çabalarını boşa çıkarmak isteyen IKP, Türk sömürgecileriyle yaptığı gizli pazarlıkların da gereği olarak saldırıya geçti ve sekiz seçkin PKK kadro ve savaşçısını alçakça katletti. Böyle bir provakasyonla varılmak istenen hedef, PKK'yi sınır üzerinde uzun süre böyle bir çatışma ile uğraştırmak, savaşçı potansiyelini gereksiz bir çatışmanın içinde tüketmek, Türk ordusunun müdahalesini sağlayarak ortaklaşa bitirici darbeyi vurmak ve böylelikle PKK'yi Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci direniş savaşını daha da ilerilere götürmekten alıkoymaktı. Ama başaramadı. PKK, faşist Türk ordusunun, sahte sol'un ve onlar için paha biçilmez bir "müttefik" güç haline gelen 1985'in uğursuz karakışının kendi etrafında oluşturduğu kuşatma çemberini ağır kayıplar pahasına gerçekleşse de kırdı. 1985 yılı, Kürdistan çapında ulusal direniş savaşının yaygınlaştığı, mücadelenin kitleselleştiği ve etkisini Türkiye'deki muhalefet üzerinde duyurduğu bir yıl haline geldi. Bu kez kuşatma tersine döndü; bu kez her iki cephede birden yükselen devrimci gelişmeyle kendisini kuşatma altında bulan faşist Türk sömürgeciliği oldu.

Bir Fransız düşünürün de dediği gibi, *"Ölü fikirler gösterişli giysiler içinde cüretten ve sertlikten yoksun olarak ortaya çıkarlar. Bu fikirler ortalığa dökülüp aptallar ordusunun entellektüel bagajının bir parçası olduğu için ölüdürler. Güçlü fikirler, olaylar şok yaratır, hoşnutsuzluk ve öfke uyandırır. Bazıları ona husumet ederken, diğerleri de onu dostça karşılar."* Bu gerçekten en anlamlı biçimde bugün Kürdistan'da da yaşanmaktadır. PKK'nin önderlik ettiği KUKM Kürdistan halkı tarafından dostça ve engin bir coşkuyla karşılanmıştır. Bu mücadelenin Türkiye emekçileri üzerindeki etkisi de olumlu olmuştur. Faşist diktatörlüğün pençesinde kıvranan Türkiye halkı şimdi bu mücadelenin haklılığına daha çok inanmaya başlamıştır ve onun şahsında kendisinin en güvenilir bir müttefikini görmektedir. Ama öte yandan "komünist", "sosyalist", "devrimci-demokrat" gibi gösterişli giysiler içindeki "cüretten ve sertlikten yoksun" sahte sol bu mücadeleye husumet etmiş, hoşnutsuzluk ve öfkeyle bu mücadelenin önder gücü olan PKK'ye saldırmıştır. Bu saldırılar bugün de devam etmektedir. Sahte sol'un burjuvaziyle sağladığı ideolojik ve politik birlik, şok yaratan 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin ardından pratik birliğe dönüşmüştür. Bu durum sahte sol'un, Türkiye sol hareketi ile bütün bağlarına son vermiş ve onu faşist rejimin tamamlayıcı bir unsuru haline getirmiştir. Sahte sol'u faşist rejimin içinde yer almaya götüren şey onun kuyrukçu ve uzlaşıcı karakteri olmuştur.

Uzlaşmazlık büyük bir güçtür. PKK'de ifadesini bulan sosyalizm de uzlaşmaz ve ihtilalcidir. Gelecekte, hem de çok yakın gelecekte Türkiye'de doğacak olan sosyalizm de PKK örneğini izleyecek, uzlaşmaz ve ihtilalci olacaktır.

SON ÇIRPINIŞLARI DA FAŞİST-SÖMÜRGECİ REJİMİ KURTARAMAYACAK KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE DEVRİMLERİ ZAFER KAZANACAKTIR

Okurdan hoşgörü dileyerek, kendimizi buraya kadar yazdıklarımızı özetlemek zorunda görüyoruz.

Cumhuriyet ordusu, yüzyıllarca dünyayı fethetme peşinde koşan Osmanlı ordusunun dolaysız bir devamı olarak vücut buldu. Ve bu ordunun yarattığı iktidar, Türk burjuvazisini hem egemen, hem de bir sınıf yaptı. Burjuvazi büyüdükçe ordu güçlendi, ordu kuvvet kazandıkça burjuvazi egemenliğini güvencede gördü. Ve bu ordu, "Cumhuriyet" tarihi boyunca hep devlet yönetiminin esas gücü, söz söylenmez, dokunulmaz bir kuvveti olarak kaldı. Burjuvazinin çoğunlukla göstermelik olan ya da emekli paşalardan oluşan sivil yöneticileri devlet iktidarını iyi yönetemediklerinde, bunalım içindeki düzenin sorunlarını çözemediklerinde bu ordu hep yardıma koştu. Burjuvazi çağırdı, ordu yetişti, yönetimi tümden üzerine aldı, yalın kılıç yöntemlerle sorunları "çözdü" ve tekrar sivil kabuğu üzerine geçirdi. Burjuvazi büyüdü, burjuva düzen çürüdü, bunalım iyice ağırlık ve derinlik kazandı. Böyle bir zamanda burjuvazi yeniden çağırdı ve bu sefer Pentagon ve NATO karargahlarında iyice şekil verilmiş olan faşist generaller büyük bir hışımla yönetime yürüdü. 12 Eylül'de bir çırpıda tüm yönetimi ele geçiren faşist generaller çetesi, büyük bir açgözlülükle burjuva düzeni tamir etmeye koyuldu. Derhal kılıç kuşandı, yalın kılıç yöntemiyle Kürt ve Türk halklarının ve devrimci-demokratik güçlerin üzerine yürüdü. Tutukladı, öldürdü, vurdu-kırdı, astı-kesti, yaktı-yıktı, sınırsız bir keyfilikle alçakça baskı ve zulüm uyguladı. İlk iki yıl böyle geçti. Ancak işlerin böyle yürüyemeyeceği anlaşılınca faşist rejimin yeni biçimlerde örgütlenmesine geçildi. Keyfi uygulamaların ilkeler haline getirilmesinden oluşan bir anayasa hazırlandı. Ardından bu anayasaya uygun olarak bir siyasal partiler ve seçim yasası çıkarıldı. Faşist generaller yönetimlerinin devamını sağlayacak iki parti kurdurttular biri miliyetçi demokrat, öteki "sosyal-demokrat"tı; birincisinin başına sivil elbise giydirilmiş bir paşa, ötekinin başına sabık bir bürokrat atandı. Birinci iktidar, ikincisi muhalefet partisi olacaktı; birincisi yönetim gücü olarak yalın kılıç politikasını uygulayacak; ikincisi kitlelerden gelen tepkiyi emip faşist rejime kanalize edecekti. En küçük bir demokratik ilkeyi toplum için geniş bir elbise olarak gören faşist generallerin yönetiminin devamı böyle sağlanacaktı. Faşist generaller için en uygunu buydu, ama ABD emperyalizmi için bu durum dardı, bu yüzden üçüncü bir partiyi de ABD emperyalizmi atadı. Seçimler yapıldı, seçimleri faşist generallerin iktidar adayı değil, üçüncü parti kazandı. Halk göremediğini bilemedi, ama gördüğü düşmanına-orduya-karşıtlığını böyle gösterdi, faşist generaller hafif de olsa ilk darbeyi böyle aldı. ABD emperyalizmi ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi için en iyisi de buydu. Yine de talihsizlik aşıldı, çelişki uzlaşmayla birleşti, yönetimde belli bir uzlaşma sağlandı. Generaller yetkilerini olduğu gibi sürdürürken, ekonomiyle ilgilenme Özal'ın payına devredildi; belli bir düzen kuruldu ve herkes görevini icraya koyuldu. İkinci iki yıl da böyle bir çaba içinde geçti. İşlerin yoluna girdiği (ya da ahmakların böyle olduğunu sandığı) bir sırada ikinci bir talihsizlik doğdu, "öcü" yeniden ortaya çıktı: 15 Ağustos 1984'te Kürdistan'da faşist-sömürgeci yönetime karşı devrimci savaş başladı. Savaş kısa sürede tüm Kürdistan'ı kucakladı. Devrimci savaşa karşı, ordusu ve bürokrasisi ile birlik halinde, faşist-sömürgeci rejim hücuma geçti. Yalın kılıç yöntemini pratikte yıldırım savaşı biçimine getirerek erkenden sonuç almak istedi. Ne yazık ki, bütün çabalara rağmen yıldırım savaşı yenilgiye uğradı. Bu yalın kılıç yönteminin de ilk ciddi başarısızlığıydı. Askeri-faşist rejim bu ilk yenilginin ardından savaşı yeni yöntemlerle ve uzun vadeli sürdürmek gerektiğini anladı. O zaman eski oluşumlar yenilenmeli, yeni komplo ve oyunlar tezgahlanmalıydı, savaş ancak böyle sürdürülebilirdi. Bunun sonucu olarak, faşist-sömürgeci ordunun doludizgin savaşı içinde biribirini izleyen yeni yasalar çıkarıldı. "Köy Korucuları Yasası" adı altında Kürt gericiliği örgütlendirilerek savaş Kürdistanlılaştırılmak istendi. 1981'den beri uygulanan telkin politikası "Pişmanlık Yasası" adı altında örgütlendirilerek devrimci örgütlenme dağıtılmaya çalışıldı. Faşist-sömürgeci rejim ihanetten ve (Türk burjuvazisinin Kürt hakim sınıfları için kullandığı deyimle) yobazlardan medet umacak kadar zavallılaşmış ve alçalmıştı. Yenilenme devam etti. İş yürütemez hale gelen parti yöneticilerinin yerine yenileri atandı. Yalnız başına görevlerini icra edemeyen bu partilerin başkalarıyla birleşmeleri istendi. Generallerin iktidar için kurduğu, fakat en son sıraya düşen parti görevini yine başaramadı. DYP'nin gizli yöneticisi Demirel, faşist rejimle uzlaşarak siyaset sahnesinden ebediyen çekilmek yerine, devrileceği daha o zamandan belli olan bay Marcos'un yerine geçecek bayan Aquino rolüne soyunmayı tercih etti. Görevini kısmen sürdüren HP, bu sefer hükümet alternatifi olarak bir birlik yarattı, Gürkan'la İnönü'nün eşleşmesiyle SHP doğdu. Devrimci gelişmenin yaptığı dayatmadan dolayı esas olan şey de zaten "sol"daki birleşmeydi. Faşizmin "sol"u böylece kendini yenilemiş oluyordu. "Sol"daki birlik bununla da sınırlı kalmadı; tasfiyeci sol da, "Sol Birlik" vb. biçimlerde birleşmek zorunda kalarak faşizmin "sol"unun kuyruğuna yapıştı. Böylece faşist rejim Kürdistan devrimci savaşına karşı yeni bir biçim almış oldu, yeni bir mevzilenme yarattı. Ne var ki, bütün bu çabalar devrimci gelişmeyi ezmeye ve durdurmaya yetmedi. Kürdistan devrimci savaşı boyutlanarak sürdü. Bu mücadele karşısında ajan-milis çetecilik ve ihanet işlemez hale geldi, ordu savaşı sürdüremez oldu, yalın kılıç yöntemi ikinci büyük yenilgisini aldı. Kürdistan devrimci savaşı Kürt ve Türk halklarını derinden etkileyerek, devrimci kitle eylemliliğini harekete geçirmeye başladı. Askeri-faşist rejim iç ve dış kamuoyundan gittikçe daha çok tecrit oldu, yıkım yönünde hızla ilerler hale geldi. İşte böyle bir ortamda SHP baş aktör konumuna yükseldi; "Sıddık Bilgin Olayı"ndan yola çıkarak işkenceye karşı tavır alır oldu. Faşist savcı Diyarbakır Cezaevinde 32 tutuklu devrimcinin öldüğünü açıkladı. Türk-İş işçileri İzmir'de miting alanına çıkardı. Gürkan ANAP'ı faşizan eğilimler içinde olmakla suçladı. İşin öncesini ve içyüzünü bilmeyenler için Türkiye'de demokrasinin meltemi esmeye başladı. İçerde iki aylık faaliyetleriyle popüler hale gelen Gürkan Avrupa'nın yolunu tuttu. İşte Evren-Özal-Gürkan-İnönü demokrasisine böyle gelindi.

Olanları başka bir yönden de ifade etmek mümkündür. Faşist generaller sadece göreve çağrılmadılar, onlar böyle bir iktidar için hem hazırlandılar (hazır hale getirildiler), hem de böyle bir iktidarın ortamını hazırladılar. Pentagon'un ve NATO'nun bir parçası haline gelen Türk ordusu içinde 1960'larda **Özel Harp Dairesi** kuruldu. Bu tarihten başlayarak asker ve sivil kadrolarını hazırlayan bu kuruluş kısa sürede geniş bir gizli örgüt haline geldi; orduyu yöneten ve devlet yönetimini hızla etkileyerek yönetimi tümden ele geçirmeye yürüyen bir güç oldu. Faşist generaller bu doğrultuda hızla eğitilip hazırlandı. Bu yapıyla bu amaç doğrultusunda provakasyon ve komplo hareketlerine girişildi. Yönetimin ele geçirilmesi için ilk ciddi atılım 12 Mart darbesi oldu; ordu yönetimi tümüyle bu yapının eline geçti. Yeni yönetimiyle ordu 1970'li yıllar boyunca devlet iktidarını ele geçirmek için hem hazırlık yaptı, hem de bunun ortamını hazırladı. Abdi İpekçi'nin katledilmesi türünden komplolarla ve 12 Eylül faşist darbesiyle Türkiye'de devlet iktidarını Özel Harp Dairesi ele geçirdi. Böylece Özel Harp Dairesi, sivil-asker yapı içinde örgütlenen ve devlet iktidarını eline geçiren bir örgüt oldu. Türkiye'de ve Kürdistan'da dizginsiz bir devlet terörü uygulayan bu kuvvet uygulamalarını iç ve uluslararası kamuoyundan gizleyebilmek için yine komplo yöntemini kullandı. Papa'ya düzenlenen suikast olayı bu komploculuğun ve devlet terörünün en somut örneği oldu. Faşist rejimin iç ve dış kamuoyundan tecrit olduğu ve yıkımla yüz yüze geldiği bir dönemde ve yine rejimin Türkiye'de bu ülkeye özgü bir demokrasinin kurulduğunu göstermeye çalıştığı bir ortamda, yeniden komploculuğa ve devlet terörüne başvuruldu. İşte İsveç komplosuna böyle gelindi. Gürkan ve Şevket Yılmaz'ın sahneye çıkışıyla eş zamanlı olarak İsveç Olayı patlak verdi, Olof Palme katledildi.

Türkiye'de SHP'nin, Türk-İş'in, faşist savcıların, işkenceci polislerin ve TKP'nin çığırtkanlığını yaptıkları o "harika demokrasi" işte böyle gerçekleşti. Besbelli ki burada aşağılık bir oyun ve bir yığın sahtekarın kullanıldığı bir komplo vardır. Adı geçen güçler bu oyunun zavallı figüranlarıdır.

Faşist rejim böyle bir oyunla birçok amacını birden gerçekleştirmek istemektedir: **Birincisi,** faşist rejim kendisini iç kamuoyunda halk kitleleri nezdinde aklamaya ve böylece yıkımını önlemeye çalışmaktadır. Çünkü rejimin altı yıllık baskı, sömürü ve zulüm uygulamalarıyla Kürt ve Türk halklarına karşı işlediği insanlıkdışı suçlar emekçi yığınlarda büyük bir tepkinin doğmasına yol açmıştır. Kitleler devrimci bir tarzda bu suçların hesabını sorma noktasına gelmişlerdir. Rejim kendi sadık uşaklarını hesap soranlar durumuna getirerek, altı yıllık canice uygulamalarının hesabını böyle bir oyunla vermek istemektedir. **İkincisi,** SHP'nin işkence uygulamalarından sorumlu tuttuğu ANAP iktidarına yönelttiği eleştirilerden de anlaşılacağı gibi, 12 Eylül faşizminin işlediği bütün suçların kefareti sivil faşist kliğe ödettirilmek, kitlelerin artan eylemliliğinin karşısına hedef olarak ANAP dikilmek istenmektedir. Böylece yıpranan sivil faşist kliğe karşılık, faşist rejim için yeni bir yönetici güç olarak sosyal-demokrasi alternatifi hazırlanmaktadır. **Üçüncüsü,** bütün bu oyunlar ve komplolarla rejimin sözde demokratikleştiği gösterilerek, uluslararası kamuoyunda meşruiyetinin kabul ettirilmesi amaçlanmaktadır. Çünkü altı yıldan beri Kürdistan'da ve Türkiye'de egemenlik kuran generaller cuntası, faşist niteliği ve azgın karşı-devrimci uygulamalarıyla dış kamuoyundan tecrit olmuştur. Hatta Avrupalı dostları ve burjuva demokratik çevreler bile bu uygulamalara karşı çıkmaktadır. Bu yüzden faşist rejim böyle anlaşmalı demokratikleşme oyunlarına başvurarak ve terörist-komplocu girişimleri tezgahlayarak, Türkiye'de korkunç bir terörizmin var olduğunu ve Türkiye'deki demokrasinin de ancak böyle olabileceğini göstermeye çalışarak, dıştaki tecrit çemberini kırmayı ve dış kamuoyunu aldatmayı amaçlamaktadır. **Dördüncüsü,** harekete geçmeye başlayan devrimci kitle potansiyelinin yok edilmesi ve faşist düzene kanalize edilmesi hedeflenmektedir. Çünkü faşist-sömürgeci uygulamalar Türkiye'de ve Kürdistan'da faşist rejime karşı geniş bir kitle muhalefeti oluşturmuştur; Kürt ve Türk halklarının faşist rejime karşı kin ve öfkesi alabildiğine gelişmiştir. Kürdistan'da yükselen devrimci savaş bu potansiyeli eyleme hazır hale getirmiştir. Faşist rejimi yıkıma götürecek olan böyle bir gücün yalın kılıç politikasıyla yenilgiye uğratılamaması sonucunda bu tür sahte demokrasi oyunlarıyla kitle potansiyelinin uşak partilerin kuyruğuna takılmasına ve özünden boşaltılmasına çalışılmaktadır. **Beşincisi,** ve en önemlisi Kürdistan'da yükselen devrimci savaş bu biçimde ezilmek istenmektedir. Çünkü yalın kılıç yöntemi yenilgiye uğramış ve devrimci mücadelenin gelişimini durduramamıştır; devrimci savaş kitle eylemliliği ile birleşip daha üst biçimlerde

gelişecek düzeye ulaşmıştır. Böylesi oyunlar ve komplolarla kitle eylemliliği ile bağları koparılan ve daha ileri düzeye geçip gelişemeyen devrimci savaşın kendi içinde çürütülmesi amaçlanmıştır. Ordunun yalın kılıç politikasıyla başarılamayan şey bu oyunlarla başarılmak istenmektedir.

Açıkça görülmektedir ki, bütün bunlar bir gelişmenin, kurumlaşmanın veya demokratikleşmenin ürünleri değildir. Tersine bir çürüme ve yıkılmanın gözle görülür biçimde sürüp gittiği bir ortamda, bu durumu tersine çevirmek için tezgahlanmış oyunlardır, zavallı ve çaresiz çırpınışlardır. Belli ki gerçekleşecek ve hayat bulan şey bu çırpınışlar olmayacaktır. Faşist generaller çetesinin bu oyunları bozulmalıdır ve bozulacaktır.

Uluslararası devrimci-demokratik kamuoyu ve anti-faşist güçleri Türk faşist rejiminin bu oyununu görmeli, dış görünüşe bakıp aldanmamalıdır. Bugün Türkiye'de faşist rejime gerçekten karşı koyma anlamında ne Türk-İş'in düzenlediği işçi gösterisi, ne de SHP'nin işkence olaylarının üzerine yürümesi durumu vardır. Bu duruma karşı uyanık olunmalı, bu oyunlara aldanıp faşist rejimin suç ortağı durumuna düşülmemelidir. Türk ve Kürt halklarının faşizmi yıkma mücadelesine destek verilmelidir. Dünyanın başbelası haline gelen bu rejimin varlığına son vermek için, uluslararası devrimci-demokratik kamuoyu ve anti-faşist güçlerin içine girecekleri yol bu olmalıdır ve olacaktır!

Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve gerçek anti-faşist güçleri oynanmak istenen bu oyunlara karşı dikkatli ve duyarlı olmalıdır. SHP'nin ve Türk-İş'in faşist rejimin parçaları olduğu ve bunlarla demokrasi savaşının verilemeyeceği iyi görülmeli ve anlaşılmalıdır. Demokrasi uğruna savaşım faşist rejimin yıkılmasından geçer. Bugün faşizmi tüm kurumlarıyla yıkacak olan devrimci mücadele ezilmek istenmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu oyuna gelmemelidir. Bu oyunları bozmak için faşizme karşı demokratik devrim mücadelesine sarılmalıdırlar. Kürdistan'daki mücadeleyi desteklemeli, onunla birleşmeli ve devrimci kitle eylemliliğini geliştirmelidir. Gün mücadele günüdür. Altı yıldan beri bir karabasan gibi bastıran 12 Eylül faşizmini tüm kurumlarıyla birlikte yıkmanın koşulları oluşmuştur. Bu koşullardan yararlanıp mevcut olanakları kullanarak, mücadelesini Kürdistan halkının mücadelesiyle birleştirerek, kendi içindeki birliğini ve örgütlülüğünü geliştirerek, faşizmin "sol"unun kuyruğuna girmiş sahte solcu grupların oyunlarını boşa çıkararak, "sol"u ve sağıyla birlikte rejimi yıkacak devrimci eylemlilik içine girmelidir ve girecektir.

Yurtsever emekçi Kürdistan halkı, faşist sömürgeciliğin tezgahladığı öteki oyunlar gibi bu oyuna karşı da uyanık olmalı, büyük bir cesaret ve fedakarlıkla sürdürülen ulusal kurtuluş savaşına daha büyük bir güçle katılmalıdır. Kürdistan halkı PKK önderliğinde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla geliştirdiği mücadeleyle faşist-sömürgeci rejimi böyle zavallı bir duruma düşürebilmiştir. Yurtsever halkımız faşist sömürgeciliğin ajan-milis çete yaratma, ihanete sarılma, sahte solcu ve "Kürtçü" gruplar ortaya çıkarma provakasyonlarına karşı uyanık olarak örgütlenmesini ve birliğini daha çok geliştirerek, ERNK bayrağı altında birleşip savaşarak, devrimci savaşa daha aktif olarak katılıp kırda ve şehirde silahlı kitle direnişlerine başvurarak faşist sömürgeciliği yıkmayı başarmalıdır ve başaracaktır.

Bütün gerçek devrimci ve yurtsever halk güçleri, PKK-ERNK ve HRK'de örgütlenen tüm güçler bu oyunlara karşı daha çok uyanık olmalıdır. Bu güçler kahramanca mücadeleleriyle faşist sömürgeciliği defalarca yenilgiye uğratmasını bilmişlerdir. Şimdi de bu güçler örgütlülüklerini ve bilinçlerini daha çok geliştirerek, devrimci savaşı daha çok yoğunlaştırıp kitle direnişleriyle birleştirerek, kitleleri örgütlendirme, bilinçlendirme ve mücadeleye seferber etme görevini daha yoğun bir biçimde yerine getirerek, sahte solculuğu her zaman teşhir ve tecrit ederek, faşist sömürgeciliğin yıkılması sürecinde önderlik görevlerini yerine getirmelidirler ve getireceklerdir.

Önümüzdeki dönem Kürdistan'da devrimci savaşın daha çok boyutlandığı, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşında birleştiği, Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimci kitle eylemliliğinin geliştiği, dünya devrimci, ilerici ve demokratik güçlerinin Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketlerine sempati ve desteklerinin artığı, faşist-sömürgeci rejimin hızla yıkılışa gittiği bir dönem olacaktır. Kürdistan ve Türkiye devrimleri doğru devrimci yolda zafer kazanacaktır.

10 Mart 1986

SERXWEBÛN'UN EKİ

Yukarıdaki yazının kaleme alınışından bu yana Türkiye ve Kürdistan zemininde önemli gelişmeler yaşandı. Bugüne kadar geçen süreç, sömürgeci-faşist diktatörlük açısından çöküşün daha da belirginleştiği, bu çöküşü geciktirme çabalarının yoğunca sürdürüldüğü ve Kürdistan'da giderek boyutlanan ulusal kurtuluş savaşına paralel olarak Türkiye'de de kitle muhalefetinin çeşitli biçimlerde çıkış yaparak daha da gözle görülür hal aldığı bir süreç oldu.

Varlık koşulu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmaya ve içinde bulunduğu ağır ekonomik bunalımı gidermeye bağlı olan faşist Türk devleti ve onun kukla hükümeti, her geçen gün bu iki olgu tarafından daha fazla köşeye sıkıştırılmaktadır. KUKM, her türlü engelleme çabalarını yerle bir ederek, sömürgeci devletin onu bastırma umutlarını bugün her zamankinden daha fazla söndürmüş ve faşist cuntayı her türlü dayanağı ile birlikte derin bir acz içinde bırakmıştır. 1986 Newroz'u ile birlikte başlayan Bahar Atılımının ulusal kurtuluş mücadelemizi ulaştırdığı düzey ve yol açtığı büyük gelişmeler; yine, gerek ulusal gerekse uluslararası zeminde girişilen çok çeşitli komplo ve oyunların boşa çıkarılışı, TC'nin son umut kırıntılarını da yok eden gelişmeler oldu. Öyle ki, bu gerçek, bizzat sömürgeci devlet yetkililerinin en has akıl hocaları tarafından bile gazete sütunlarında açıkça itiraf edilmek zorunda kalındı. Hürriyet gazetesi başyazarı Oktay Ekşi, yazdığı bir makalede, TC ile Kürdistan halkı arasındaki savaşta darbe yiyenin kendilerinin deyimiyle "teröristler" değil, bizzat devletin kendisi olduğunu açığa vurmak zorunda kalıyor; **"Eşkiyanın mı yoksa İçişleri Bakanı'nın mı son çırpınışı"** diye soruyordu. Açık ki bu, iki yıla yakın bir süredir kamuoyuna okunan masalın; "bitirdik, bitireceğiz" teranelerinin artık inandırıcılığını tümden yitirdiğinin ve sömürgeci devleti tüm kurum ve yöneticileriyle birlikte ölümcül bir telaşın aldığının açık bir itirafından başka bir şey değildir.

Kürdistan'da giderek daha çok boyutlanan ulusal kurtuluş savaşının doğrudan bir sonucu ve ona ek olarak gelişmeye başlayan, sıkıştırıldığı cenderenin çeperlerini zorlayarak bir çıkış yolu arayan Türkiye emekçi kitlelerinin muhalefetindeki gözle görülür artış da, sömürgeci cuntaya ecel terleri döktüren bir diğer olgu durumundadır. Kitleler yıllardır altında ezildikleri ekonomik, sosyal ve siyasal baskılar karşısında artık dayanamaz hale gelmiş ve çeşitli biçimlerde hoşnutsuzluklarını ortaya koyar olmuşlardır. Hatta SHP ve Türk-İş'in "terbiyeli bir muhalefet" yaratma çabaları da zaman zaman kitlelerin giriştikleri bu tür çıkışlar karşısında oldukça etkisiz kalmaktadır. Bu gelişmeler, mevcut düzeni korumak amacıyla girişilen arayışları daha da hızlandırmakta, siyasal ortamdaki birçok olgunun yönünü tayin etmektedir.

Kürdistan ve Türkiye zemininde faşist devlete karşı kitlelerin mücadelesindeki gelişen yöne ek olarak, TC'yi çıkmaz içine sokan bir diğer gerçeğin de çökmekte olan ekonomik yapı olduğu bilinmektedir. Başa gelişinin ilk yıllarında hızlandırdığı ihracat politikası ve kitleler üzerinde uyguladığı akıl almaz boyutlardaki sömürü ile ekonomiyi düzlüğe çıkarmayı umudeden faşist cunta, bugün geldiği aşamada son altı yılın yalnızca kendisinin çöküşünü değil, 24 Ocak ekonomik kararlarının iflasını da ilan ettiğini açıkça görmektedir. Ekonomideki bu çöküş, toplumsal muhalefetin en temel kaynağı olarak, faşist devletin çıkmazını derinleştiren en önemli sorunlardan biri olmaya devam edecektir.

"Anarşinin kökünü kurutacağız ve ekonomiyi düzlüğe çıkaracağız" sloganıyla iktidara el koyan sömürgeci-faşist cuntanın altı yıllık icraatı boyunca bu sorunların altından kalkmak bir yana, onları daha da derinleştirmesi ve TC'yi yıkımla karşı karşıya getirmesi, başlangıçta darbeye alkış tutan bazı çevreleri bile 12 Eylül darbesini ve elebaşılarını yargılamaya götürdü. 15 Ağustos eylemleri sonrasında KUKM'nin kaydettiği gelişmeler bu çevreleri harekete geçirerek, "devletin bekası" için seslerini yükseltmeye ve çareler aramaya sürükledi. 12 Eylül'e ve onun elebaşısı Kenan Evren'e yöneltilen eleştiriler birbirinin peşisıra basın-yayın organlarından yayınlanmaya başladı. Bu gelişme karşısında faşist cunta yönetimi, darbenin "onurunu" kurtarmak ve iktidarını süreklileştirmek için tepkilerin yönünü kukla hükümetine kanalize etmeye başladı ve başarısızlıkların sorumlusu ANAP iktidarı hedef haline getirildi. Böylece, önü alınamayan ulusal kurtuluş mücadelemizin, kitlelerin içine sürüklendiği korkunç boyutlardaki ekonomik ve sosyal yıkımın, artan kitle muhalefetinin ve ekonomik çöküşün hesabı hükümete ödettirilerek ordunun prestiji korunmaya çalışılmakta ve yeni bir hükümetin yolu açılarak kitlelerin hoşnutsuzluğu dizginlenmek istenmektedir. Son dönemlerdeki gelişmeler, yürürlüğe konan planın bu olduğunu her geçen gün daha netçe ortaya koymaktadır.

ANAP iktidarının giderek yıpranması ve devlet egemenliğinin tehlikeye girmesi yeni alternatif arayışlarını da hızlandırmıştır. Gelişmeleri denetimi altına alacak bir alternatif yaratma çabası ile mevcut kurallar dahi ayaklar altına alınarak yeni yeni oluşumlar ortaya çıkarılmakta; "siyasal yasaklar" listesine alınarak, politika yapmaktan ve hatta siyasi konuşmalardan menedilmiş eski siyasi parti liderleri yeniden piyasaya sürülerek siyasi hayatın odağı haline getirilmektedirler. Bütün bu gelişmeler ile, bir yandan Türkiye'de artık "demokrasinin" egemen olduğu izlenimi yaratılmaya çalışılırken, diğer yandan da giderek daha güçlü patlamalara gebe olan toplumsal muhalefetin yeniden bu çevrelerin peşine takılarak özünden boşaltılması hedeflenmektedir.

Türkiye'de siyasal arenada yaşanan bu toz-duman içinde geçtiğimiz günlerde, 12 Eylül cuntasının hemen öncesini hatırlatan olaylar cereyan etti. DYP'yi içten ele geçirmek üzere piyasaya sürülen ancak bunda başarılı olamayan Mehmet Yazar'ın kuracağı partide yer almak üzere, generallerin iktidar partisi olarak kurdukları, fakat hiçbir varlık gösteremeyerek paçavraya dönen MDP, bizzat kendi yöneticileri eliyle feshedildi. MDP'nin feshedilmesi ardından meclis yoğun milletvekili transferlerine sahne oldu. Ortada kalan milletvekillerini, bu arada birbirlerinin milletvekillerini de ayartmak ve kendi saflarına çekmek için partiler hummalı bir faaliyet içine girdiler. Sonuçta ANAP kazandığı yeni milletvekilleri ile meclisteki sandalye sayısını artırırken, DYP ve bu süreçte kurulmuş olan Mehmet Yazar'ın Hür Demokrat Parti (HDP)'si de mecliste grup sahibi olan yeni partiler sıfatını kazandılar. Ortaya çıkan bu yeni gelişme ile, daha önce SODEP ve HP birleşmesinde görülen, zayıf partileri birleştirerek daha güçlü oluşumlar ortaya çıkarma planına bir yenisi eklenmiş ve HDP yaratılmış oldu. Ancak bundan daha çok dikkat çeken bir gelişme olarak, kapatılmış AP'nin devamı olduğu ve perde arkasından Demirel tarafından yönlendirildiği iyi bilinen DYP'ye meclisin kapıları ardına kadar açılarak resmi partiler arasına katıldı.

Türkiye'de yeni alternatif arayışlarının hız kazanmasıyla birlikte ortaya çıkan önemli bir diğer gelişme de başta Demirel olmak üzere, eski parti başkanlarının, konulan tüm yasaklar hasıraltı edilerek, yeniden siyaset sahnesine çıkarılmaları oldu. Bu konuda da adeta bir danışıklı döğüş tüm hızıyla sürdürülüyor. Diğer parti liderlerinin de çeşitli biçimlerde boy göstermelerine karşılık, bu konuda Demirel'in özellikle ön planda yer aldığı görülüyor. Başlangıçta çeşitli kılıflar altına gizlenmiş toplantılarda boy gösteren Demirel, giderek daha açık bir şekilde hareket etmeye, demeçler vermeye ve geziler düzenlemeye başladı. İstanbul'dan Kürdistan'ın çeşitli kentlerine kadar birçok alanda seçim gezilerini andıran geziler düzenleyerek mitinglerde boy gösterdi ve geçmişte yaptıkları ile siyasi anlayışı, tüm kitleler tarafından bilinmiyormuşçasına bir "demokrasi havarisi" kesilerek son derece "ilerici"(!) konuşmalar yaptı; işkenceyi lanetledi(!), barış hareketine övgüler dizdi! Eski "usta" Demirel ile "çırak" Özal arasındaki kıyasıya mücadele, özellikle "Doğu Anadolu'nun makus talihini yenecek" Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP)'nin kimin eseri olduğu üzerindeki tartışmalarda düğümlendi ve Kürdistan bir kez daha siyasi hesapların üzerinde en çok oynandığı bir alan haline getirildi. Demirel'in bu faaliyetlerini meşrulaştırma çabalarının en son bir örneği olarak, Türkiye televizyon ve radyoları da yayınlarında yıllardan sonra ilk kez Demirel'e yer vererek, GAP ile ilgili bir toplantısını haberlerinde duyurdular. Bir süre sonra aynı şekilde Ecevit'e de ekranda ve radyo mikrofonlarında yer verileceği bildirilmektedir. Böylece eski siyasilere getirilen yasaklar bir kez daha ayaklar altına alınarak, alternatif arayışları artırılmış olmaktadır.

Son dönemlerin bir diğer gelişmesi de yapılan SHP Kurultayı oldu. Kurultayda Erdal İnönü resmen parti genel başkanlığı görevine getirildi. Yapılan konuşmalar, SHP'nin icazetli karakterini bir kez daha gözler önüne serecek nitelikteydi. Öyle ki, hem sermaye çevrelerini ürkütmemeye özel dikkat gösteriliyor ve hem de en geniş muhalefet kesimlerine şirin görünme çabası içine giriliyordu. Ancak Kurultay sırasında salonda bulunanlar tarafından özellikle ABD elçisinin protestolarla, bazı sosyalist ülke elçilerinin ise coşkun alkışlarla karşılanması SHP'nin en azından tabanı istediği rotaya çekmede oldukça güçlüklerle karşılaşacağını ortaya koyuyordu. Tabanın bu "taşkınlığı" hemen parti başkanlığı ve genel yönetim kurulu tarafından yayınlanan bildiri ile "şiddetle kınanıp", ABD elçisinden de özür dilendi. Bu tavır da "Türkiye modeli demokrasi"ye göre şekillenmiş olan "muhalefet"in sınırlarını netçe ortaya koymaktaydı.

SHP Kurultayı ile birlikte yeni alternatifler oluşturma planında bir merhaleyi daha aşmış olan faşist cunta, "erken seçim" konusunu gündeme almaya başladı. Kurultayın hemen ertesinde, mecliste yeni gruplar oluşturan partiler de dahil muhalefet liderleri ile bir toplantı yapan Kenan Evren, "erken seçim" üzerinde kendileriyle görüş alışverişinde bulundu ve muhalefet liderlerinin bir "erken seçim"den yana oldukları açıklandı. Cunta Başbakanı Özal da, bu konuda yaptığı konuşmalarda böylesi bir gelişmeye açık kapı bırakmaktaydı. Böylece uzun süredir açığa çıkmaya başlayan, ANAP iktidarı yerine kitle muhalefetini dizginleyecek ve özellikle de SHP'nin aday olduğu yeni bir iktidar oluşturma ve düzeni restore etme çabaları daha da belirginlik kazanıyordu.

Bütün bu gelişmelerin de ortaya koyduğu gibi, faşist cunta altı yıldır Kürdistan ve Türkiye halkları üzerinde uyguladığı dizginsiz baskı, sömürü ve talan politikası ile kitlelerden iyice tecrit olmuş ve uygulamalarını daha fazla mevcut yönetimiyle sürdüremez hale gelmiştir. Altı yıldır en acı deneyimler içinde pişen kitleler seslerini yükseltmeye başlamış ve bu kokuşmuş düzen altında daha fazla yaşamak istemediklerini ortaya koymuşlardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Kürdistan halkına mal olarak her geçen gün biraz daha boyutlanırken, bu mücadele ile ufku genişleyen Türkiyeli emekçi kitleler de muhalefetlerini yükseltmeye başlamışlardır. İşte bu gelişmeler sömürgeci-faşist cuntayı ve emperyalist efendilerini son derece tedirgin etmekte; vakit henüz çok geç olmadan mevcut yönetimin açık faşist yüzünü biraz daha maskeleyerek bu muhalefeti kendi içinde boğma çabalarını yoğunlaştırmaya itmektedir. Emperyalizm, Filipinler ve Haiti deneyiminden çıkardığı derslerle, yıpranan uydu yönetimlerini yenileriyle değiştirerek mevcut düzeni restore etmeye ve ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Kitleleri devrim yolundan alıkoymayı hedefleyen bu politika gereği kitle muhalefeti birtakım güdümlü güçlerin peşine takılarak özünden boşaltılmaktadır. Türkiye'de de mevcut yönetim alabildiğine yıpranarak bu devrim tehlikesi ile yüzyüze gelmiş bulunmaktadır. Bu tehlikeyi bertaraf etmenin bir yolu olarak, tepkilerin yönü ANAP hükümetine çevrilmekte ve bir hükümet değişikliği ile sorunlar çözülmeye çalışılmaktadır. Görüldüğü gibi şimdilik faşist cunta yönetimi doğrudan hedeflenememektedir. Başlangıçta cunta elebaşılarına da yönelen tepkiler hemen rayından saptırılarak ANAP hedef haline getirilip cuntanın ömrü biraz daha uzatılmak istenmiştir. Bu, Türkiye'deki devrimci muhalefetin örgütsüzlüğünün ve liberal burjuva muhalefetin ise icazetli karakterinin bir sonucu olarak da gündeme gelse, esasta sömürgeci devletin çürümüşlüğünün ve zayıflığının bir göstergesidir. Bu öylesine üst boyutlarda bir çürümüşlüktür ki, en küçük bir ciddi yönelim dahi onu yerle bir etmeye yetecektir. İşte bu nedenledir ki, emperyalizm, Filipinler ve Haiti örneklerindeki gibi bir yönelimi dahi Türkiye'de gerçekleştirememekte ve sorunu hükümet değişikliği ile çözmeye çalışmaktadır.

Ancak çözüm olarak sarıldıkları ve alternatif olarak ileri sürdükleri tüm yöntemler daha başından, içinde bir başarısızlığı ve yetmezliği taşımaktadır. Faşizm tüm topluma öylesine egemen kılınmış ve her şeye damgasını vurmuştur ki, muhalefet diye ileri sürülen oluşumların icazetli karakterleri attıkları her adımda dışa yansımakta ve kitleler nezdinde inandırıcılığını yitirmektedir. Daha radikal yönelimlere ise, Türk kapitalizminin hastalıklı yapısı izin vermemektedir. Bu nedenledir ki, Özal gayet güvenli olarak, "Bizim alternatifimiz yoktur" demekte ve bununla bir gerçeği yansıtmaktadır. Evet, mevcut düzen içinde şimdiki yönetime alternatif olabilecek herhangi bir oluşum yoktur. Alternatif diye ileri sürülenler birer aldatmacadan öte bir şey değildir. Ancak bir tek alternatif vardır; o da mevcut düzeni tümden alaşağı edecek olan **devrimdir.** Türkiye ve Kürdistan halkları bu alternatifi sonuna kadar dayatacaklardır.

ORTADOĞU VE DÜNYA

GÜNEY AFRİKA

SOWETO KATLİAMININ 10. YILDÖNÜMÜNDE IRKÇI-FAŞİST REJİM TOPYEKUN SAVAŞ İLAN ETTİ

Güney Afrika ırkçı beyaz yönetimi, halkın başkaldırısını ezmek için yeni sert önlemler uygulamaya koydu. 16 Haziran 1976'da meydana gelen **Soweto** ayaklanmasının 10. yıldönümünün hemen öncesinde Güney Afrika'da olağanüstü durum ilan edildi. Olağanüstü durum ilanıyla polise sınırsız yetkiler veren ırkçı beyaz yönetim, geliştireceği bir balyoz hareketi ile siyah halkın anti-ırkçı mücadelesini darbelemeyi ve ortama yeniden egemen olmayı hedeflemektedir. Bu amaçla, polise, mahkeme kararı olmaksızın istediği kişiyi tutuklama ve haftalarca mahkemeye çıkarmaksızın gözaltında bulundurma yetkisi verildi. Polise, yaptığı hiçbir uygulamadan dolayı sorumlu tutulmayacağı bildirildi. Böylece, polis, siyah halk üzerinde istediği gibi terör uygulama ve katliam yapma yetkisine kavuşmuş oluyor. Olağanüstü hal ilanından hemen önce siyahların yaşadığı tüm yerleşim birimleri abluka altına alınarak, sıkı aramadan geçirildi ve binlerce kişi gözaltına alındı. Halen süren operasyonlarda gözaltına alınanlar arasında, **Azania Halk Örgütü (AZAPO) Başkanı Saths Cooper** ve **Güney Afrika Sendikalar Konseyi Başkanı Phiroshav Camay** ile çok sayıda ileri düzeydeki militan da bulunuyor. Alınan yeni kararlarla, ırkçı rejimin uygulamaları ve siyah halkın direnişi konusunda dış dünyayı bilgilendirme yolundaki çabalar da önemli oranda kısıtlandı. Basın mensuplarının, tutuklananların isimlerini yazmaları yasaklanırken, olayların gelişimini bildirmeleri ve resim çekmeleri konusuna da sıkı sansür getirildi. Açık ve kapalı alanlarda miting-gösteri ve toplantı yapılması yasaklanarak, Soweto katliamının protesto edilmesi engellenmeye çalışıldı.

Pretoria ırkçı rejiminin olağanüstü durum ilan ederek, anılmasını engellemeye çalıştığı Soweto ayaklanması 16 Haziran 1976'da meydana gelmişti. Irkçı yönetimin, tüm okullarda eğitimin beyazların kullandığı Afrikaan dilinde yapılması kararını protesto etmek amacıyla o gün 15 bini aşkın öğrenci bir okulda toplanarak gösteri düzenlemiş ve göstericiler üzerine polisin ateş açması sonucu çok sayıda öğrenci ölmüştü. Bunun üzerine Soweto sokaklarını dolduran onbinlerce' siyah, ırkçı rejime karşı protesto eylemlerine girişmiş ve olaylar giderek tüm ülke sathına yayılmıştı. Aylarca süren çatışmalar ortamında 1000'i aşkın kişi hayatını kaybetmişti. Soweto ayaklanması, siyah halkın ırkçı rejime karşı mücadelesinde bir dönüm noktası olmuş, o tarihten sonra bilinçlenme ve örgütlenme yolundaki çabalar hız kazanarak mücadele günden güne boyutlanmıştı. Soweto ayaklanması tamamen öğrenci gençlik tarafından yönlendirilen bir ayaklanmaydı ve illegal siyah örgütleri hazırlıksız yakalamıştı. Ayaklanma sonrasında çok sayıda öğrenci lider tutuklanarak ağır hapis cezalarına çarptırıldı ve gönderildikleri hapishanelerde yasaklanmış örgütlerle ilişkiye geçerek örgütlü mücadele içinde yer aldı.

Irkçı rejimin tüm önlemleri ve yasaklarına rağmen, Soweto ayaklanması ve katliamı, 10. yıldönümünde çeşitli biçimlerde anıldı. Irkçılık aleyhtarı örgütlerin genel grev çağrısına uyan siyah işçiler, 16 Haziran pazartesi günü işi bir gün süreyle bırakırken, milyonlarca kişi çeşitli biçimlerde faşist rejimi protesto etti ve kiliselerde düzenlenen törenlere katıldı. Polisle çıkan çatışmalarda ve grevci işçilere yönelik saldırılarda çok sayıda kişinin öldürüldüğü bildirilmektedir. Ancak ırkçı-faşist rejimin, uygulamalarını ve karşı mücadeleyi dünyanın gözünden gizlemek için geliştirdiği önlemler nedeni ile gelişmeler ayrıntılı olarak bilinememektedir.

Irkçı-faşist Pretoria yönetiminin siyah halka yönelik yeni baskı önlemleri ve olağanüstü durum ilan etmesi tüm dünyada tepki ile karşılandı. Birçok ülke yönetimi kararı kınayarak, bunun olayların tırmanmasına yolaçacak bir gelişme olduğunu ifade etti. Ayrıca, ırkçı rejimin tüm dünyaya meydan okuyarak ağır baskı önlemlerini gündeme koyması gelecekte daha kanlı katliamlara yöneleceği endişelerini artırdı.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere birçok ülke, ırkçı yönetimin yeni kararlarını kınarken, ekonomik yaptırımlar uygulanması çağrısını da yineledi. Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) üyesi 9 ülke Soweto katliamının 10. yıldönümü olan 16 Haziran pazartesi günü G. Afrika'daki elçiliklerini kapatma kararı aldı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, G. Afrika'daki son gelişmeler üzerine bir toplantı yaparak ırkçı rejimin yeni karar ve uygulamalarını kınadı. Başta New York ve Londra olmak üzere, birçok merkezde düzenlenen gösteri ve yürüyüşlerle siyah halk üzerindeki baskılar protesto edildi.

Güney Afrika faşist rejiminin uluslararası alandaki en büyük dayanakları olan ABD, İngiltere ve Federal Almanya, yeni kararları, siyahları daha da radikal yönelimler içine iteceği endişesiyle kınarken, ekonomik amborgo uygulaması yolundaki çağrılara şiddetle karşı çıktılar ve Birleşmiş Milletlerce alınan bu doğrultudaki bir kararı veto ettiler.

Reformist Arayışların İflası ve Kaçınılmaz Nihai Hesaplaşmaya Doğru

Irkçı-faşist rejimin son uygulamaları, Güney Afrika sorununu emperyalizm açısından tam bir kördüğüm haline getirdi. Buradaki gelişmelerden ürken ve siyah halkın daha radikal yönelimler içine girmesini engellemek için Pretoria yönetimini bazı refomlar yapması konusunda ikna etmeye çalışan emperyalizm, alınan son kararlarla kendisini geri dönülmesi zor bir bataklığın içinde buldu. Şimdi tüm dünyada, bu yeni yönelimlerin Güney Afrika'daki iç savaşı kızıştıracağı ve reformist yöntemlerle sorunu halletme umutlarının büyük darbe yediği düşüncesi hakim. Nitekim, siyah halkı sürekli "itidalli" davranmaya çağıran ve Avrupa emperyalizminin sorunu daha fazla büyümeden bir hal yoluna koyma çabalarında önemli yeri olan Başpiskopos **Desmond Tutu**, katliamın yıldönümünden üç gün önce ırkçı rejimin başkanı Botha ile yaptığı görüşmeden eli boş döndü. Tutu, "**Hıristiyanlık ve anti-komünizm**" adına başvurduğu Botha'dan olağanüstü durum kararının kaldırılmasını talep etmişti. Bir süredir Güney Afrika yönetimi ile temaslarda bulunan ve **Afrika Ulusal Kongresi** (ANC)'nin yasaklanması kararının kaldırılması, ANC Lideri **Nelson Mandela**'nın serbest bırakılması ve siyah liderler ile Pretoria yönetimi arasında görüşmelerin başlatılması için çaba yürüten İngiliz Uluslar Topluluğu'dan bir arabuluculuk heyeti de çalışmalarından. vazgeçti. Heyet, Botha rejimini, reformlar konusunda verdiği sözlerde durmamakla suçladı ve yakın gelecek içinde arabuluculuk çalışmalarının bir sonuç vereceğine inanmadığını belirtti.

Böylece, uzun süreden beridir Güney Afrika'da bir çığ gibi büyüyen siyah halkın öfkesinin önüne birtakım reformlarla set çekilemeyeceği gerçeği pratik içinde ortaya çıkmış bulunuyor. Avrupa tüm umudunu bu reformların gerçekleşmesine bağlar ve ırkçı rejimi bu "akılcı" politikaya ortak etmeye çalışırken, Botha aldığı son faşist kararlarla bu dayatmaları işlemez kıldı. Çünkü faşist rejim çok iyi biliyor ki, birtakım kırıntılar halkın öfkesini dindirmeye yetmeyecek ve ırkçı beyaz azınlık iktidarı üzerindeki tehditi bertaraf edemeyecektir. Parlamentoda yaptığı konuşmada alınan son önlemlerin gerekçelerini açıklarken, Botha şöyle konuşmaktaydı: "**Vietnam ve Angola'da neler olduğunu gördük. 300 yıllık tarihi mirasımızı korumak için ne gerekiyorsa yapacağız. Dünyada tek başımıza kalsak bile bildiğimiz yolda yürüyeceğiz.**" Bu, karşısındaki halk potansiyelinin gücünün nelere kadir olduğunu iyi bilen, çürümüş bir rejimin son çırpınışının dile getirilmesidir. Irkçı-faşist rejim elinde zor ve şiddetten başka koz olmadığını iyi bilmekte; bu nedenle de bunları sonuna kadar kullanmakta ve hatta tüm dünyaya meydan okuma pahasına bunda direnmektedir. 25 milyonluk bir halkın seçme ve seçilme hakkından mahrum olduğu, dünyanın en zengin kaynaklarına sahip bir ülkede açlık ve yoksulluktan kırıldığı, insan muamelesi dahi görmediği; buna karşılık 5 milyonluk bir işgalci gücün tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle ülkeye sahip çıktığı, hertürlü yönetim hakkını kendi elinde topladığı ve o ülkenin gerçek sahiplerini salt renkleri siyah olduğu için her şeyden mahrum bırakarak horladığı bir yerde barıştan, barışçıl çözümlerden sözedilemez. Orada sorunların bir tek çözüm yolu vardır ve o da silahlı mücadeledir. İşte faşist-ırkçı yönetim suçlarının bedelini ve nasıl hesap sorulacağını bildiği içindir ki, reformlara yanaşamaz; dizginsiz zorbalığı sığınacağı tek yöntem olarak görür.

Güney Afrika'daki son gelişmeler bu gerçeğin kavranmasını hızlandırdı. Ilımlıların dayandıkları zemin hızla ayaklar altından kayarken, radikal güçlerin silahlı direnişi geliştirme yönündeki kararlılıkları arttı. Ülkede geniş bir kitle tabanına dayanan, 25 yıldır illegal olarak yürüttüğü faaliyetlerinde sınırlı sabotaj eylemlerinin yanısıra, diplomatik çabalara ağırlık veren Afrika Ulusal Kongresi (ANC), silahlı direniş stratejisine daha çok eğilmeyle karşı karşıya. Ortaya çıkan gelişmelerle daha da güçleneceği bir zemine kavuşan ANC'nin sürgündeki lideri **Oliver Tambo**, Zambia'da yaptığı bir radyo konuşmasında şöyle diyordu: "**1986'nın ikinci yarısı, tüm cephelerdeki saldırılarda daha da büyük bir artışa mutlaka tanıklık etmeli.**" **Tambo**, yöneltecekleri saldırının "**Kitle direnişi, yoğunlaşmış bir silahlı mücadele ve ırkçı otoriteye uymayı daha çok reddetme**"yi kapsayacağını da belirtti konuşmasında. ANC dışında kalan ve daha da radikal olan AZAPO (Azania Halk Örgütü) gibi bazı küçük örgütlerin de bu koşullarda giderek daha çok taban bulması ve mücadelelerini artırması bekleniyor.

Diğer taraftan, faşist Botha rejiminin siyahlara yönelik politikasını biraz yumuşatmayı hedefleyen parlamentodaki beyaz liberallerin, ortaya çıkan yeni koşullarda iyice güçten düşecekleri de daha şimdiden görülüyor. "Siyahların özlemlerine cevap verecek, ancak beyazların güvenliklerini de garanti altına alacak" yöntemler arayan liberal **İlerici Federal Parti (PFP)**, ırkçı rejimin katı politikası ve siyah çoğunluğun yükselen mücadelesi ile zaten ağır darbeler almış bulunmaktaydı. "**Siyahlar,- birilerinin kendileri adına parlamentoda yer almasını istemiyorlar, orada bizzat kendileri yer almak istiyorlar**" diyerek, liberallerin çabalarının anlamsızlığını dile getiren parti liderlerinden ikisi bir süre önce istifa etmiş ve ANC'nin politikasını destekleyen legal siyah örgüt **Birleşik Demokratik Cephe** (UDF) liderleriyle görüşmelere başlamışlardı. Bu gelişme üzerine ve ırkçı rejmin kendi bildiğini okuyan tutumu karşısında, iyice anlamını yitiren liberal PFP'nin bu son gelişmeler karşısında varlığını koruyamayacağı söyleniyor.

Güney Afrika'da yaşanan ortam liberallerin iflasının şahsında reformist yöntemlerin iflasını ilan ediyor. Ara çözümlerin geçersizliğini ve keskin çatışmaların kaçınılmazlığını ortaya koyarak tarafları yerli yerine koyuyor. Bir kez bu gerçek iyice belirginleştikten sonra, yaşanacak olan gerçeklik, tüm güçlerin saflarını daha da sıkılaştırarak bütün güçlerini ortaya koymalarıdır. Güney Afrika ırkçı rejimi bu konuda ilk adımı atmıştır. Şimdi siyah halk bu savaş ilanına kurallarınca cevap vermek zorundadır. Gerçek savaş şimdi başlamıştır.

Siyah Halkın Mücadelesini Tehdit Eden Bazı Gelişmeler

Irkçı-faşist beyaz rejim Azania halkına topyekun bir savaş açmışken, siyah halkın bu saldırıyı güçlü bir şekilde göğüslemesi önünde kendi içindeki birtakım parçalanmışlık ve çelişkiler olumsuz bir etken olarak duruyor. Irkçı rejime karşı mücadele biçimleri üzerinde değişik anlayışlara sahip birçok örgütün varlığının yanısıra, kabilesel ayrılıklar da önemli ölçüde mevcudiyetini sürdürüyor. Bu örgütler ve kabileler arasında sık sık çarpışmalar oluyor ve beyaz azınlık hükümeti bu çarpışmaları el altından körüklüyor.

Diğer taraftan bizzat beyaz polis tarafından kışkırtılan siyah gruplar özellikle siyahların oturduğu **Crossroads** vb. yerlerde radikal siyahlara yönelik saldırılarını son aylarda artırmış bulunuyor. Milis çetelerine dönüştürülen bu gruplar polisten silah ve para alıyor. Toplumun en düşkün kesimlerinden ve tutucu çevrelerden gençlerin oluşturduğu bu gruplar, siyah halkın beyaz ırkçı rejime karşı mücadelesinde oldukça yıkıcı etkiler yaratıyor. Son aylarda saldırıları artan bu grupların ortaya çıkışı tehlikeli bir gelişme olarak nitelendiriliyor.

Siyah halk içinde örgütlü olan gruplar arasında da çeşitli çelişki ve çatışmalar giderek artıyor. Özellikle, ANC'nin politikasını legal düzeyde temsil eden ve geniş bir kitle tabanına dayanan Birleşik Demokratik Cephe (UDF) ile küçük bir örgüt olan **Azania Halk Örgütü (AZAPO)** arasındaki gerginlik son dönemlerde gözle görülür ölçüde artmış bulunuyor. UDF, ülkede beyazlar ile siyahların çıkarlarını uzlaştıracak reformlar ve ortak bir iktidardan yanayken; AZAPO beyazlarla siyahların ortak mücadele verebileceği ve ortak çıkarlarının olabileceği düşüncesine karşı çıkıyor, işgalci olarak nitelendirdiği beyazların tamamen ülkeden sökülüp atılması gerektiğini savunuyor. Diğer taraftan, ANC'ye bağlı **Xhosa** kabilesi mensupları ile **Gatsha Buthelezi**'nin **İnkatha** hareketine bağlı **Zulu** kabilesi mensupları arasında da zaman zaman çatışmalar patlak veriyor. ANC, 6 milyonluk Zulu kabilesinin lideri Buthelezi'yi hükümetin bir aleti olarak nitelendiriyor. Buthelezi'nin liderliğini yaptığı İnkatha hareketi Güney Afrikalı siyahların en büyük legal örgütü durumunda ve ANC'nin beyaz hükümetle uzlaşması gerektiğini savunuyor.

Siyah halk içinde çok sayıda örgütün varlığına rağmen, örgütlü mücadele geliştirme sorunu önemini koruyor. Bugüne kadar gelişen mücadelenin en büyük zaaflarından biri, sistemli, disiplinli ve örgütlü bir karaktere yeterince bürünememesidir. Daha çok, kitleler halinde sokağa dökülerek, ortalığı yakıp yıkma tarzında gelişen mücadele, mevcut kin ve öfkenin düzenli kanallara akıtılarak maddi bir güce dönüştürülmesi ile daha güçlü boyutlar kazanabilecek ve daha çok sonuç elde edebilecektir.

Siyah halkın mücadelesini tehdit eden bir diğer etken, emperyalizmin başvurduğu çeşitli oyunlardır. Bugüne kadar ırkçı yönetimi reformlar konusunda ikna ederek mücadelenin önünü tutmayı hedefleyen emperyalizm, olağanüstü hal ilan edilmesi ardından yeni taktiklere yönelmeye başladı. Bu yeni taktik gereğince, bizzat siyah örgütlerle ilişkiye geçerek onların nabzını elde tutmaya çalışacaklardır. Bunun ilk örneğini İngiltere verdi. Bugüne kadar resmen tanınmayan ANC örgütünün lideri Oliver Tambo İngiltere'ye çağrıldı ve Dışişleri Bakanlığının üst düzey bir yetkilisi ile görüşmesi sağlandı. Bu ANC'nin resmen tanınması anlamına geliyor. Oliver Tambo'nun silahlı mücadeleyi daha da yükseltecekleri yolundaki açıklaması gözönüne getirildiğinde, birden bire ortaya çıkan bu tavır değişikliğinin nedeni rahatlıkla anlaşılabilecektir. Şimdi emperyalizm ANC'yi "itidalli" davranmaya çağıracak ve birtakım vaadlerle onun nabzını elde tutmaya çalışacaktır. Siyah halkın mücadelesinin zaferi, yalnızca beyaz ırkçı rejimin açık saldırılarının değil, emperyalizmin sinsi planlarının da boşa çıkarılmasına bağlıdır.

FERHAT KURTAY YOLDAŞIN ANISI ÖLÜMSÜZDÜR!

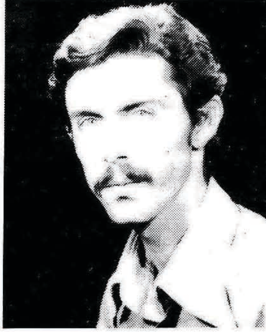
«...Çok iyi bilmeliyiz ki bu günler tarihi sınav günleridir. Halk ve ulus olarak tarihi bir sınavdan geçiyoruz. Diyarbakır zindanlarında da halk bu sınavı yaşıyor...»

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GERÇEK MEŞALELERİ 18 MAYIS ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİNİ ANIYORUZ

"...İşkenceler zirveye çıkmış, koğuş ve hücreler arası ilişkiler kesilmiş, örgütsel bağlar kopmuş, bazı kötü niyetli unsurlar düşmana sığınmaya ve hatta ihanet uç vermeye başlamıştı. Düşman uyguladığı politikanın sonuç verdiğini gördükçe, akıl almaz baskıları hızlandırıyordu.

Bu durum, başta **Mazlum, Kemal, Hayri** *ve* **Ferhat** *yoldaşlar olmak üzere önderlerimizi derinden düşündürüyor, durum tüm koğuşlarda hareketli tartışmalara yol açıyor, çıkış yolu aranıyordu. Düşman bunun bilincinden hareketle, önderleri uzaklaştırıyor, bazılarını tecrite alıyordu. Bu uygulamaların sürdüğü bir sırada* **Mazlum** *yoldaşın faşist idarece katledilmesi, tüm tutsak PKK kitlesini olduğu gibi, bizim bulunduğumuz koğuşu da mateme boğmuştu. Ortaya çıkan gelişmeler karşısında,* **Ferhat** *yoldaş tüm koğuşu toplayarak olaylarla ilgili şu konuşmayı yaptı:"*

"Arkadaşlar! Cezaevinin durumunu, koşullarını hepimiz biliyor, görüyor ve yaşıyoruz; bu nedenle bunlara değinmeyeceğim. Ancak bundan on gün önce, Newroz gecesi düşman, ***Mazlum DOĞAN*** **yoldaşımızı hücresinde boğarak katletti. Bu büyük olayı hepimiz duyduk ve öğrendik. Düşmanın bu olayla neyi amaçladığını genel hatlarıyla hepimiz bilmekteyiz, ancak ayrıntılarıyla birlikte daha iyi anlaşılması için bunları açıklamak isterim. Düşmanın amacı hepimizi ajanlaştırıp, halkımıza ve Partimize düşmanlık ettirmektir. Bugüne kadar bunu beceremedi. Bu alçak amacını gerçekleştirmek için, önder yoldaşlarımızı fiziki imha ile ortadan kaldırmaya başvurmuştur. Bunu yapmakla bizi başsız bırakacağını sanıyor. Bugüne kadar, önderlerimizi tecrite almakla, kitlemizi gafil avlamakla bu amaçlarına ulaşmak istedi. Bu olmayınca fiziki imhaya yöneldi. Bu, başta önderlerimiz olmak üzere, hepimizi direnişten vazgeçmemiz için ölümle tehdit etmek anlamına gelmektedir. Ama düşman niyetlerinde yanılıyor, biz amaçlarımız uğrunda ölümden korkmuyoruz; bunu şimdiye kadar olduğu gibi bugün de ispatlayacağız. Önderlerimizi yalnız bırakmamalıyız ve bırakmayacağız. Önder arkadaşlar, bizleri şimdiye kadar yönlendirdi, idare etti ve örgütlediler. Ancak ulusal direniş mücadelemizde, biz de onlar kadar sorumluyuz. Yurtseverlik ve komünistlikte sınır ve basamak yoktur. Çok bilen idare eder, yönetir. İdarecilik, yönlendiricilik bir irade, ustalık ve bilinç sorunu olmakla birlikte, genel sorumluluk aynıdır. Yapılanlar karşısında sessiz kalamayız. Üzerimize düşeni yapmalıyız. Çok iyi bilmeliyiz ki bugünler tarihi sınav günleridir. Halk ve ulus olarak tarihi bir sınavdan geçiyoruz. Diyarbakır zindanlarında da halk bu sınavı yaşıyor, aynı sınavı biz de vermek durumundayız. Bu sınavı kim iyi verirse, o kazanır. Daima kuralına göre oynayan kazanır. Düşmanımız bizi halk olarak imha etmeyi, tarihten silmeyi, yoketmeyi planlamış; bu amacına ulaşmak için haksız olduğu kadar sonderece alçakça bir savaşım sürdürmüştür ve sürdürmektedir.**

Biz ise, halkımızı, tarihimizi, insanlığımızı, tüm zenginlik kaynaklarımızı, maddi ve manevi her türlü ulusal ve insani değerlerimizi korumak ve kurtarmak için haklı ve doğru bir savaş yürütüyoruz. Ve tutsaklar olarak bizler bu savaşın öncüleriyiz. Bundan dolayı bu savaşı hakkıyla yürütüp görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Eğer bu görevleri yerine getirmezsek, zamanı kaçırır, tarih ve halk karşısında sorumlu duruma düşer, hayatımız boyunca ödenmemiş bu borcun altında boğulup gideriz."

"Konuşmasını bu biçimde bitiren **Ferhat** *yoldaş gidip ranzasının üzerine oturdu. Konuşmasıyla tüm arkadaşları görev başına ve eyleme çağırıyordu.* **Mazlum** *arkadaş katledildikten sonra, diğer tutuklular ve özellikle önderler üzerinde sürekli bir katliam havası vardı. Artık, başta önder kadrolar olmak üzere tüm tutukluların, sömürgecilerin sürekli dayattıkları,* **'Yok etme, katliamdan geçirme'** *silahını, sömürgecilerin elinden alması gerekiyordu. Tek bir yol kalmıştı, o da can pahasına da olsa direnişi dönülmez bir noktaya getirmekti. Sömürgeci baskılar tüm hızıyla devam ediyordu. Günler ilerleyerek tarih 17 Mayıs'ı 18'e bağlayan geceye (1982) dayanmıştı.* **Ferhat** *yoldaş, gece sohbeti esnasında birkaç kez,* **'Bakın arkadaşlar! Sömürgeci idare daha fazla baskı yapabilir. Ancak dayanmalısınız, konuşmamamız gerekir'** *diyordu. Oysa idare yapacağı baskıları zaten yapıyordu, baskıları daha fazla niçin artıracak diye kendi kendimize sorup düşünmüştük. Diğer arkadaşlar,* **Eşref ANYAK** *ve* **Mahmut ZENGİN** *bir köşede oturmuş gizli gizli konuşuyorlardı.* **Necmi** *arkadaş bazen yanımıza gelip oturuyor, bazen kalkıp koğuşun içinde geziyordu. Gecenin geç saatlerine kadar oturduk. Yatağa çekilip yatmamızın üzerinden henüz fazla bir zaman geçmeden, büyük bir patlama sesi duyduk. Uyanır uyanmaz, ses ve dumanın geldiği yöne koştuk ki, dört arkadaş ateşin içinde yanıyor.* **Ferhat** *arkadaş yanan ateşin içerisinde,* **'Direniş ateşini söndürmeyin, ihanet etmeyin'**, *diye bağırıyordu."*

Evet, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında, PKK'nin şahsında sergilenen direniş destanlarından biri de böyle yazıldı. Bedenler birer meşale gibi tutuşturularak, ruh ve irade alevlendirilerek, bilinç ışıldatılarak... Tepeden tırnağa direniş kesilerek, direnişin içinde kül olup eriyerek... Düşman ateşiyle yanarken bile direnişi haykırarak... Bu kahramanlık destanı, işte böylesine yüce ve soylu yaratıldı.

OTUZÜÇÜNCÜ MAHZEN!..

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir zulümdür
Bir yumruk gibi örülür yüreklerde.
Acılar alışılmış bir duygu
Ölüm ulaşılmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa,
ara, onura.
Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırıtıyor işkence
Yüzleri alevler içinde birleşen
İhanetle güreşen
Dört militan yanıyor.
Gözlerde bir inançtır
Yanık bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze mayıs gecesi.
Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.
Kurtar mengeneden
Tutsak umudu
Bir sabah gibi
Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN!..

Kürdistan tarihini derinliğine kavrayanlar, ülkemizde yüzyıllardan beridir ister olumlu, isterse olumsuz özellikte olsun birçok gelişmenin olağanüstü nitelikte yaşandığını görmekte zorluk çekmez. Şüphesiz bu durum nedensiz değildir. Her şeyden önce Kürdistan'da sürdürülen baskı ve egemenlik biçiminin kendisi, dünyada eşine ender rastlanır cinstendir. Yeryüzünde çok az halk, Kürt halkı gibi diliyle, kültürüyle, ulusal ve tarihsel gerçekliği ile inkar edilmiştir. Belki bazı halklar tarihten bile silinmişlerdir ama, varlıkları böylesine inkar ve reddedilmemiştir. Böylesi bir uygulamanın barbar Türk yönetimi tarafından geliştirilmesi, durumu bir ölçüde anlaşılır kılabilir. Ama sözkonusu inkar ve imha politikasının dünyaca da meşru kabul edilmesi çok az halkın başına gelmiş bir olaydır.

Kürdistan'da uygulanan inkarcılık politikası öylesine sınırsız özelliktedir ki, halkımız adına yola çıktıklarını iddia edenler bile, **"Böyle bir halk var mıdır, yok mudur"** tartışmasına girmişler; sömürgecilerin dayattığı bu platformu, sözde olmasa da fiiliyatta kabul etmişlerdir. Dünyada eşine ender rastlanan böylesi bir gerçeklik ortamında basit direniş biçimleriyle kurtuluşa gidilebileceğini, sönmeye yüz tutmuş bir ulusal gerçekliğin diriltilebileceğini düşünmek kadar hayalci bir şey olamaz. Hayır, Kürdistan'daki bu olağanüstü baskı, sömürü ve bir bütün olarak inkarcılık karşısında içine girilen direniş sürecinin de son derece olağanüstü olması vazgeçilmez bir zorunluluktur. Sözü edilen gerçekler nedeniyle bu, dün de böyleydi, bugün de böyledir. Yarın da böyle olacaktır. İşin gerçeği budur. Hiç kimse hele bunca kahramanlık destanı ve ibret verici gelişme yaşandıktan sonra, artık ne kendisini ve ne de halkımızı yanıltmaya kalkmamalıdır. Çünkü Kürdistan'da öyle bir düşmana karşı savaş verilmektedir ki, o sadece yüzyıllardan beridir halkımızı egemenlik altında tutup, sömürmekle kalmamakta, en küçük bir gelişmenin üzerine bile bir orduyla yürümekte, "Kürdüm" demeyi bile büyük bir suç olarak görüp ağır cezalara uğratmakta, kocaman bir halkın varlığını inkar etmekte, bu halkı kendi varlığına karşı yabancılaştırmaya çalışmakta, onu, "anam Türk, babam Türk" demeye zorlamaktadır. İşte bu akıl almaz durum ile bunun toplumsal, ulusal bünyede açtığı yaralar nedeniyle ne direnişte ve ne de ihanette vasat ölçüler geçerli olamamaktadır. İhanetçi, kendisini ve halkını inkar eden, düşman saflarından halkına en alçakça saldırılarda bulunan misli görülmemiş bir ihaneti; direnişçi ise büyük fedakarlık, bilinç, emek, cesaret ve mutlak can ve kan bedeli yaratılan direnişin zirvesini yaşamaktadır. Kürdistan halkının ayağa kalktığı her dönemde ve en çok da günümüzde durum budur. Mücadelenin gelişmesine bağlı olarak bu gerçeğin giderek daha çarpıcı bir hal alacağı açıktır. Bunun dışında ister olumlu, ister olumsuz anlamında olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde kendisini ortalama tavır ve uygulamalara kaptıranlar mutlaka hayal kırıklığına uğramışlardır ve uğramaları kaçınılmazdır.

PKK önderliğinde yaratılan direnişlere, misli görülmemiş kahramanlık destanları denilmesi de yine esas olarak Kürdistan'ın bu özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Kendi ulusal ve sınıfsal davaları için ayağa kalkan Vietnam, Küba, Angola, Mozambik ve diğer dünya halkları büyük direniş destanları yaratmışlardır ve bunlar PKK'ye de rehber olan direnişlerdir. Ama belirtilen nedenlerden dolayı, halkımızın direnişi kendisine özgü ve eşi görülmemiş bir direniştir. Bu gerçeklik içinde Diyarbakır direnişinin yeri çok daha özgündür.

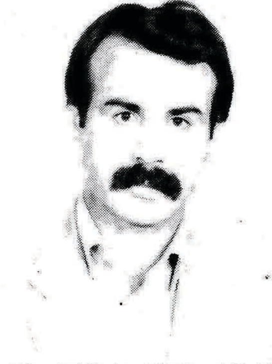
Parti basınımızda bu direnişle ilgili olarak çok şey yazılmış ve çok derin değerlendirmeler yapılmıştır. Tarihe mal olmuş bir olgu olduğu için, bu değerlendirmeler ileride de yapılacaktır. Kısaca değinirsek, Diyarbakır zindan direnişleri her şeyden önce bir ulusun yeniden yaratılması büyük anlamını taşımasının yanısıra, halkımızın tarihinde en karanlık bir dönemin yaşandığı, dışarıda direnişin büyük oranda kesintiye uğratıldığı, düşmanın en akıl almaz uygulamaları gündeme soktuğu, devrimci güçlerin varlık ve yokluklarını halkı nezdinde tartışmalı hale getirdiği, halkın devrimcilere olan güvenini sarsmak için her türlü çabaya başvurduğu, bunda da belli ölçüde başarı sağladığı, yine düşmanın içerdeki devrimci önderleri katletme ile her şeyi bitireceğine kendisini inandırdığı, bu nedenle tutuklu kitle üzerinde akıl almaz baskılar uygulayarak pasifikasyonu, teslimiyeti egemen kılmaya çalıştığı, nihayet teslimiyetin bireyler düzeyinde de olsa uç vermeye başladığı, direnişin geriye dönülmez bir noktaya ulaştırılmasının canalıcı bir önem kazandığı, ölümün üzerine üzerine yürünmezse birçok şeyin kaybedilebileceği tarihi bir anda yaratılmış ve böylesi koşullarda zafer kazanmış bir direnmedir. 1979'dan bu yana aralıksız bir biçimde süren Diyarbakır zindan direnişi, kendi içinde KUKM'ni hemen tüm boyutları ile yaşamış, parti, ordu ve cephe niteliği taşıyan çok yönlü savaşlar verilmiş, büyük meydan savaşları kazanılmıştır. Nasıl ki, UKM'nin zorunlu uğrak yerleri, dönüm noktaları, kilometre taşları varsa, bu uğrak yerleri ve dönüm noktalarının en önemlilerinden biri olan Diyarbakır zindan direnişi içinde de yine önemli dönüşümlere yol açan ve böylesi dönemleri simgeleyen kilometre taşları niteliğinde direnişler vardır.

Mazlum DOĞAN yoldaşın direnişi, Diyabakır zindan direnişinin tüm UKM'nin kaderinde belirleyici roller oynadığı bir dönemde, ona bu niteliği kazandıran bir direniş ve bu anlamda da öyle bir kilometre taşıdır. Daha sonra **Kemal, Hayri** vd. yoldaşların yarattığı destanlarla devam eden direnme yolu, 15 Ağustos 1984'te, düşmanın başında bir

Devamı Syf: 23'te

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE BOTAN BÖLGESİ DİRENİŞ RAPORU

BOTAN BÖLGESİNDE YÜKSELEN DİRENİŞİN BOYUTU

Baştarafı Syf: 1'de

lehine güçlü bir konum arzetmektedir. Düşmanımızın da kabullenmek zorunda kaldığı gibi, bölgenin arazi koşulları mevcut gerilla hereketi için son derece elverişlidir, arazi dağlık, ormanlık, kayalık vs. bir yığın özelliğiyle düşmanın düzenli ordularının hareket etme imkanlarını kısan, buna karşılık gerilla birliklerinin hareketine, korunmasına, barınmasına bol sayıda olanak sunmaktadır. Buna ek olarak, alanda ulaşım sisteminin kurulmamış olmasından dolayı, düşmanın mücadelemiz karşısındaki teknik üstünlüğü atıl kalmakta, düşman bundan yeterince yararlanamamaktadır. Ulaşımın olmayışı daha önceleri halkımızın pazarla olan ilişkisinin önünde bir engel olup birçok yönden geri bir yapı içerisinde bırakılması işine yararken, bugün bundan halkımızın mücadelesi yarar görmekte ve düşmanın bundan zarar görmesi durumu yaşanmaktadır. Bu anlamda denilebilir ki, bu noktada düşman kazdığı kuyuya kendisi düşmuştür.

Yüzyıllardan beri uygulanan sömürgeci ekonomi politikanın bir sonucu olarak, yöre halkı her alanda olduğu gibi, ekonomik alanda da koyu bir gerilik içerisinde bulunmaktadır. Üretim alanları çok sınırlı bulunmakta, temel geçim kaynağı hayvancılık olmaktadır. Sanayi adına herhangi bir üretim alanına rastlanmadığı gibi tarımsal üretim de ya hiç olmamakta ya da çok sınırlı bulunmaktadır. Ancak, burada hemen şu noktayı belirtelim ki, üretim alanlarının sınırlı olması olayı, üretim yapacak zeminin bulunmaması veya doğal zenginliklerin olmaması anlamında değildir. Tersine yörenin son derece doğal zenginlik kaynakları bulunmaktadır, fakat, bu zenginlikler halkımızın kullanımına sömürgeci güçler tarafından kapalı tutulmaktadır. Örneğin, faşist Türk sömürgeciliğinin kömür ihtiyacı büyük oranda bu alanın birer parçası olan Şırnak ve Silopi'den karşılanmaktadır, yine hem Türkiye'nin hem Kürdistan'ın en meşhur ormanları bu alanda bulunmaktadır. Ayrıca hayvancılığa son derece elverişli, uçsuz bucaksız yaylalarla, bu yönden de büyük bir zenginlik kaynağına sahip bulunmaktadır. Ancak burada sorun yöre halkının bu olanakların kullanılmasında ne derece söz ve imkan sahibi olduğu sorunudur.

Her şeyi bir tarafa bıraksak bile, eğer yöre halkı sadece orman ürünlerini değerlendirme imkan ve şansı a sahip olsaydı, tek bir ferdin bile ekonomik sıkıntı çekmesi kesinlikle sözkonusu olamayacaktı. Ama ülkemizin her alanında olduğu gibi bu alanda da öylesine vahşi bir sömürgecilik uygulanmaktadır ki, ulaşım sisteminin olmamasından dolayı, bu ormanları kesip talan edemeyen sömürgecilik, halktan bir insanın bir merkep yükünü pazara götürme olayını bile sert tepkiyle karşılamakta, o insanın merkebi ve odunları kendisinden alındığı gibi, bir yığın dayak ve hakaretten sonra para cezasına da çarptırılmaktadır. Hatta bu da yetmiyormuş gibi, ormanın içinde yaşayan insandan yakacak parası alınmaktadır. Böylece faşist sömürgecilik kendisinin değerlendirmediği, halkın değerlendirmesine de olanak tanımadığı orman ürünlerinin büyük bir bölümünün heba olmasına yol açmaktadır. Kömür kaynakları da yine aynı biçimde devlet mülkiyetine alınarak, insanlarımız bu alanda işçi olarak bile çalıştırılmamakta, işçilerin önemli bir kesimi ya Türkiye'den getirilmekte, ya da bu olanak, yerel gerici-feodal güçlerin hizmetine sunulmaktadır. Birkaç ağacın kesilip bir dönüm tarlanın açılması olayı ise, halkımıza, devlete üçyüz-dörtyüz bin lira cürüm ödemeye mal olmaktadır. Daha da öteye, küçükleri bir tarafa bıraksak bile, Kürdistan'ın önemli nehirleri; Dicle, Habur, Hêzil, Botan, büyüyüğüyle-küçüğüyle Zap suları bu alandan fışkırmakta ve her biri alanın bir tarafına doğru akmasına rağmen, bunlar hiçbir şekilde değerlendirilmemekte ve halkımız bu sulardan yararlandırılmamaktadır.

Böylece halkımızın elinde biricik üretim alanı olarak hayvancılık ile, sınır kesimleri üzerinde kaçak ticaret alanı kalmaktadır.

Bu alanda da devlet herhangi bir milli gelişmeye meydan vermediği gibi, kendisi de herhangi bir olanak tanımadığından hayvansal üretim çok ilkel yöntemlerle yapılmakta, bu nedenle çok az ürün elde edilmektedir. Pazarlama imkanı bulunmadığından ürünün büyük bir bölümü heba olurken, geri kalan kısmı da ucuz fiyatlarla üreticinin elinden alınmakta, açıkça gasp edilmektedir. Tüm bu barbar sömürgeciliğe, işbirlikçi-feodal güçlerin zorbalıkları da eklenirse durum rahatlıkla anlaşılacaktır. Buna karşılık yöre halkı her türlü ihtiyacını pazardan yüksek fiyatlarla almak durumunda kalmaktadır. Bu da yöre halkının borç altında belini doğrultamamasına, sıkıntılı bir yaşantı içerisinde sürünmesine neden olmaktadır.

Kaçak ticaret olayı da, her gün halkımıza kan ve göz yaşına malolmasına rağmen fazla bir geçim kaynağı olamadığı gibi, herkes tarafından da yapılamamaktadır. Bilindiği gibi kaçak ticaret işi, yöreyi çevreleyen İran, Irak ve Suriye alanlarına gizli yollarla ve her bakımdan tahkim edilmiş, yine her tarafına ağır silahlar ile Türk güvenlik(!) kuvvetleri yerleştirilmiş olmasına rağmen yapılmaktadır. Bütün bu sıkıntı ve tehlikelerle birlikte bu iş de ancak bir insan yükü oranında olmaktadır. Dolayısıyla hem çok sınırlı olmakta, hem de zaten sınırlı sayıda insan bu işi yapabilmektedir.

İşte böylesi koyu bir ekonomik gerilik içerisinde bulunan yöre halkı, yaşamını kıt kanaat sürdürmekte, elindeki o çok sınırlı yaşam araçlarına sıkı sıkıya sarılarak adeta açlıktan ölmeme mücadelesi vermektedir.

Ekonomik alanda durumu böyle olan yöre halkının, sosyal alanda durumunun ileri olmasını herhalde kimse bekleyemez. Her şeyden önce, toplumsal yapıda belirgin bir sınıfsal ayrışmadan bahsetmek son derece zor olmaktadır. Toplumun tümünde ilkel, köleci, feodal toplumların karmaşık etkileri yaşanmaktadır. Ama feodal toplumun ürünü olan köylülük ve ağalık toplumun esas sınıflarıdır. Burjuvazi adına Van ve Siirt şehir merkezleri hariç (ki, bu alanlardaki yabancı kapitalizmin bir ürünü olarak ortaya çıkmışlardır), ne milli nitelikte, ne de sömürgeci kapitalizmin bir ürünü olarak herhangi bir kapitalist gelişmeye rastlanılmamaktadır. Buna karşılık mevsimlik işçi düzeyinde de olsa gelişkin bir işçi sınıfından da bahsedilemez, yörenin sınırlı bazı alanlarında kısmi bir mevsimlik işçi tabakasından bahsedilse bile bu, yöre nüfusunun çok çok az bir kesimini teşkil etmektedir. Kentleşmenin çok zayıf olması ve eğitim kurumlarının çok sınırlı olması yüzünden yine yaygın bir küçük-burjuva tabakadan da bahsedilemez. Böylece alandaki nüfusun biricik hakimi köylülüktür. O da tarımsal üretime dayalı bir köylülük değil, hayvancılığa dayalı, yarı yerleşik, yarı göçebe bir biçimde yaşantısını sürdüren bir köylülüktür. Üretim alanlarının bu biçimde kıt olması toplumun bu temel sınıfının kendi içinde ayrışmasına ve köylünün zengin, orta ve yoksul köylülük biçiminde çözülmesine meydan vermemiştir. Böylece, genelde toplumun özelde de köylülüğün nüfusunun ezici çoğunluğunu yoksul köylülük oluşturmaktadır. Toplumun çeşitli kesimleri-gençlik, kadın vs. kendisine has istemlerle sahneye çıkamamakta, özellikle köylü gençliği köylü nüfusu içerisinde kaybolmaktadır. Dolayısıyla toplumun: aşiretin, kabilenin, ailenin aktif bir unsuru değil, normal bir unsuru bile olamamaktadır.

Toplumsal örgütlenmenin esaslarını aile, kabile, aşiret, aşiret konfederasyonları ve tarikatçılık oluşturmaktadır. Bunlar da tarihi olarak çok aşınmış olduklarından topluma bu alanda da bir şey verememekte, tersine toplumsal gelişmenin önünde bir engel durumuna gelmiş bulunmaktadırlar. Aşiret konfederasyonları yok denilecek kadar güdükleşmiş, toplumsal örgütlenmenin şu durumdaki en aktif unsuru olan kabileciliğin varlığı ise, ancak aşiretler arası çatışma ve çekişmelerde hissedilmektedir. Böylece, ekonomik, siyasal, kültürel her alanda örgütsüz bulunan yöre halkının bu alandaki örgütlenmesi de ona bir şey vermemekte, tersine çok şey alan, toplumu her gün yeni bir kaos içine sürükleyen bir örgütlenme biçimi olmaktadır. Bugün bu oluşum, düşmanın ajan-milis örgütlemesi olayında açıkça görüldüğü gibi, yörede devrimci direniş mücadelesinin gelişmesi önünde aşılması gerekli ciddi bir engel olarak durmaktadır.

Diğer unsurlar gibi kentleşme unsuru da çok güdük bir yapı arzetmektedir. Bu alandaki kentler, eğer yine Siirt ve Van şehir merkezleri ayrı tutulursa, diğerlerinin hepsi bir-iki devlet dairesi, üç-beş bakkaliye, bir-iki kahve ve bir-iki berber dükkanından öteye gidememektedir. Altyapı vb. herhangi bir sosyal tesis bulunmadığı gibi, şehir nüfusu da bin bir bağla kırsal kesime bağlı bulunmaktadır, orada da zanaatçılık, sanayi vs. iş sahaları bulunmamakta, nüfusun büyük bir bölümü yarı göçebe bir yaşantı sürdürerek hayvancılıkla uğraşmaktadır. Bu anlamda gelişmiş bir esnaf veya memur tabakadan bahsetmek de mümkün olamamaktadır. Böylece bu alanlardaki kentleşme kısmen gelişmiş tipik bir köy görüntüsünü andırıyor.

Yöre halkının hemen hemen tümü okur-yazar değildir. Özellikle kırsal kesimde okur-yazar birisini bulmak büyük bir mesele olmaktadır. Şehirlerde kısmi bir aydın gençlik kesimi bulunmasına rağmen, aydın sıfatının çok gerisinde bulunulmaktadır. Sadece okur-yazar küçük bir kesimin varlığından bahsedilebilir. Bu alan da sömürgecilik tarafından kapalı tutulmuş, asimilasyon amacıyla da olsa eğitim kurumları geliştirilmemiştir. Gençlik, sömürgeci eğitim politikası içerisinde asimile edilip eritilmekten çok (ki, buna biraz da sömürgeciliğin gücü yetmemiştir), feodal geriliğin potasında eritilmeye maruz bırakılmıştır. Yine, bu alandaki (şehirlerdeki) sosyal kesimler de herhangi bir örgütlenme içinde bulunmamaktadırlar. Burada Kürdistan adına bir siyasal örgütlenmeyi bir tarafa bırakalım, Türk devleti adına, sosyal, ekonomik vb. hiçbir örgütlenmeden de bahsedilemez, sadece kısmi oranda devletin bizzat kendisinin idari kurumları bulunmaktadır. Böylece şehir nüfusunun da tanıdığı tek örgüt biçimi, yine kırsal kesimdeki gibi aşiretçi, tarikatçı vb. kurumlardır. Ve şehir nüfusu da buna bin bir bağla bağlı bulunmaktadır. Bu alanda bulunan sosyal kurumlar da (ki çok sınırlıdır) sadece devlet adına sömürgeciliği daha da derinleştirme vazifesini görmektedirler. Başında da değindiğimiz gibi, kırsal alanda herhangi bir ulaşım imkanı bulunmamakta, sadece şehirlerarası, çoğu yazın çalışır, kışın çalışmaz toprak veya stabilize yollarla bu ihtiyaç giderilmeye çalışılmaktadır. Bu yollar da daha çok düşmanın askeri nakil vb. sorunlarını çözme ve bir bütün olarak egemenliğini sürdürmeye hizmet etmektedir.

Görüldüğü gibi, yöre halkı bir bütün olarak sosyal alanda da kopkoyu bir gerilik içerisinde tutulmakta, gelişmesine müsaade edilmemektedir.

Yüzyıllar boyu böylesine koyu bir ekonomik ve sosyal gerilik içerisinde tutulan yöre halkından, kendi başına ileri siyasal atılımlar beklemek elbetteki ham bir hayal olur. Bir kere sömürgecilik ve feodal gericilik ikilisi hiçbir zaman bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir ulusal bilincin gelişmesine olanak tanımamış, fırsat vermemişlerdir. Dolayısıyla Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, bu alandaki halkımız da hiçbir zaman kendi gerçek ulusal çıkarlarını formüle edip gerçek bir ulusal kurtuluşa yönelme şansına kavuşmamıştır. Her zaman yerli egemen güçlerin bireysel ve ailesel çıkarları doğrultusunda ayağa kalkmış, ya şu ağayı öbür ağaya karşı korumak, ya da şu veya bu ağanın, şu veya bu çıkarını sömürgeci devlete karşı korumak için kan dökmüştür. Bu çıkarlar içerisine şu veya bu ulusal talep serpiştirilmişse de ve buna dayanarak halkımız isyana kaldırılmış, böylece isyanlar çoğunca çok haklı taleplerle patlak vermişse de bu, daima gerici egemen güçlerin ihanetine uğramış ve acı sonuçlar doğurmaktan öteye gidememişlerdir. Sadece çok güdük de olsa, ulusal bilincin kısmen korunmasına yaramışlardır ve her zaman egemen güçlerin bu ihaneti yüzünden halkımız kıyımdan geçirilmiş, sömürgeci egemenlik gittikçe gelişme göstermiştir. Bu alanların en büyük isyanlarından olan Bedirhan Beylerin, Yezdan Şerlerin, Hakkari beylerinin isyanlarının bu yüzden uğradıkları hazin sonuçlar halen efsaneleşmiş bir biçimde dillere destandır.

Hem ulusal bilincin gelişmemiş olması, hem egemen güçlerin sürekli ihaneti ve hem de bu güçlerin kendi çıkarları uğruna toplumu sürekli birbirine düşürme durumlarından dolayı birlik sorunu her zaman gündemde olduğu halde hiçbir zaman gerçekleşmemiş, bu durum halkımızda "Kürtler hiçbir zaman birlik olamaz" yargısını doğurmuştur. Böylece yöre halkı sürekli aşiret, kabile vs. gibi çelişki ve çatışmaları içerisinde tutulmuş, en basit bir çıkar için aşiretler birbirine girmiş, her seferinde onlarca can kaybı meydana gelmiş ve bu durum günümüze kadar sürüp gelmiştir. Sömürgeciliğin ve yerel feodal gerici politikanın bir ürünü olarak halkımızın geliştirdiği bugünkü ulusal kurtuluş mücadelesinin önündeki ciddi bir engel de bu çelişki ve çatışmalardır. Çünkü bu esas üzerinde toplum bin parçaya bölünmüş, aile aile, kabile kabile, aşiret aşiret birbirine düşürülmüş,

ulusal birlik sorunundan epey uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Sömürgeciliğin bu politikasında fazla başarılı olmadığı da söylenemez.

TC ile birlikte ve özellikle de son birkaç on yılda ortaya çıkan burjuva partileri, Kürdistan'da oldukça yaygınlaştırılmış, kendi kendisine yabancılaşması ve çok güdükleştirilmiş de olsa, ulusal taleplerin tümünden vazgeçmesi için, elden gelen her şey yapılmıştır. Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, bu alandaki halkımız da, egemen ulusun egemen sınıflarının çıkarları doğrultusunda siyaset sahnesine çekilmeye ve bu siyaset bir bütün olarak ortama hakim kılınmaya çalşılmıştır. Bu durum aşiretçi, tarikatçı çelişki ve çatışmaları artan bir hızla körükleyerek daha da derinleştirmiş, yerli egemen güçler bazı kırıntılar karşılığında bu partilerin içine çekilerek, ulusal sorun diye bir sorunumuzun kalmadığı imajı yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır.

Ulusal bağımsızlık yönünde bir siyasetin gelişmesi bu ve buna benzer birçok yöntemle engellenmeye çalışılırken, ekonomik anlamda herhangi bir milli gelişmeye müsaade edilmediği gibi, bu alanda yabancı kapitalizm de geliştirilmeyerek herhangi bir sosyal gelişmeye olanak tanınmadığından sınıf bilincinin gelişmesi engellenmiş ve dolayısıyla da sınıf savaşımının önü de tıkanmıştır. Böylece, ulus veya sınıf siyaseti yerine aşiret veya tarikat siyaseti ortama egemen olmuş, o da ancak aşiret veya kabileler arası çatışmalarda varlığını hissettirebilmektedir. Aslında buna halk açısından tam bir siyasetsizlik ortamı demek en doğrusudur.

Tüm bunlardan ayrı olarak, Kürdistan'ın diğer tüm alanlarında 12 Eylül 1980 öncesi gelişen devrimci gençlik hareketi yine en az bu alana yansımış, bu biçimde de yöre halkı fazla bir ulusal bilince kavuşturulamamıştır. Dolayısıyla sömürgeci egemenlik bu alanda, bu dönemde de fazla bir sarsıntıya uğramadan hakimiyetini sürdürmüş ve belki de kendisini en rahat hissettiği alanlardan birisi de bu alan olmuştur. Bağımsızlık ve özgürlük esası üzerinde diğer alanlarda gelişen devrimci mücadele uzaktan gelen bir sesin yankısı gibi bu alanı da etkilemişti, ancak bölge diğer alanlarda gelişen mücadeleyi doğru bir biçimde yorumlama imkanlarına ulaşmaktan henüz uzak bulunmaktaydı. Hele 12 Eylül'le birlikte belli oranda alana hakim olan sessizlik ortamı, halkta gelişmeye yüz tutan umutları önemli oranda kırmış, düşman üç yıl gibi bir sürede tek taraflı olarak halkımıza karşı sürdürdüğü savaşta, çok sayıda insanı tutuklamış, zindanlara doldurmuş, ajanlığı geliştirerek halkı teslimiyete zorlamış, bunu tek yaşam biçimi gibi sunmuş, işkenceyi yaygınlaştırarak halkı sindirmek istemiş, bir güvensizlik ortamını egemen kılmaya çalışmıştır.

Botan yöresinin siyasal alanda gelişme göstermesinin önündeki bir engel de, uzun yıllardan beri Güney Kürdistan'da geliştirilen ama bir türlü sonuca gidemeyen ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva siyasetlerdir. Bilindiği gibi bu alanda siyaset adına sahneye çıkan tüm güçler, başta ilkel milliyetçilik olmak üzere tüm oluşumlar Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde parça önderliği, sınıf önderliği sorunlarını kendi feodal-burjuva sınıf çıkarları doğrultusunda ya inkar ederek, ya da saptırarak Kürdistan sahasındaki tüm siyasal oluşum ve gelişimi kendi tekellerine almak istemiş, bu yönde örgütlenmeler yaratarak halkın tüm ulusal değerlerini kendi otonom amaçlarının hizmetine sokmaya çalışmışlardır. Herhangi bir sonuca gidilemediği halde, yazık ki bu değerleri uzun süre çarçur etmeyi başarmışlardır da.

Botan yöresi G. Kürdistan'a sınır olduğundan, sözkonusu bu siyaset, diğer tüm alanlardan çok bu alan üzerinde etkisini göstermiştir. Bu güçlerin izlemiş oldukları temel yöntem şu olmuştur: G. Kürdistan'da yarattıkları örgütlenmenin bir benzerini de burada yaratmak için, ilkel milliyetçilik esas olarak bu yöredeki aşiret ağalarını kendi bayrağı altında toplamaya çalışırken, bu güçlerin Türk devletiyle olan ajanlık ilişkilerine bilinçli olarak ses çıkarmamakta, tersine sözümona G. Kürdistan'ın çıkarları gereği buna onay da vermekteydi. Küçük-burjuva önderliği de bu geleneği bozmayarak, daha çok feodal kökenli ve küçükburjuvazinin üst kesimini teşkil eden aydınlara dayanarak gelişme sağlamaya çalışmıştır. Esasen bu iki sınıf adına G. Kürdistan'dan yola çıkmış birçok oluşum, Kuzey-Batı Kürdistan'da bu biçimdeki uzantılarını oluştururken hiçbir zaman halkımızın birliği düşüncesinden hareket etmedikleri gibi, bu alana özgü bir ulusal sorun yokmuş gibi hareket ederek başkalarını buna razı etmeye çalışmışlardır.

Böylece, başta Botan bölgesi olmak üzere, Kürdistan'ın genelinde böyle bir örgütlenme içine alınan güçlerin ezici bir çoğunluğu, bir yandan ilkel ve reformist küçük-burjuva milliyetçi güçlerle ilişkilerini sürdürürken, diğer yandan da Türk devletiyle ilişkilerini sürdürmekteydi. Bu örgütlenmenin doğrudan Türk devletini hedefleyen bir yönü olmadığından ve zaten Türk devletiyle de ilişki içerisinde geliştiğinden, bundan Türk devleti fazla irkilmemekteydi. Tersine, bu biçimdeki bir örgütlenme Türk devletinin de çıkarlarına uygundu. Çünkü, belirtildiği gibi, hem onunla ilişki içerisinde geliştiğinden her zaman ipleri elde tutabilecek ve hem de zaten sözde Irak devletine yönelik olduğundan ve bu alandaki kitle bu örgütlenmeyle Irak devletine karşı gelişen mücadeleyle uğraşacağından, Türk devletine karşı gelişen bağımsızlıkçı mücadele burdan yararlanamayacak, dolayısıyla Türk sömürgeciliği bundan zarar görmeyecekti. Tersine, bu ad altında bir yığın nüfuzlu ajan edinerek, alanda ortaya çıkacak muhtemel bir devrimci gelişmeye karşı kullanarak, o çok bilinen Kürdü Kürde kırdırtma politikasını bu zemin üzerinde de uygulamaya koyacak ve böylece işin içinden çıkmayı başaracaktı. Nitekim bugün en çok da bu alanda, bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyen, halkımızın ulusal direniş mücadelesine karşı geliştirilen ajan-milis teşkilatlanmasının güçlü bir dayanağının bu örgütlenme sonucu yerel egemen gerici güçlerin Türk devletiyle içersine girmiş oldukları o dönemdeki ajan ilişkilerden kaynaklandığını herhalde kimse inkar edemez. Daha sonra, G. Kürdistan'daki bu örgütlenmelerden bağımsızlaşmış gibi bir kılıfa bürünerek bu alan üzerinde faaliyet göstermeye çalışan KUK ve DDKD gibi güçler fazla bir gelişme gösterememiş, başından beri en çok ilkel milliyetçilik, yukarıda belirlediğimiz biçimiyle, halkımızın çıkarlarının tersine olan bir şekilde, ama Kürt egemen sınıflarının bireysel ve ailesel çıkarlarına uygun olarak yararlanmıştır.

Evet, Partimizin II. Kongre'de almış olduğu karariar doğrultusunda, ülkede devrimci çalışma başlatıldığında bu alanda siyaset olgusu bu biçimde, bir uçtan Türk devletinin, diğer uçtan da bununla doğrudan ya da dolaylı biçimde anlaşmalı olarak ilkel milliyetçiliğin tekelinde bulunmaktaydı. Bu siyasetin piyonu durumundaki ağalar ve ajanlar da yüzlerine geçirmiş oldukları bu sahte yurtseverlik maskesiyle kendi gerçek kimliklerini gizlemekte ve bundan yararlanarak halkı sömürmekte ve denetim altında tutabilmekteydiler. Halktan topladıkları maddi yardımların bir kısmını Güney Kürdistan'daki merkezlerine gönderirken, bir kısmını da kendi ceplerine indirmekteydiler. Böylece Türk devletinin, G. Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin ve Botan yöresindeki aşiret ağalarının çıkarları uzlaştırılarak, toplumun tüm ulusal dürtüleri sömürülmekteydi. Devrimci bir siyasal bilinçten yoksun olan yöre halkı bunu görmemekte, verdiği yardımlarla bir yurtseverlik görevini yerine getirmiş olmanın gururuyla avunmaktaydı. Böylece yörede devrimci ulusal kurtuluşçuluk anlamında siyasal bir gelişme sağlamanın önü önemli oranda tıkanmış, zaten yok denecek kadar zayıf olan siyasallaşma olayı bir de bu güçler tarafından bu biçimde yozlaştırılarak, siyaset bir maddi çıkar, bir ticaret kapısı olarak benimsenen bir olgu haline gelmişti. Siyasette ulusal ve sınıfsal çıkarlara yabancılaştırılma çabaları böyle bir boyuta ulaşmıştı.

Türk sömürgecilerinin ve yerel gericiliğin tüm bu çabalarına rağmen varılan sonuç neydi? Her şeyden önce bölge, Kürdistan'ın tüm diğer alanlarına nazaran ulusal değerlerin en çok korunduğu, yurtseverliğin en köklü olduğu bir alan durumunu yaşamaktaydı. Yöre, ekonomik olarak çok geriydi fakat yabancı kapitalizmin tahribatına çok az uğramıştı. Sosyal yapıda haddinden fazla bir gerilik sözkonusuydu ama, uzun vadede düşmana hizmet edebilecek, ona sosyal dayanak teşkil edecek türeme sınıflar ortaya çıkarılamamıştı. Feodalizm, toprak mülkiyeti üzerinde değil, daha çok aşiretçilik esası üzerinde şekillendiğinden ve bu da tarihi olarak yüzyıllardan beri aşılmış olduğundan zayıf bir konumda bulunmaktadır. Ayrıca siyasal alanda, Türk sömürgeciliği halkımıza bir şey vermemiş, tersine her gün talanla, katliamla, rüşvetle, işkenceyle, baskıyla halkı belini doğrultamaz bir hale getirmiş, halkın düşmana karşı kin ve öfkesi daha da artmıştı. Böylece ekonomik, sosyal, siyasal her alanda sömürgecilik fazla derinleştirilememiş, ancak halkımızın her alandaki milli gelişmesine de müsaade edilmemiş, tersine düşman tüm ulusal değerlerin daha da gerilemesi, güdükleşmesi için elinden gelen her türlü çabayı sarfetmiş, bu yolda önemli başarılar elde etmiş, fakat buna rağmen halkın yurtseverliğinin önüne geçememiş, halkımızın kendi kendisini inkarını sağlayamamıştı. Bu anlamda yörede çok geri, ama bir o kadar da köklü olan ulusal değerler korunmakta ve halkımız bu değerlere sahip çıkmaktaydı.

Yeni dönem pratiğini en başta Botan bölgesi üzerinde başlatırken, bu yöredeki halkımızın ekonomik, sosyal, siyasal vb. her alandaki geriliği ile sömürgeci ve egemen güçlerin yaratmış olduğu bir sürü entrikalarla birlikte, örgüt gücümüz ve donanımımız açısından da bir yığın yetersizlik bulunmaktaydı ve son derece kıt imkanlarla hareket etme zorunluluğu vardı.

Her şeyden önce, daha önce bu alanda devrimci bir mücadele sürdürülmediğinden, ulusal kurtuluşçu, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bilinç gelişmemişti, ya da bu alanda sınırlı bir etkilenme sözkonusuydu. Kitleler bu yönlü düşüncelere sempati beslemekte, ancak bu düşüncelerin sahibi olan devrimci öncüyü tanımamaktaydı. Diğer alanlarda 12 Eylül öncesi sürdürülen devrimci çalışmalar sonucu belki bir siyasal bilinç geliştirilmesine ve kitleler önemli oranda Partimiz etrafında kenetlenmiş olmasına rağmen bu alanda halkla doğrudan temasa geçilemediğinden, önemli orandaki sempatiye rağmen kitlelerle pratik ilişki geliştirilememiş, var olan bu sempati desteğe dönüştürülememişti. Bu anlamda bir yabancılık olayı yaşanmaktaydı. Kitleler öncüyü fazla tanımadıkları gibi, devrimci faaliyet yürütmek üzere bu yörede üslenmeye başlayan devrimci güçler de pratik olarak kitleleri tanıma ve kitlelerle ilişki geliştirme işine sıfırdan başlamak durumundaydılar. Böylece diğer birçok imkansızlık da eklenince kitle çalışmaları adeta sıfırdan başlatılmak zorundaydı.

Daha da öteye gidilirse, 12 Eylül öncesi diğer alanlarda sergilenen devrimci direniş bu alanda sergilenememiş ve oralardaki direniş bu alana fazla taşırılamadığından, şehirlerde sınırlı bir etki bırakmış olmasına karşın, temel mücadele alanı olarak seçilen kırsal kesime çok daha zayıf bir şekilde yansımıştır. 12 Eylül sonrası düşmanın geliştirdiği karşı propagandalarla da kitlelerin kafasında bir yığın soru işareti yaratılmıştı. Bu nedenlerle, yöre halkı devrimci bir direniş mirası ve birikimden yoksun bulunmaktaydı. Bu durum kaçınılmaz olarak daha sonra bu alanda geliştirilen mücadele üzerindeki etkilerini ortaya koyacaktı.

Bunlardan ayrı olarak, alanda üslenen devrimci güçler tamamen diğer alanlardan geldikleri için, alan diğer birçok özelliğiyle olduğu gibi, coğrafik yönüyle de tanınmamakta, çoğunca bir saatlik olan iki köy arası yollar şaşırıldığında bir köyden diğer bir köye gidiş için bir saatlik yol yirmidört saat zaman almaktaydı. En güvenilir barınak yerleri bilinmediğinden ve düşmanın karakolları önceden keşfedilmediğinden dolayı sivil bir aile evi zannedilip karakolların kapılarına kadar gidilebilmekteydi. Bunun yanında, bazen köy zannedilip şehirlere bile girilebilmekteydi. Şüphesiz ki bu ve buna benzer bir yığın zorluk, hem örgüt çekirdeklerinde ve hem de bu çekirdeklerin kitleler arasındaki örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktaydı. Çünkü, ne bir kitle ilişkisi, ne de bir örgüt mevcut bulunmaktaydı. Ayrıca alan pratik olarak hiçbir yönüyle tanınmadığı gibi buna bir yığın doğal zorluk da eklenmekteydi. Böylece bu dönem fazla kanlı olmamakla birlikte halk savaşımızın en zor dönemini teşkil etmekteydi. Çünkü alanda devrimci faaliyet yürüten kadroların beynindeki devrimci ideoloji, yüreğindeki inanç, ve omuzundaki silahından başka, alan üzerinde somut olarak dayanacağı fazla bir şey bulunmamaktaydı. Ama bu ideoloji, bu inanç daha önce olduğu gibi bu alanda da her şeyi sıfırdan yaratma gücünü gösterecek ve PKK çizgisinin doğruluğu bir kez daha ispatlanacaktı. Ve nitekim üç yılı aşkın bir süredir, başta bu bölgede olmak üzere sürdürülen ve Hareketimize çok can ve kana da mal olsa destanlar yaratarak gelişen devrimci direnişin bugünkü boyutu bu gerçekliği dosta ve düşmana kabul ettirmiş bulunmaktadır.

Direniş Adım Adım Nasıl Geliştirildi ve Bugünkü Zirve Nasıl Yaratıldı?

Herkesin rahatlıkla kabullenebileceği gibi, yeni dönemde bir mücadedele başlatmak ve ileri götürmek, ancak başından beri koyduğumuz bu son derece olumsuz koşullara karşı müthiş bir direniş sergilemekten geçmekteydi. Birçok insanda umutsuzluğun son derece tahripkar bir rol oynadığı bu dönemde direnişin ilk adımı bu biçimde gelişmek zorundaydı. Devrimin tüm sorunlarını çözmenin yükü bir avuç devrimci kadronun sırtındaydı. Bir devrimci kadro, hem kitlelerle ilişki kurmak, propaganda yapmak, kitleleri eğitmek, bilinçlendirmek, örgütlemek, hem coğrafyayı, kitleleri, düşmanı tanımak, bu konuda bilgi toplamak, istihbarat edinmek, keşif yapmak, insan toplamak, silah-cephane toplamak, yiyecek-giyecek biriktirmek, kuryelik, rehberlik yapmak, ilişki kanalları geliştirmek, her türlü savaş araç ve gerecini bizzat sırtında taşıyarak çeşitli alanlara ulaştırmak, bir yığın teknik hazırlık yapmak, bizzat kendi yiyecek-giyecek ihtiyaçlarını karşılamak ve tüm bunları yaparken önüne dikilen ajan-muhbir, subay, yerel gerici feodalden, kitlelerden, coğrafyadan, düşmandan ve hatta sözümona halk adına yola çıkmış ilkel milliyetçilikten küçük-burjuva reformizmine, oradan sosyal-şovenizme kadar, kısaca tüm bunlardan kaynaklanan her türlü engelle savaşmak, her türlü engeli aşmak durumundaydı. Tüm bu zorluklara bilinciyle, yüreğiyle göğüs gerdiği oranda bir kadro başarılı olabilirdi.

Ve evet, PKK partizanları örgütsel düzeyde olduğu gibi bireysel düzeyde de tüm bu engellere karşı savaştılar, her türlü zorluğa göğüs gerdiler, köy köy, dağ dağ, ev ev dolaştılar, kitleleri tanıdılar, onlarla ilişki kurdular, eğittiler, bilinçlendirdiler. Saygı, sevgi ve sempatisini kazandılar, bunun için gece demediler, gündüz demediler, "acım, yorgunum, susuzum" diye yakınmadılar. Zifiri karanlık gecelerde, yağmur ve kar altında çoğunca yol yordam bilmeden dişle, tırnakla yalçın kayaları aşarak, yüksek dağlara tırmandılar. Yoruldular ama yılmadılar, acıktılar ama sonuna kadar dayandılar. İnanç ve umutlarından hiçbir şey kaybetmediler. Hain pusulara düştüler, şehit oldular, yara aldılar, süründüler ama şavaşarak yaşamasını bildiler. Hiçbir zorluğa boyun eğip inançsızlığa düşmediler. "Bir avuç insanız, halkımız bilinçsizdir, örgütsüzdür, düşmanımız büyüktür, güçlüdür" demediler. Tüm bunları biliyorlardı, ama, bunlara karşı savaşılması, halkımıza giydirilen bu sömürgeci kefenin yırtılıp atılması gereğine ve bunun mümkün olduğuna da inanıyorlardı ve bu inançlarını sonuna kadar korudular. Kendileri için hiçbir bireysel özlem, talep, çıkar düşünmediler, hep halk için, devrim için düşündüler. Bunun için savaştılar, bu uğurda ölmeyi bir şeref ve onur payesi bildiler ve bunun sonucunda henüz yetersiz de olsa çok şey kazanmasını bildiler. Zaferin güvencesini yarattılar ve böylece bugün yüzbinlerce kitleyi düşmana karşı çıkartılar.

Evet, 15 Ağustos döneminin arifesinde devrimci direniş biçimi, boyutları kısaca böyle idi. Halkımızın direnme tarihine şanlı bir sayfa yazılmıştı, ancak bu henüz ilk basamakları tırmanma, ilk meydan savaşlarını kazanma biçimindeydi. Henüz kurtuluş biçimindeki bir zafere ulaşılmamıştı ve ulaşmak için de daha büyük direnişler göstermek, daha büyük meydan savaşları kazanmak gerekiyordu. Şüphesiz ki, bunun Kürdistan'daki biricik temel yöntemi de silahlı mücadeleydi, her şeyin ete kemiğe büründürülmesi için, var olan her türlü sahtekarlığın, her türlü hayalciliğin ortadan kaldırılması,

herkes[illegible] şeyin yerli yerine oturtulması [illegible] ve düşmanın net bir biçimde te[illegible]ması, herkesin bu savaşta [illegible] kendine düşen görevi ge[illegible] biçimde yerine getirmesi, bir bütün olarak savaşan bir halk yaratılıp daha büyük meydan savaşları verilerek büyük zaferlerin kazanılması ve nihayet bu vahşi düşmanın ülke topraklarımızdan sökülüp atılması için silahlı mücadelenin başlatılması, atılım göstermesi gerekiyordu. Bunun dışında hiçbir biçimde devrimi ileriye götürüp geliştirmenin yol-yordamı yoktu. Ya bu yapılmalıydı, ya da devrim adına her türlü gevezelikten vazgeçilmeliydi. Ve evet, 15 Ağustos 1984 şanlı atılımıyla, Botan bölgesinin Eruh ve Şemdinli ilçelerine yapılan devrimci silahlı saldırılarla devrim yeni bir aşamaya girdi, her şeyde, yaşamın her alanında bir hareketlenme görüldü, devrimin aleyhine olan birçok kördöğüm çözülmeye başladı. Eylemler bir katalizör rolünü oynadı.

15 Ağustos eylemlerinin patlak vermesiyle birlikte, düşman büyük bir telaşa kapıldı. Başta Botan bölgesinde olmak üzere kırsal alandaki tüm karakollarını kaldırdı. Resmi, sivil tüm devlet yetkilileri, cumhurbaşkanından siyasal parti başkanlarına, generallerden emniyet müdürlerine, MİT şeflerine ve bunların NATO'cu, Amerikancı danışmanlarına kadar hepsi Botan bölgesine yığıldılar. Şehir şehir, nahiye nahiye, dolaştılar. Siyasal, ekonomik, askeri tedbirler önerdiler, topyekun bir savaşı resmen kabullenerek karşı faaliyet başlattılar. Başta bu bölge olmak üzere, ordu güçlerinin yarısından fazlasını, Özel Hava İndirme Tugaylarını, özel komando alaylarını, hemen hemen tüm jandarma ve piyade gücünü, helikopterlerden tanklara, toplara kadar tüm savaş araçları ve tekniğini Kürdistan'a taşıdılar, polisten ajan-muhbir yapıya kadar tüm güçlerini seferber ettiler. Köy köy, dağ dağ, partizanların peşine düştüler, kolordu komutanlarının, albayların katıldığı özel birliklerle silahlı propaganda taktiğimize karşı bir taktik olarak, köyler dolaşılarak, "Ermeni", "dış mihrak" teranelerini ayyuka çıkardılar. Gencivaşlısı, kadını-erkeği ile sayıları binleri aşan insanımızı tutukladılar, işkencelerden geçirdiler, zindanlara doldurdular, her gün tehdit ettiler, kadınlara, kızlara saldırdılar, aklahayale gelebilecek her türlü çılgınlığı yaptılar, ama hiçbir köklü sonuç alamadılar. Düşmanın bu biçimde başvurduğu tüm tedbir ve uygulamalar boşa çıkarıldığı gibi, direniş her gün biraz daha gelişti. Ordu tam bir yılgınlığa düştü, devletin tüm resmi kurum ve kuruluşları bu yangını söndürmeye koşulmuştu, ama hepsi de naçar kalmıştı. Orduya büyük roller atfedilmiş, tüm devlet kuruluşları hepsi ordunun emrine verilmiş, basın her gün "mehmetçik" şakşakçılığını yapıyordu, ama nafile, halkımız kendisini her gün soyan, işkenceden geçiren, zindanlara dolduran, kurşunlayan, tarihte onlarca Kürt isyanını katliamlarla bastıran, en ufak bir ulusal talebini en sert tedbirlerle karşılayan ve bu rolü sadece günümüzde değil, yüzyıllardan beri oynayan barbar Türk ordusunun "mehmetçiğini" çok iyi tanıyordu.

Düşman, tüm bu tedbir ve uygulamalarının boşa çıktığını, yeterli olmadığını görünce tarihten beri halkımıza karşı uygulanan ve Kürdü Kürde kırdırtma politikasının bir ürünü olan "İzale-i Şekavet" kanununu yeniden gündemleştirerek, "Köy Korucuları Kanunu" adı altında piyasaya sürdü. Bu kanunla TC, halkımızın bağrındaki yarayı yeniden deşmiş oldu. Bu kanun sonucu oluşturulmaya başlanan ilk ajan-milis oyunu Şırnak'ın Spivyan köyünde sergilendi ve değerli yoldaşımız Kerim BAYTAR, bu milislerce pusuya düşürülerek haince şehit edildi. Bu olay yöre halkını büyük bir üzüntüye boğarken, Partimize de büyük bir gerçekliği bir daha dayatmıştı. Ya bu milis güruhuna karşı güçlü bir direniş gösterilecek, ya da feodal-işbirlikçi gericiliğin kaynaklık ettiği bu ihanete prim verilip direnişten vazgeçilerek büyük bir oportünizme düşülecekti. Düşman bu örneği radyodan, televizyondan, gazetelerden bizzat Kenan Evren'in ağzından anons ediyor ve tüm halkımızı bu hainler gibi davranmaya çağırıyordu. Şüphesiz, eskiden beri düşmana uşaklık yapmakta ün yapmış ve bugün de böyle bir ihanet içerisine açıkça girmeye aday gerici mihraklar az değildir. Partimiz, bu gerçekliği erkenden kavrayarak bu hainlerin üzerine yürümüş, bir bölük askerin bekçiliğinde yaşayan bu hainlere, 1984 Kasım ayında bir saldırı düzenlemiş, saldırıda ikisi jandarma eri olmak üzere on kişi öldürülmüş, bir başçavuş ağır yaralanmış, Sait KAPLAN adlı yoldaşımız da şehit düşmüştü. Bir yoldaşımızın kaybı pahasına da olsa, bu eylem yörede büyük etki yaratmış, halk kitlelerinin sık sık vurguladığı gibi, "Botan grubuna sürülen leke" temizlenmiş, "tüm hainlerin kulağına bir küpe takılmış" ajan-milisçiliği geliştirme çabalarına bir kılıç darbesi indirilmişti. Bu eylem kitlelerin devrime olan güven ve bağlılığını artırmış, düşmanın sergilediği oyunu büyük oranda boşa çıkarmıştır.

Şüphesiz ki, düşmanın her gün artan dayatmalarına karşı salt böyle bir karşı koyuş yeterli olamayacaktı. Düşman, bir yandan her alanda büyük çaplı operasyonlar geliştirip, bir bütün olarak kitle pasifikasyonunu geliştirmeye çalışırken, devrimci direniş belli kalıplarla yetinemezdi. Nitekim devrimci güçler bunun bilinciyle hareket ederek düşmana darbe üstüne darbe vurmaya devam ediyorlardı. Bu süreçte geliştirilen bir yığın irili ufaklı eylemleri saymasak bile, düşmana ağır kayıplar verdiren, onu acz içinde bırakan bir dizi eylem geliştirilmiştir. Bunlar, Şemdinli'de biri yüzbaşı, biri başçavuş olmak üzere bir askeri birliğin imhası; Yüksekova'da biri komando çavuşu, üçü komando eri olmak üzere dört kişinin öldürülmesi ve bir çoğunun yaralanması; Beytüşşebap'ta bir ön yüzbaşı başta olmak üzere, askeri araçta bulunan bir düzine erin imhası; Çukurca'da biri başçavuş olmak üzere sekiz jandarma erinin imhası ve birçok kişinin yaralanması; yine Çukurca'da yedi kişilik bir jandarma birliğinin silahsızlandırılması, ajan-muhbir-milislerden Çatak'ta Tamer Ağa'nın, Şemdinli'de Tahir ve Ferman Ağaların, Pervari'de Reşit Ağa'nın öldürülmesi, Şırnak'ta iki jandarma erinin, Eruh'ta bir başçavuş, bir jandarma erinin öldürülmesi ile tüm bunların doruğu olan Şırnak'ın Gundike Melle jandarma karakolunun basılması, beş jandarma erinin, bir başçavuşun öldürülmesi, onbeşinin yaralanması, bir kısmının silahlarına el konulması, jandarma karakolunun tahribi gibi eylemlerdir. Tüm bunlar sadece Botan bölgesinde gerçekleştirilen eylemlerin belli başlılarıdır. Ve hepsi de sadece 1984'ün Ekim ve Kasım aylarında gerçekleştirilmiştir.

Tüm bu eylemlerde devrimciler fazla bir kayıp vermemiş, eylem insiyatifini elde tutmuş, düşmanı büyük bir korku ve panik içine sürüklemişlerdir. En son Şırnak'ta meydana gelen silahlı saldırıların birisinde (Gundike Melle karakol baskınında) Çetin AKKURT ve Şırnak'ta iki jandarma erinin öldürülmesi sırasında Halit KAYDI yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Şüphesiz bu iki değerli yoldaşımızın kaybı halkımızda ve Partimizde derin bir üzüntü yaratmıştır. Ancak, her şeyin bir bedelinin olduğu, bağımsızlık ve özgürlüğün bedelinin de kan olduğu hiçbir zaman inkar edilemez bir gerçekliktir. Yoldaşlarımız bu gerçekliğin bilinciyle düşmanın üzerine yürüyerek şehit düştüler. Kuşkusuz ki, düşmandan kaçarken değil, düşmana saldırırken, düşman üzerine yürürken şehit olmak ölümün en onurlusudur. Bu anlamda yoldaşlarımız ölmediler, ölümsüzleştiler. Ve böylece de Partimize ve halkımıza güçlü bir miras bıraktılar. Partimiz bu miras üzerinde her gün yeni destanlar yaratmakta, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini doruklara doğru tırmandırmaktadır.

Yukarıda isimlerini verdiğimiz iki yoldaşın da şehit olduğu bu bir dizi direniş eyleminden sonra artık kış sürecine girilmiş, 15 Ağustos'la birlikte başlatılan, **"Faşist teröre karşı, devrimci direnişi geliştirme harekatı"** sona ermişti. Partimiz, sağlanan gelişmeleri değerlendirmek, sonuç çıkarmak, bu temelde sağlanan deneyim ve tecrübeleri kadro ve savaşçılara özümsettirmek ve nihayet yeni atılımlara girişmek üzere, 1985 kış sezonunu bir eğitim ve hazırlık süreci olarak değerlendirdi.

Kitlelerde büyük bir dalgalanma meydana gelmiş, kitleler artan bir hızla devrim saflarına akın etmekte, mücadele etrafında kenetlenmekteydi. Gençlik silahlanarak partizan birliklerine katılmakta, yerel gerici otoritelerin büyük bir kesimi ya kaçmakta, ya da devrim saflarında olduklarını belirten mesajlar yayarak pusmaktaydı. Ajan-muhbir yapı tam bir çıkmaz içindeydi, böyleleri her gün peşpeşe ya devrimciler tarafından cezalandırılmakta, ya da firar etmekteydi, muhtarlar devlete, kendilerine verilen karşı-devrimci görevlerini yerine getirmeyeceklerini belirtmekte, istifalarını vermekte, ancak istifaları kabul edilmemekteydi. Düşman karakolları kendilerini korumakla sınırlı kalmakta, özellikle geceleri dışarı çıkmaya bile cesaret etmemekteydi. İşte, devrimci mücadelenin daha ileri boyutlara tırmandırılması için böylesine güçlü bir zemin yaratılmış, düşman iktidarı Botan'da çoktan sallanmaya başlamış, onun yerine devrimci otorite, devrimci iktidar gelişmekteydi.

Mücadelenin gelişimi açısından tüm bu olumlu koşullara rağmen, korkunç bir kış süreci başlamış, karlar her tarafı kaplamış, karın yüksekliği çoğu yerde 3 metreyi bulmuştu. Partizanlar, ulaşım imkanlarının kıtlığından ve henüz güçlü bir örgütlenmeye ulaşamamış olmalarından ötürü birçok yere ulaşamamakta, bu olumsuz unsurun da önemli etkisiyle yaratılan ürünlerin çoğu toplanamamaktaydı. Bu süreç, gerçekten Partimiz açısından talihsiz bir süreçti. Salt bu nedenlerden ötürü gelişmelere cevap verememekte, düşman oyunlarını bozucu güçlü girişimlerde bulunamamaktaydı. Daha önce başvurduğu birçok tedbirin boşa çıktığını iyi gören ve bundan son derece büyük bir telaşa kapılan düşman, bu süreçten iyi faydalanarak, yerel gericiliği milis biçiminde örgütleme çabalarına hız kazandırmakta, bu güruhla toplantı üzerine toplantı düzenlemekte, herkesi silah almaya davet etmekteydi. Kendi gücüyle kısmen de olsa devrimci direnişi durduramayacağını iyi anlayan TC, ajan-milis halkasına sıkı sıkıya sarılmakta, adeta Kürdistan'da, varlığını daha uzun sürdürmenin vazgeçilmez bir koşulu olarak bu halkayı görmekteydi. Şüphesiz devrim açısından düşmanın bu oyununun boşa çıkarılması son derece önem arzetmekteydi. Dolayısıyla bu nokta üzerinde karşılıklı faaliyetler yoğunlaşmaktaydı. Nitekim bahsedilen birçok olumsuzluk ve yetmezlikle birlikte, Pervari'de meydana gelen bir çatışmada yaralı olarak ele geçen Mustafa Çimen'in daha sonra ihanet etmesi ve düşmana bilgi vermesi sonucu düşman daha bilinçli hareket etme şansına kavuşmuş ve kışın devrimci güçlerin aleyhine yaratmış olduğu koşullardan da yaralanarak kısmi bazı başarılar sağlayabilmiştir. Uludere'de halkımızın namusuna göz diken iki subayı öldüren ve iki askeri de yaralayan Halit ÖNCÜ yoldaşımızı katletmiş, Şırnak'ta pusu kurarak, Sıddık ÖREK yoldaşı şehit etmiş, Haşim BENEK adlı yoldaşımızı yaralı ele geçirmiş ve önemlisi yerel gericileri belli oranda yanına alarak, birçok insana zorla silah dağıtmayı başarabilmiştir.

Kış süreci yavaş yavaş sona erip karlar erimeye başlayınca, artık hamle yapmanın, kışın acısını çıkarmanın, yaratılan devrimci ürünleri toparlamanın, örgüte dönüştürmenin, düşmana daha büyük darbeler indirmenin imkanları artmıştı. Partimiz, halk kitlelerinin devrimci saflara akın etmesi, devrime yönelik düşman oyunların boşa çıkarılması ve nihayet düşmanın gittikçe genişleyen saldırılarına, salt öncü güçle değil, kitlelerin artan örgütlülük ve eylemliliğiyle daha güçlü bir biçimde cevap verilebilmesi ve gelişmelerin bu biçimde karşılanabilmesi için, 21 Mart 1985'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'ni ilan ederek, **"Kadın-erkek, genç-ihtiyar ayırımını yapmaksızın, Kürdistan'ın tüm işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları, esnaf ve memurları, ulusal kurtuluştan yana olan tüm insanları ulusal bağımsız, demokratik ve özgür bir gelecek yaratabilmek için ERNK saflarında örgütlenelim ve birleşelim! Kendi kitle örgütlerimizi, ulusal kurtuluş birliklerimizi yaratalım! Her alanda ulusal kurtuluş örgütlerini kurup geliştirelim! Faşist Türk sömürgeciliğine ve ajanlarına karşı cesaretle ve fedakarca mücadele edelim!"** çağrısını yapıyordu. Parti Önderliğimiz de, **"Yeni bir sayfa açılıyor. Bu görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnmek ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa bu hak herkese verilmelidir."** diyordu.

Partimizin ve Ulusal Önderimizin bu çağrılarına halk kitleleri coşkuyla cevap vererek, saflarından yüzlerle ifade edilebilecek savaşçıyı devrim saflarına gönderdiler. Bunlardan, özellikle faşist Türk sömürgeci ordusuna katılmak üzere askere gitmesi gereken, ama tam da bu sırada Türk askerliğine gitmeyip de Kürdistan halkının kurtuluş kuvveti olan HRK saflarında, faşist Türk sömürgeciliğine karşı savaşmaya gdlenler ve bunun sonucunda Eruh'un Guvîna, Zivinga Şikaka; Şırnak'ın Deşta Lalo (Kırkkuyu), Berkevir, Spîndarok, Serê Dehlê, Avka Masîyan; Pervari'nin Omyanus, Hol, Kol köylerinde yaşananlar çok anlamlıdır. Guvîna'dan 12, Zivinga Şikaka'dan 5, Deşta Lalo'dan 8, Spîndarok'tan 7, Omyanus'tan 15, Sêrê Dehlê'den 3, Hol ve Kol'dan 8 kişi Partimizin bu ilk çağrısıyla devrim saflarına katılmış, sömürgeciliğe karşı isyan bayrağını dalgalandırmışlardı.

Düşman bu gelişmelerden büyük bir telaşa kapılarak, bu gelişmeleri bir isyan olarak değerlendirerek, kitlelerin üzerine daha sert tedbirlerle yürüdü. Bu sefer, doğrudan kitleleri göçe zorlamaya başladı. İlk başta Eruh'un 120 hanelik Guvîna köyünü göçe zorladı ve göçertti. Daha sonra Deşta Lalo (Kırkkuyu) köyüne yöneldi. Partizanların köyde yaptığı bir gösteri ve köy toplantısı sonucu, Türk askerliğine gönderilmek üzereyken HRK savaşçılarına katılan 8 genci bahane ederek Deşta Lalo köylülerini dağlara ve komşu köylere salıp, çocuklarını geri getirmelerini istedi, ancak köylüler birkaç gün dolaştıktan sonra karakola birkaç kişiyi göndererek, gençleri bulamadıklarını, HRK savaşçılarına katıldıklarını öğrendiklerini söylediler. Karakol başçavuşunun bunun üzerine, *"Bu bir isyandır, o zaman gidin köyünüze bir de Kürt bayrağı çekin, biz de gidip tankımızı, topumuzu getirip savaşacağız."* cevabını verdiği ifade edilmektedir.

Evet bu bir isyandı, hem de çok anlamlı bir isyan. Bundan sonra da açık ki, yörede gelişen devrimci eylemlilik ile birlikte düşman bu köylerin üzerine yürümeye, hem de artan bir hızla devam etti. Deşta Lalo köyünde gerçekleştirilen başka bir toplantı eylemini bahane eden düşman, kaymakamın, bölük komutanının, komiserin katıldığı bir heyetle, ilçe doktoru ve hemşiresini de yanlarına alarak ve buna sağlık ekibi görüntüsünü vererek karşı-devrimci propaganda gerçekleştirmek, köyü tehdit etmek ve göçe zorlamak üzere, askeri bir birliğiyle Deşta Lalo'ya giderek bir gövde gösterisi düzenledi. Bunu başardı da. Ama dönüşte partizanların kurduğu pusuya düştü ve ekibinin hemen tümü imha oldu. Bu eylemle Botan'daki devrimci direnişe yeni bir sayfa ekleniyordu. Şırnak yerel yönetimi tümden imha edilmiş, düşmana sert bir darbe indirilmişti. Sömürgecilerin kış boyu geliştirdiği propagandalar yerle bir olmuş, düşman çılgına dönmüştü. Her zaman olduğu gibi ve yine kendi soyundan her karşı-devrimci güç gibi bu çılgınlığının bedelini devrimcilere ve halka ödetmeye çalıştı. Eylemden sonra Deşta Lalo köyüne yeniden saldıran düşman, Bahri adında bir yurtseveri katletti; köyün 70 hanesini de Cizre'ye göçertti.

Düşman, şehirleri kendisi için emin bir alan olarak görüyordu.

Ancak, bu da devrimci güçlerin gözünden kaçmadı ve Cizre'de peşpeşe eylemler gerçekleştirilerek, yapılan iki saldırının birinde üçü polis, ikisi jandarma eri olmak üzere beş kişi öldürüldü. İkincisinde ise, tabur komutanı pusuya düşürülerek, kendisi yaralandı, iki jandarma eri öldü ve arabası tahrip edildi. Bu, devrimci direnişin şehirlerde de sürdürüleceği, düşmana bu alanda da rahat verilmeyeceği anlamına gelmekteydi. Bu yönlü ikinci eylem, Şırnak şehir merkezinde yer alan jandarma alayına yöneltildi. Bu eylemde de ikisi subay olmak üzere dört asker öldürüldü, atılan roketlerle alay komutanının evi de tahrip edildi. Tüm bunlar devrimci direnişin vardığı boyutu, hiçbir düşman saldırısının karşılıksız kalmayacağını ve hiçbir alanda düşmana rahat verilmeyeceğini göstermekteydi.

Düşman tam bir çıkmaz içerisine girmişti, o zamana kadar başvurduğu tüm tedbirler önemli oranda işlemez kılınmıştı. En son Miştağa, Spîndarok, Berkevir, Sêrê Dehlê, Avka Masîyan köylerini göçertmiş, Omyanus, Hol, Kol köyleri başta olmak üzere, direniş saflarına katılan tüm savaşçıların ailelerini sürgün etmiş, halkı bir bütün olarak göçertilen köyler tümüyle yakılmış, yıkılmış viraneye çevrilmişti. Ama tüm bu yaptıkları nedeniyle halkımızın artan öfkesiyle karşılaşmış ve direniş gittikçe daha fazla büyümüştü. Bunun üzerine daha da çıkmaza sürüklenen düşman, bu sefer de "Köy Korucusu" dediği ajan-milisleri dağlara, partizanların peşine salarak ordusunun acizliğini açıkça kabullenmek durumunda kaldı. Hemen hemen hepsi zorla silahlandırılan bu milislerin, kontr-gerilla ve Türk subayları denetiminde dağlarda dolaştırılması halk kitlelerinde büyük bir çalkalanma meydana getirdi. Açıkçası halk bu alçaklığı sindiremiyordu. Ve denilebilir ki, bu gelişme isteyerek veya istemeyerek tüm halk kitlelerini asgarisinden propaganda düzeyinde açıkça devrime katılmaya sürükledi. Artık hiç kimse kendisini bu savaşın dışında hissetmiyordu. Eskiden yurtsever gibi görünen, Kürt gibi görünen ve ilkel milliyetçilik adına hareket eden tüm yerel gericilerin kimliği açığa çıktı. Halk bir yığın hayalinden sıyrılmıştı. Kendi özgür iradesini konuşturma şansını ele geçirmiş ve hızla ERNK saflarına yerini almaya başlamıştı. Kitleler arasında saflar son derece belirginleşmiş, bir yığın muğlaklık ortadan kalkmış, bu biçimde en geri alanlarda bile siyasal, askeri ve örgütsel mücadelenin önü daha fazla açılmış, mücadelede nitel bir gelişme ortaya çıkmıştı. Devrim henüz yeterli örgütlenmeye ulaşılmamış da olsa, kitlelere maledilmiş; dolayısıyla garanti altına alınmıştır.

İşte tam bu sırada, Partimiz ve halkımızı derin bir üzüntüye boğan yeni bir olay daha yaşandı. Van'ın Çatak ilçesinde propaganda çalışmaları yürüten, kitleleri düşmanın ajan-milis oyununu boşa çıkarmak için bilinçlendirme faaliyeti sürdüren yoldaşlarımızdan Seyfettin ÖZEN, Ahmet ÇALIŞKAN ve Hasan BULUT şehit düşmüştü. Yirmi yıldan beri mahkum olan, devlet tarafından ajan-milis olması ve en az bir devrimciyi katletmesi sonucunda suçunun affedileceği vaadini alan bir hain, yanına aldığı dört akrabası ile beraber dağda üslenen yoldaşlarımızın üzerine gitmiş, onlara "teslim ol" çağrısı yapmış ve çıkan çatışmada üç yoldaşımız şehit düşmüştür. Burada ajan-milislerden üçü öldürülüp, ikisi de ağır yaralanarak gereken karşılığı almıştır. Yoldaşlarımızın direnişi bir efsane haline gelerek dilden dile dolaştı. Hain takımında büyük bir panik ve dağılma başgösterdi. Olaydan sonra bizzat bu hainler bile şu değerlendirmeyi yaptılar: *"Eğer PKK içinde bunlar gibi üç kişi daha varsa bize yaşama şansı kalmadı."* Evet yoldaşlarımızın direnişi düşmanın yüreğine ölümcül korkuyu salmıştı, ama bu henüz yetmemekteydi.

Van yöresi, genelde Kürdistan'da, özelde Botan bölgesinde aşiretçiliğin en çok ayakta olduğu, aşiret reislerinin halk kitlelerine en çok baskı uyguladığı ve bu hainlerin şahsında ajan-milisçiliği geliştirirken düşmanın en çok umutlu olduğu bir alandı. Denilebilir ki, düşman Kürdistan'a milisliği Botan'dan ve bu hainlerin şahsından yaymak istiyordu. Eğer devrimci direnişin kalesi olan Botan'ı karşı-devrimciliğin kalesi haline getirebilirse, Kürdistan'da çok şey kaybedilecek, halkımız rahatlıkla katliamlardan geçirilebilecekti. Düşman Partimize ve halkımıza böylesine ciddi bir dayatmada bulunuyor, Partimizi devrimci direnişten vazgeçirmeye çalışıyordu. Erkenden durumun bilincine varan Partimiz, bir yandan böyle bir tehlikeyi bertaraf ederek düşmanın oyunlarını boşa çıkarmak, diğer yandan yoldaşlarımızın intikamını almak için, bir dizi eylem gerçekleştirdi. Her şeyden önce arkadaşlarımızı şehit eden ve kendisi de yaralandığı halde ölmeyip hastaneden yeni dönen çetebaşının evine bir baskın düzenlenerek oğlu öldürülmüş, kendisi ve kendisine muhafızlık eden altı akrabası ve uşağı yaralanmıştır. İkinci baskın, arkadaşlarımızın şehit edilmesinde aktif rol oynayan başka birisinin evine yapıldı ve bunun da iki oğlu ve iki yakını öldürüldü, ikisi de yaralandı. Üçüncü baskın, bizzat Seyfettin ÖZEN yoldaşımızı katleden hainin evine yapıldı ve bunlardan da on kişi cezalandırılarak, alandaki ajan-milisçiliğe ölümcül bir darbe indirilmişti. Bu gelişmelerden sonra Van'daki hemen tüm milisler halkımızın iradesine boyun bükerek teslim oldular ve halkın kendilerine biçtiği cezayı ödeyerek, düşmanla işbirliğinden vazgeçtiklerini açıkladılar. Bunların en belirginleri, Ala aşiretinin reisi Sadun Ağa ile Yezdinan aşiretinin reisi Abdurrahmanê Faris idiler. Bunların ikisi de para ve silah cezalarına çarptırılarak bir daha böyle ihanete girmeyeceklerini halk nezdinde açıklayıp "tövbe" ettiler.

Şüphesiz, bu alanda üç değerli yoldaşımızın kanı pahasına sağlanan bu gelişmeler, gösterilen bu görkemli direniş, mücadele tarihimizde çok anlamlı bir yere sahipti. Milisçilik, doğarken ve doğduğu yerde felç edilmiş, düşman taktiğine büyük bir darbe indirilmişti. Direniş ise giderek tüm bölgeyi sarmıştı.

Aynı süreçte, Eruh'ta bir dizi eylem meydana geldi. Eruh'un Merge köyüne düzenlenen baskında bir ajan, Serxefe köyüne düzenlenen baskında bir üsteğmen, iki asker öldürüldü. Aval köyünde bir işbirlikçi ağa cezalandırıldı. Girdara köyünde yine aynı nitelikte hain bir ağanın evine baskın düzenlendi; ajan olan oğullarından biri öldürüldü, diğeri yaralandı. Düşmanla ilişki halindeki Welati ve Soran aşireti ağaları teslim alındı, silah ve para cezalarına çarptırıldı. Onlarca köy toplantısı düzenlendi. Ancak tüm bunların sonucunda, iki ayrı ihbar sonucu sekiz yoldaşımız da şehit düştü. Birisinde Kürdistan köylüsünün abideleşmiş temsilcileri Ali KAYA, Hasan CABADEK, Ali SEVİLGEN, Bedrettin TİMURTAŞ ve Nuri ... yoldaşlarımız şehit düşerken, sömürgeci ordunun üç subay ve iki askeri öldürüldü, onaltı askeri de yaralandı. Diğer olayda ise, Kürdistan kadınının yılmaz komutanı Hanım YAVERKAYA ile değerli savaşçılarımızdan Hasan ... ve Fadıl TUNÇ şehit düşerken, birçok asker de yaralandı. Bu olaylarda şehit olan arkadaşların altısı yerli olduklarından ve hemen hepsi halk tarafından çok iyi tanınıp sevildiklerinden dolayı yörede çok daha fazla bir üzüntü yarattı. Kitlelerin öfkesi patlama noktasına vardı. Bunun üzerine, Eruh'un Mişare mıntıkasında iki devriye arabası pusuya düşürülüp, altı asker öldürülürken, Guvîna mıntıkasında da bir başka devriye arabası pusuya düşürülerek, dört asker öldürüldü, ikisi asker, biri sivil (ajan) olmak üzere üç kişi de yaralandı, bir dozer aracı ise tahrip edildi.

1985 yaz süresi boyunca devrimci direnişin büyük bir kalesi de Hakkari idi. Burada güçlü direnişler gösterilmiş, düşmana büyük darbeler indirilmiş, ancak çeşitli olaylarda burada da altı yoldaşımız şehit olmuştu. Bunlar, Mehmet AĞASLAN, Celal (...), Yaşar KAHRAMAN, Bozan OKTAY, Abdulmecit ... (Rubar) ve Duvali GÜRDAL yoldaşlar idi. Geliştirilen eylemlerde, Yüksekova'da bir askeri araç pusuya düşürülmüş bir üsteğmen, üç asker olmak üzere dört kişi öldürülmüş, bir yüzbaşı, bir asteğmen ve üç asker de yaralanmıştır, bir askeri araç tahrip edilmiştir. Şemdinli'de, üçü subay ve on ikisi asker olmak üzere düşman kuvvetlerinden on beş kişi öldürülmüş, isabet alan bir helikopter de düşürülmüştür. Ayrıca Bapiradlı bir ağa boynuna ip geçirilerek dolaştırılmış, teşhir edilmiş, silah verme cezasına çarptırılmış, devletten silah alan dört çete yakalanmış, dördünün silahı alınmış, ikisi serbest bırakılırken, düşmana bilinçli hizmet eden diğer iki kişi de öldürülmüştür.

Bu sürecin bir direniş sayfası da Pervari'de yaşandı. Devrimci direniş tüm Botan'ı sardığı bir sırada, Pervari'de devrimci çalışma sürdüren bir birimimiz, bir ihbar sonucu düştükleri pusuda düşmana birçok kayıp verdirirken, Kazım SÜRGEÇ ile Mervan (Bedri ...) adlı yoldaşlarımız da kahramanca savaşarak şehit düştüler. Bu olaydan sonra, bizzat pusu kurdurtan Mahmut Yılmaz adlı hainin boynuna ip geçirilip köy köy dolaştırıldı ve suçunu itiraf ettikten sonra cezalandırıldı. Ancak henüz bu olayın etkisi yaşanıyorken, ikinci bir pusu olayı meydana geldi. Bu olayda da düşmanın bir yığın kaybı yanında Emin SARI, Çiçek SELCAN ve Cemil TUNÇ adlı yoldaşlarımız şehit düştüler. Aynı tarihlerde Şırnak ve Çatak'ta meydana gelen iki pusu olayının birisinde Nuri ASLAN adlı yoldaşımız, diğerinde Agit KÜLTER yoldaşımız şehit düşerken, bir jandarma eri öldürüldü, birkaç kişi de yaralandı. Peşpeşe meydana gelen bu pusu olayları son derece üzücü olduğu gibi, büyük bir intikamcılığı da dayatıyordu.

Düşmanın yaratmak istediği pasifikasyon ortamının kırılması, devrimci direnişin hızından bir şey kaybetmeksizin sürdürülmesi ve son olaylarda meydana gelen kayıpların telafi edilmesi, düşmana misliyle ödettirilmesi, ajan-milisçiliğin bu alanlarda da tasfiye edilmesi için yeni bir atılım gerekiyordu. Ayrıca yaz boyunca sürdürülen siyasal ve örgütsel çalışmaların ete kemiğe büründürülmesi için de böyle bir atılıma ihtiyaç vardı. Partimiz, Ağustos ayı boyunca bir dizi toplantı gerçekleştirmiş, gerekli bir planlamaya ulaşmış, çalışmaların sonuçlarını kadrolara özümsetmiş ve sonbahar atılımını gerçekleştirmeye hazırlanmıştı.

Sonbahar dönemi, düşmanın peşpeşe darbe yediği, devrim güçlerinin fazla bir kayıp vermediği, düşmana işbirlikçilik yapmakta olan güçlerin büyük bir telaşa kapılarak kabuklarına çekildiği, kitlelerin yaz boyu süren pasifikasyonun etkisinden nunun da iflasa başladığı, bir bütün akın ettiği, düşmanın milisçilik oyununun da iflasa başladığı, bir bütün olarak devrimci faaliyette nicel ve nitel bir gelişmenin sağlandığı bir dönem oldu. Bu dönemde, hem bizzat düşman birlikleri, hem de düşmanın işbirlikçileri olan ajan-milis takımı eylemlerimize hedef olmaktan kurtulamadılar. Gerçekleştirilen bir dizi eylemin belli başlıları şunlardır: Şırnak'ın Dedeuğra köyünde iki dozer aracı yakıldı, iki jandarma eri öldürüldü, çok sayıda jandarma eri yaralandı. Şırnak'ta Sultan Abdulhamit döneminden beri düşmana hizmet etmekte ün yapmış, yörede gelişen birçok isyanın bastırılmasında aktif rol oynamış, böylece aşiretler üstü bir kurum haline gelmiş, günümüzde gelişen devrimci mücadelemize karşı da bu rolünü oynamaya devam eden, herkesi devlete teslim olmaya zorlayan, bunun için aracı olan bir aileye mensup Alixan Tatar'ın evine yönelik bir baskın düzenlenerek, hepsi yeğenleri ve yakın akrabaları olmak üzere beş kişi öldürülmüş, iki kişi de ağır şekilde yaralanmıştır. Yine Şırnak yöresinde bulunan kömür ocağına bir baskın düzenlenmiş, bir düşman panzeri pusuya düşürülerek tahrip edilmiş, biri başçavuş olmak üzere dört asker öldürülmüş, üçü de yaralanmıştır. Ancak bu olayda değerli yoldaşlarımızdan Müslüm ÇETİN şehit düşmüştür. Aynı gece Alixan Tatar'ın benzin istasyonu soyulmuş, 250 bin liraya el konularak istasyon yakılmış, tahrip edilmiştir. İdil şehir merkezine girilmiş, pankart ve ulusal önderimizin afişi ıskalandırılarak asılmış, bir jandarma eri öldürülmüş, şehir gece işgal edilerek propaganda yapılmış, düşmanın dışarı çıkması engellenmiştir. Yine İdil'de bir gece devriye gezen iki jandarma erinin silahları alınmış, kendilerine dokunulmamış, serbest bırakılmışlardır. Cizre şehir merkezine girilmiş, polis otosu taranmış, Gümrük ve Adliye binalarına patlayıcı madde atılarak, silahla taranarak tahrip edilmiş, şehirde kitlelerin de katıldığı bir gösteri düzenlenmiştir. Uludere'ye girilmiş, gösteri yapılmış, bir bekçi öldürülmüş, liseden daktilo ve teksir makinaları alınarak çıkılmıştır. Aynı tarihte Uludere'nin Irak sınırı üzerinde bir panzer tahrip edilmiş, içindeki askerlerin bir kısmı öldürülmüş, bir kısmı da yaralanmıştır. Benzeri bir olay Çukurca'da meydana gelmiş, burada da bir panzer tahrip edilmiş, bir subay, üç asker öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. Çukurca'daki ikinci olay ise, Irak sınırı üzerindeki jandarma karakolunun basılmasıdır. Bu olayda da onbir jandarma eri öldürülmüş, tüm ferdi silahlarından ayrı olarak, iki lav silahı, bir MG-3 ve bir valiz dolusu belge ele geçirilmiştir, karakol tümden tahrip edilmiştir. Bu sırada Şırnak'ta Fazlı YILDIRIM ve Rahime KAHRAMAN adlı yoldaşlarımız şehit düşmüştür. Ancak iki yoldaşımız şehit ... Tim'in komutanı Hasan Çalışkan ve bir milis öldürülmüş, silahları alınmıştır, tim bozguna uğratılmıştır. Daha sonra bu yoldaşları ihbar eden aileden iki kişi öldürülmüş, iki kişi de yaralanmıştır. Ayrıca, Dehreben köyüne baskın düzenlenerek devletin dağıttığı dokuz silaha el konulmuştur. Hakkari şehir merkezine girilmiş, polis otosu pusuya düşürülmüş, üç polis öldürülmüş, iki polis de yaralanmıştır. Ayrıca Çukurca'da meydana gelen çatışmada iki asker öldürülmüştür. Bunlardan ayrı olarak birçok ajan-muhbir cezalandırılmış, çoğu teslim alınmış, yüzlerce köyde propaganda toplantıları düzenlenmiş, onbinlerce insana hitap edilmiştir.

Tüm bu direniş eylemleri düşmanı çılgına döndermiş, hepsi eylülekim ve kasım aylarında geliştirilen bu direniş eylemleri düşmanın geliştirdiği tüm tedbirlerini boşa çıkarmış, taktiğini işlemez kılmıştır. Ne yapacağını şaşıran düşman sağa sola saldırmış, köylerin üzerine yürümüş, işkence, baskı uygulamış, göçe zorlamış, tutuklamış, ama hiçbir somut sonuç elde edememiştir. Böylece Partimizin geliştirdiği sonbahar atılımı başarıyla sonuçlanmış; devrimci direniş yeni bir boyut kazanmış, devrim saflarına yeniden onlarca savaşçı katılmıştır.

Düşman, sonbahar mevsimi boyunca yediği ağır darbelerin acısı içerisinde kıvranırken, bir yandan da kendisini kışa hazırlıyordu. 1985 kış mevsiminde, Partimizin hazırlıklarının yetersizliğinden, teslimiyetçi birkaç unsurun çözülmelerinden, kışın çok çetin geçmesi ve birtakım uygulama yetersizliklerinden yararlanarak, Partimize önemli bazı kayıplar verdirmeyi başaran düşman, aynı başarıyı '86 kışında da gösterebileceği avuntusuna kapılmış; bu yönlü hazırlıklarını yoğunlaştırmıştı. Ancak 1986 kışı bu anlamda düşman açısından tam bir fiyasko ile sonuçlanmış, tersine kendisi darbe yemiştir. Bu, düşmanın beklemediği, ummadığı, ya da kabul edemediği yeni bir gelişmeye işaret ediyordu. Kış boyu sürdürülen direniş sürecinde Partimizin kayıpları olmadı değil, Partimiz, her türlü zorluğu göğüsleyerek yükselttiği bu dönemdeki direnişinde de beş değerli evladını daha şehit verdi. Bunlar, değişik tarihlerde Şırnak ve İdil'de şehit düşen Osman ŞANLI, Hasan ÇELİK, Darar AKAY, Hasan SEVİLGEN ve Eruh'ta Ali AKSOY yoldaşlardır.

Bu kış sürecini aynı zamanda, daha büyük atılımlara hazırlanmak; bu amaçla da başından beri sürdürülen devrimci direnişin ve bir bütün olarak tüm devrimci faaliyetlerin değerlendirilmesi, ortaya çıkan devrimci birikim ve deneyimlerin kadrolara özümsettirilmesi, örgütlenmenin derinleştirilmesi gibi konuların değerlendirilmesini içeren bir eğitim dönemi olarak ele alan Partimiz, bu planını başarıyla hayata geçirmiş; örgüt kadrolarını ve mücadeleye yeni katılan onlarca savaşçı ve kadro adayını eğitmiş, 86'da daha büyük bir atılım gerçekleştirmek üzere kendisini her alanda hazırlamıştır.

Elbetteki 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirmede de, daha başından beri direnişin en çok yaygınlaşıp derinleştiği Botan bölgesine yine önemli roller düşmekteydi. Botan direnişçileri bu bilinçten hareketle düşmana karşı yaygın bir eylemlilik içine girdiler ve Bahar Atılımını Kürdistan'ın diğer birçok alanında olduğu gibi bu alanda da en görkemli bir biçimde gerçekleştirdiler. Bu atılım evresinde Botan bölgesinde geliştirilen eylemlerin belli başlıları şunlardır: Eruh'un Fındık nahiyesinde üç jandarma eri öldürülmüş, ikisi yaralanarak silahlarına el konulmuştur. Diğer bir eylem Aval köyünde olmuş, burada bir üsteğmen öldürülmüştür. Bu alandaki üçüncü eylem, Zêve köyünde gerçekleştirilmiş, burada üç milis yaralanmıştır. Diğer bir eylem Bozkır köyünde konulmuş, bu eylemde de bir

milis öldürülmüş, üçü yaralanmıştır. Şırnak'taki bir eylemde iki jandarma eri öldürülmüş, üçü ağır yaralanmıştır. Dedeuğra köyündeki askeri birliğe yönelik olarak gerçekleştirilen ayrı bir baskında yine çok sayıda asker ölmüş ve yaralanmıştır. Ayrıca Uludere'de sömürgecilerin ismini açıklamaktan sakındıkları bir jandarma eri(?) öldürülmüş, çok sayıda asker yaralanmıştır. Yine en son olarak Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinde meydana gelen bir eylemde bir çavuş öldürülmüş, üç jandarma eri yaralanmıştır. Ayrıca onlarca köyde toplu propaganda eylemleri gerçekleştirilmiş, birçok ajan-muhbir çeşitli biçimlerde cezalandırılmıştır. Sömürgeci Türk devletinin açıklamalarına göre, sadece bir hafta içerisinde on altısı er, on sekizi de milis-çete olmak üzere otuz dört kişi öldürülmüş, çok sayıda kişi de yaralanmıştır.

Günümüzün şanlı direnişlerinin yatağı Botan, 28 Mart 1986'da bir kez daha ve fakat direnişlerin en büyüğü ve en görkemlilerinden birine şahit oldu. Evet, 28 Mart 1986'da halkımızın şanlı öncüleri düşmanla tarihi bir hesaplaşmaya daha girdiler. Ve PKK önder ve savaşçıları bu nisbetsiz hesaplaşmadan da tartışmasız biçimde galip çıkmayı başardılar.

Botan bölgesinde PKK önderliğindeki modern direnişin temellerini atan, bu direnişi inşa eden ve onun önderliğini yapan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, 28 Mart 1986'da yine bu alanda bir hain pusuda düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü. Düşman, MAHSUM yoldaşı katletmekle büyük bir zafer elde ettiğini ilan ederken, başta Botan olmak üzere, tüm Kürdistan'da peşpeşe yediği intikam darbeleri ile yanıldığını anlamakta gecikmedi.

AGİT yoldaşın devrimci önder kişiliği, yaşamı, mücadelesi ve her şeyden önce de şehadeti ile doruğa ulaşan devrimci yaşam ve mücadelesinin anlamı, anısına kaleme alınan yazılarda ayrıntılı olarak ve derinliğine kaleme alındığı için burada tekrar ele alınmayacaktır. Bu yazılar aynı zamanda O'nun Botan bölgesinde yarattığı destanı işlemektedir. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, O'nun direnişi, daha şimdiden Kürdistan Ulusal Direniş Tarihi ve Parti gerçekliğimizde layık olduğu yeri almıştır.

Günümüzde Botan bölgesinde direniş, Türk devletinin alan üzerindeki iktidarını sarsan, bunun yerine devrimci otoriteyi ve iktidarı geliştiren, kitlelerin devrime fiili katılımını büyük oranda sağlayan bir boyuta ulaşmıştır. Her şeyden önce devrimden çıkarı olan herkese gidilmiş, her köyde defalarca propaganda toplantıları düzenlenmiş, kitlelere hitap edilmiş; kitleler önemli oranda eğitilmiş, devrimci gelişmeler konusunda belli bir birikime ulaştırılmış, pratikte onlara devrimci deneyim kazandırılmış, bu esas üzerinde belli oranda örgütlülüğe kavuşturulmuştur. Böylesi gelişmeler ortamında çok sayıda insan silahlanarak devrim saflarına katılmıştır. Her gün biraz daha büyüyen bir güçle düşmana karşı sayısız direniş eylemi gerçekleştirilmiş, sadece bu bölgede yüzün üzerinde subay, asker ve polis öldürülmüş; panzerden helikoptere, askeri tesislere kadar düşmanın birçok savaş araç-gereci tahrip edilmiş; sayıları yüzleri çoktan aşan ajan-muhbir, işbirlikçi, milis öldürülmüş, bir o kadarı yaralanmış; düşmanın yüzlerce silahına, onbinlerce mermisine, yine birçok araç-gerecine devrim adına el konularak kamulaştırılmıştır. Ayrıca örgütsel düzeyde de hem Parti örgütleri, hem de kitle örgütleri nezdinde, hem genişliğine hem de derinliğine önemli gelişmeler sağlanarak, devrimci siyasal üsler yaratmada önemli adımlar atılmış, düşmanın almış olduğu tüm tedbirler boşa çıkarılarak, askeri gücü (ordusu) başta olmak üzere, işbirlikçi, milis, muhbir durumundaki tüm dayanakları işlemez kılınmış, düşman büyük oranda dayanaksız bırakılmıştır. Küçük çaplı karakollar işlemez kalmış, ağalar ve işbirlikçilerin büyük bir bölümü kaçmış veya teslim olmuş, muhtarlar peşpeşe istifa ederek muhtarlık sistemi işlemez hale gelmiş, gençlik artık Türk askerliğine gitmeyerek HRK saflarına akın etmiş, tüm bunların sonucunda devrimci otorite büyük oranda gelişerek egemen olma yolunda önemli adımlar atılmıştır.

Kısacası, bugün, Botan bölgesinde sadece propaganda düzeyinde fiilen devrimle uğraşmayan tek bir insan kalmamış gibidir. Küçük bir kesim bunu devrime düşmanlık biçiminde yaparken, tüm halk kesimleri devrim saflarında yer alarak düşmana karşı şu ya da bu biçimde, şu ya da bu oranda ama, mutlaka savaşmaktadırlar. Devrim tüm kitleye dayatılarak, kitleler nezdinde de vazgeçilmez bir olgu haline getirilmiş, savaşan bir halk gerçekliği yaratılarak zafer garantilenmiştir.

* * *

Sömürgeci devletin resmi yayın organları, '86 Bahar Atılımını ve eylemlerini günlerce manşetten verdi. Partimiz ve Cephemizin yükselttiği yeni direnişi çaresizce onlar da, *"PKK'nin Bahar Taarruzu"* olarak adlandırdılar. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, bölgeyi gezerken yaptığı muhtelif konuşmalarda, yine utanmazca bir tablo sergileyerek, *"Bu eşkiya 8-10 kişidir, yakalanıp cezalarını çekeceklerdir. Bu ümitsizlik içindeki bir çırpınıştır."*, başka bir konuşmasında da, *"Son saldırılar da pusu kurma sonucu gerçekleşmiştir, yöre vur-kaç saldırıları açısından gayet uygundur. PKK'cıların Nevruz Bayramı nedeniyle bir saldırı yapacaklarını daha önceden biliyorduk. Ancak vur-kaç taktiği olunca yakalamak biraz zor oluyor. Eşkiyaya gereken cevap en kısa zamanda verilecektir. Güvenlik kuvvetlerinin seri operasyonlar sürüyor."* demekteydi.

Aslında iki yıldan beri acz içerisinde tekrarlanan bu nakarat üzerinde fazla yorum yapmaya gerek yok. Biz sadece şu kısa belirlemeyle yetineceğiz: Eğer, devrimciler 8-10 kişi ise, iki yıldır tüm Türk devleti resmi ve sivil kuruluşlarıyla neden Kürdistan dağlarına dökülmektedir? İki de bir 120-130 kişi öldürdük, binlercesini yakaladık dediğiniz halde, hala neden bunlar bitmemektedir? Yoksa 8-10 kişiye tüm Türk ordusunun gücü yetmediği için mi 25 bin milise silah dağıttınız? Neden tüm dünyayı yardımınıza çağırıyorsunuz? Neden onlarca köyü göçe zorluyor, binlerce evi yakıyor, yıkıyorsunuz? Yoksa bu köyler ve evler sahipsiz olduğu için mi yakıp-yıkıyorsunuz? Onlara bu ve benzeri türden yüzlerce soru sorulabilir, ancak bunlar bile yeterlidir.

Türk devletinin bu feryatlarına, sözüm ona sol adına, Kürdistan adına hareket eden birçok güç de eşlik etmektedir. Onlar da, *"Bir avuçturlar"*, *"Çoğu öldürüldü"*, *"Bir teki bile sağ kurtulmayacak"*, *"Halkı katliama götürüyorlar"*, *"Zamanı gelmemiştir"* vs. gibi bir yığın terane koparıyorlar.

Ama tüm bu safsatalara karşılık, iki yıldır devrimci direniş devam ediyor. Türk devleti buna karşılık bin bir önlem geliştirdiği, birçok köyü yakıp yıktığı, binlerce insanı tutukladığı, işkenceden geçirdiği, onlarcasını işkencede katlettiği, binlercesini zindanlara doldurduğu, tüm devrimcilerin ailelerine akıl almaz baskılar yaptığı, devrimcileri dağda kurşunladığı, gücü yetmediğinden binlerce insana zorla silah dağıttığı, her köye bir telsiz yerleştirdiği, tüm savaş araçlarını seferber ettiği, ajan-muhbir sayısını üç-dört katına çıkardığı, tüm ordusunu dağlara sürdüğü halde; sonuç, tam bir fiyasko değil midir? Devrimci direniş her gün biraz daha boyutlanmadı mı? Başlangıçta, sınırlı bazı alanlarda başlayan direniş, bugün, tüm Kürdistan'ı sarmamış mıdır? Ve tüm bunlar, körlerin görebileceği, sağırların duyabileceği kadar açık değil midir? Tüm bu gelişmeler, halkın maddi-manevi desteğine dayanmıyor da Avrupa sokaklarında Kürdistan adını, devrimci-demokrat adını kullanarak Kürdistan ve Türkiye halklarının yüce davasını emperyalizme ve sömürgeciliğe peşkeş çeken bir yığın reformistin, sosyal-şovenistin ve oportünistin "terörizm" safsatalarına mı dayanıyor? Burada, herkesi bir daha Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük davasına, yüzlerce şehidin kanı pahasına gerçekleştirilen görkemli direniş mücadelesine saygılı olmaya, dil uzatmamaya çağırıyor, aksi halde Kürdistan halkının öfkeli kininden kurtulamayacaklarını önemle belirtmekte yarar görüyoruz.

Sonuç olarak, bugün, Kürdistan halkının devrimci direniş mücadelesi tüm Kürdistan'ı sararak, yüksek bir boyuta ulaşmıştır. Kürdistan genelini kapsayan 1986 Bahar Direniş Atılımıyla Partimiz, Cephemiz ve bir bütün olarak Kürdistan halkı kendisini dosta, düşmana kabul ettirmiş, özgür dünya halkları içerisinde artık sökülüp atılmaz bir biçimde yerini almış, dostlarının desteğini görmeye layık bir halk olduğunu kanıtlamıştır. Bu, tarihten beri süregelen ve halkımıza karşı başvurulan her türlü oyunun, hilebazlığın, entrikanın ve bir bütün olarak dostluk adına halkımıza karşı yapılan her türlü ihanetin, düşmanlığın iflas etmesi; dost olması gereken güçlerin halkımıza dostluk esprisi içinde yaklaşmak zorunda bırakılması, tarihten beri yürürlükte olan inkarcı politikaların aşılması, mutlak olan halk gerçekliğimizin dost ve düşman tüm güçlere dayatılması anlamına gelmektedir. Halkımız, gösterdiği direnişte, tarihle, çağla böyle bir bağ kurmuştur. Bu, halkımızın direnişinin varmış olduğu yüksek bir boyuttur.

O halde, direnişin daha yüksek doruklarına doğru tüm azmimizle, tüm yeteneklerimizi konuşturarak faşist Türk sömürgecilerini ülke topraklarımızdan kovana kadar ve halkımızı bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşturana kadar İLERİ!

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞİ!
YAŞASIN ŞANLI BOTAN DİRENİŞİ!
KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK VE YEREL İŞBİRLİKÇİLERİ!

ERNK BOTAN EYALET TEMSİLCİLİĞİ

22 Nisan 1986

Ulusal Direniş Mücadelemizin Gerçek Meşaleleri...

Baştarafı Syf: 18'de

balyoz gibi patlayan silahlı direnişimiz ile dağların doruklarına ulaşmıştır.

İşte bu zindan direnişimiz içindeki kilometre taşlarından biri de **Ferhat KURTAY** yoldaşın önderlik ettiği, **Eşref ANYAK, Necmi ÖNER**, ve **Mahmut ZENGİN** yoldaşların gerçekleştirdikleri 18 Mayıs 1982 direnişidir. Bu direnişin nasıl soylu bir ruh, nasıl keskin bir kararlılık ve nasıl büyük bir bilinç, cesaret, fedakarlıkla yaratıldığını, direnişi bizzat yaşayanlar kadar bugün halkımız ve sıradan insanlarımız dahi bilmekte ve anlamaktadırlar. Çünkü gerçekleştirilen direnişin kendisi en nasırlaşmış yürekleri ve beyinleri bile duymaya ve anlamaya zorlayan cinsten olağanüstü bir özelliğe sahiptir.

Elbetteki bu direniş de gerçek anlamını, Diyarbakır direnişlerinin bütünselliği ve onun KUKM'nin içindeki belirleyici yerinde bulmaktadır. **Ferhat** yoldaşın konuşmasında belirttiği gibi, halk ve ulus olarak sınavdan geçtiğimiz tarihsel bir dönemde, bu sınavlara cesaretle girilmiş ve tartışmasız başarılı sonuçlar alınmıştır. **Mazlum** yoldaşın tutuşturduğu direniş meşalesi, **Ferhat** yoldaş tarafından diğer kahraman yoldaşlarımız ile birlikte devralınmış; mücadelemizin sürekliliği sağlanmıştır. Daha sonra, **"Ferhat yoldaşın omuzladığı görev, esasta öncelikle bizlerin görevidir. O, üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmiştir."** sözleriyle bu kahraman direnişi kutsayan **Kemal PİR** yoldaş, **Hayri** yoldaşla birlikte, 18 Mayıs direnişçilerinden devraldıkları kavgada ölümsüzleşmiş ve kendi şahıslarında UKM'ni de yenilmez ve ölümsüz kılmışlardır. Halkımız ve Partimizin tüm direnişçi özelliklerinin yoğunlaşmış birer ifadesi olan direnişçilerin her biri, kendi kişiliklerinde halkımızı sonuna kadar layık bir biçimde temsil ederken halkımızın diriliş mücadelesini dönülmez bir noktaya getirip dayatmışlardır. Diyarbakır direnişleri bir bütün olarak değerlendirilirken görülmektedir ki, gerçekte halkımız bir anlamda bağımsızlığına ve özgürlüğüne kavuşmuştur. Evet, bunu rahatlıkla söyleyebiliyoruz. Çünkü Diyarbakır'da sergilenen, anlatılması bile güç direnişlerden sonra halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi önünde aşılamayacak hiçbir engel kalmamıştır. İşte Diyarbakır direnişi böylesine güçlü bir anlamla yüklüdür. Şüphesiz Kürdistan tarihinde ve günümüzde sayısız destansı direnişler gösterilmiş ve sayısız kahramanlık olayı sergilenmiştir; ama bu direnişlerin hiçbiri Diyarbakır direnişinin sahip olduğu özgünlüğe ulaşamamıştır. Bunun nedenleri kısaca izah edilmiştir. **Ferhat** yoldaşın başını çektiği direniş olayı da Diyarbakır direnişleri içinde aynı özgünlükte gelişmelerden biridir.

Yarattıkları destan nedeniyle, 18 Mayıs direnişçilerine kahraman demek yetmemektedir. Gerçekten de kahramanlık sıfatı, bu direnişçilerin kişiliği karşısında tüm büyüklüğüne rağmen yetersiz kalmaktadır. Ama, ihanetin batağına saplanmış malum "sol", bu akıllara durgunluk veren direnişe bile dil uzatmaya ve onu gözden düşürmeye çalıştı. Onlar, yoldaşlarımızın can bedeli gerçekleştirdikleri bu soylu direnişe "intihar" dediler, "çılgınlık" dediler. Direnişin önderleri ve tüm direnişçilere sömürgeci baskılara boyun bükmeleri için telkinlerde bulundular. Evet, yoldaşlarımızın şahsında Partimiz böylece direnişin zirvesini yaşarken, halkımızı her alanda Türk sömürgecileri ile uzlaşmaya davet eden bunlar ise, devrimi tasfiye etmek için akıl almaz çabalara girerek ihaneti zirveye çıkardılar. Tüm bunlardan sonra, eğer direnişten vazgeçilseydi, içerde ve dışardaki ihanetçiler tarafından teorisi bile yapılan teslimiyetçiliğe yönelinseydi ne olurdu? Her şeyden önce bu yola sapan Türk solu'nun büyük bir bölümü ile Kürt küçük-burjuva reformistlerinin içerde ve dışarda yaşadığı duruma PKK de içerde, cezaevinde düşmüş olacaktı. PKK dışarda yine direnecekti ama, savaşın büyük bir cephesi düşmana kaptırılmış ve direniş, bir bütün olarak daha başından beri büyük bir yara almış olacaktı. Bu, direniş tarihimizde çok şeyin kaybı, her türlü ihanete kapının açık tutulması anlamına gelecekti. İşte, eğer **Mazlumlar, Ferhatlar, Hayriler, Kemaller** ve diğer tüm direnişçiler ölümün üzerine böylesine amansızca yürümüşlerse, tüm bu gerçeklerin açık bilinciyle hareket etmelerinden ötürüdür. Bilinç PKK ideolojisinin, politikasının somut bir ürünüdür. Ve ancak bu ideoloji-politika sayesindedir ki, PKK kahramanlarının önderlik ettiği direnişler, çoğu zaman PKK kitlesinin de dışına çıkarak, diğer örgütlerden bireysel ve grupsal düzeyde insanları da içine çekmiş ve ikibinlerin, üçbinlerin katıldığı kitlesel bir özellik sergilemiştir. Evet, bunun için diyoruz ki; yıllar boyu akıl almaz baskılar altında bu biçimde sürdürülen Diyarbakır direnişi, nasıl ulusal direniş tarihimizde çok önemli kilometre taşı ise, **Ferhat** yoldaşın başını çektiği direniş de bu direniş içerisinde öylesine önemli bir kilometre taşıdır. **Ferhat** yoldaşın başını çektiği direnişle, ulusal direnişimiz kesintiye uğratılmadan sürdürülmüş ve dönülmez kılınmıştır. **Ferhat** yoldaş, işte böylesi bir direnişin yaratıcısıdır.

Gerçekte direniş, bu yoldaşın yaşam ve mücadelesinin diğer bir adıydı. O, devrimci yaşamı boyunca, yurtseverlikte, fedakarlıkta, cesarette, halka, Partiye ve mücadeleye bağlılıkta sınır tanımamış, bunu, dışardayken ve içeri girdikten sonra da en ufak bir tereddüte kapılmadan pratiğiyle sergilemiştir. Devrimci faaliyet alanı ve aynı zamanda doğup büyüdüğü yer olan Mardin ile burada yaşayan yurtsever halkımız, O'nun sönmeyen devrimci ruhunu bugün bir volkan gibi derinden kaynayan ve her an patlamaya hazır ulusal devrimci direnişinde yaşatmaktadır; O'na duyduğu derin bağlılık ve vefayı böylece ortaya koymaktadır. O, Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin yılmaz bir savaşçısı, direniş ordusunun büyük bir komutanı, halkımızın kahraman bir önderidir. Ferhat yoldaşın ve diğer tüm direniş kahramanlarının erdemleri, PKK'nin tüm kadro ve savaşçılarının ve bir bütün olarak halkımızın örnek alması ve abideleştirilmesi gereken erdemlerdir. Ferhat yoldaş da tüm direnişçiler gibi sonuna kadar mücadelemizin manevi komutanı olarak yaşayacaktır.

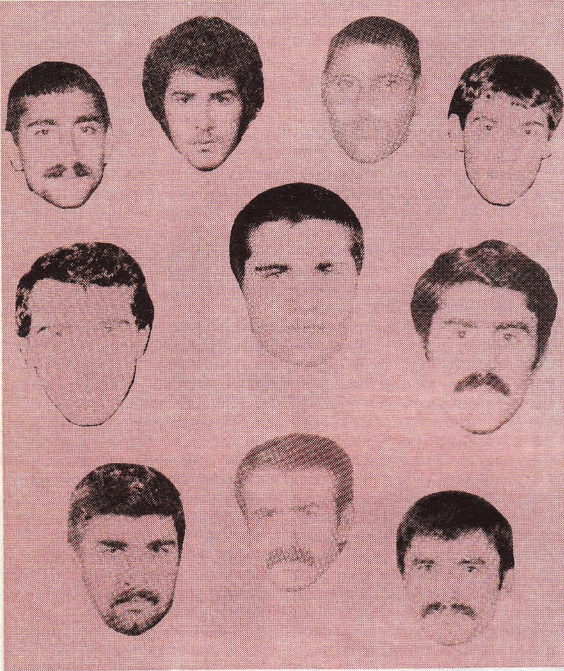
– Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

– Diyarbakır Direnişçileri Ölümsüzdür!

– Ferhat Yoldaş ve Diğer Tüm Şehitlerin Anısı Mücadelemize Önderdir!

14 Mayıs 1986

Proletarya Enternasyonalizminin Kızıl Bayrakları
Filistin Direniş Şehitlerimiz Ortadoğu Halklarının Mücadelesinde Yaşıyor

Proletarya enternasyonalizmi yüce bayrağının kahraman yükselticileri, Kürdistan ve Filistin halklarının mücadele kardeşliğinin en soylu timsalleri ve Partimizin onurlu üyeleri Filistin Şehitlerimizi şehit oluşlarının 4. yıldönümünde saygı ile anıyoruz.

Emperyalizm destekli İsrail siyonizminin 5 Haziran 1982'de Filistin ve Lübnan topraklarında giriştiği işgal harekatına karşı, Filistin ve Lübnan halkı ile omuz omuza kahramanca direnen; emperyalizme, siyonizme ve her türlü gericiliğe mezar olacak, halkların bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm umutlarının gerçeklik kazandığı bir Ortadoğu gerçeği yaratmak için kavga veren ve bu soylu amaç uğruna kanlarını dökmekten çekinmeyen, halkımızın ve Partimizin gururu Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, İrfan AY, Şahabettin KURT, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Emin YAŞAR ve Abdullah KUMRAL yoldaşların ölümsüz anıları önünde bir kez daha selama dururken, onların şerefle taşıdıkları enternasyonalizm bayrağını, yükselen mücadelemizle bugün daha da yükseklerde dalgalandırmanın gurunu yaşıyoruz.

Kürdistan halkı ile Ortadoğu halkları arasında geleceğe uzanan yıkılmaz bir mücadele kardeşliği ve dayanışma köprüsünü kanları temelinde yaratan bu yoldaşlarımızın direnişi yalnızca kahramanlığı açısından değil, ama bundan çok daha önemli olarak, yolaçtığı gelişmeler ve ortaya çıkardığı dersler açısından tarihte onurlu bir yer alacak sayılı direnişlerden biridir.

Her şeyden önce, bu yoldaşlarımız ve onlarla birlikte Filistin ve Lübnan halkıyla omuz omuza savaş veren ve onlarcası İsrail siyonizmine esir düşerek savaşı buralarda da yükselten diğer PKK partizanları Kürdistan gerçeğini bu sıcak savaş ortamında tüm Ortadoğu halklarına tanıttılar. Ortadoğu halkları yanıbaşlarında yaşayan, ancak varlığından habersiz oldukları Kürdistan halkını ve onun yüce önderi PKK'yi bu kızgın savaş ortamında, siyonist düşmana ve uşaklarına karşı direnişte destanlar yaratan PKK partizanlarının şahsında tanıdılar, ona hayran oldular ve güvenle bağlandılar. Ortadoğu'nun binlerce yıllık karanlık tarihini tersyüz etmede ve halklara aydınlık bir gelecek sunmada Kürdistan devrimi ve devrimcilerinin belirgin bir rol oynayacakları, bu sıcak savaş ortamında açıkça ortaya çıktı. Ortadoğu halkları PKK şahsında bölgede güvenilir bir müttefik edinmenin ve onun sıcak dayanışmasını yanıbaşlarında hissetmenin mutluluğunu yaşadılar. İsrail siyonizmine karşı mücadelede PKK partizanlarının sergiledikleri kahramanca direniş, Kürdistan halkı ile Ortadoğu'nun diğer ezilen halkları arasında kanla yazılan yıkılmaz bir dostluk köprüsü kurarak gelecek mücadelelerde yaratılacak militan dayanışmanın güçlü bir zeminini yarattı.

PKK partizanları bu direniş sırasında sergiledikleri katıksız enternasyonalist ruhla, yıllardan beri küçük hesaplar peşinde koşan ve halkların yüce çıkarlarını bu küçük ve dar çıkarcı hesapların içinde boğan burjuva ve küçük-burjuva güçlerin yarattıkları zararlı etkilere de önemli darbe vurdular. Dar çıkarcı mantığı mahkum ederek, halkların yüce hedefler uğruna dayanışmasını öne çıkardılar ve enternasyonlizmin tohumlarını ekerek gelecek mücadelelerde yaratılacak sıcak birliklerin temelini attılar. Onlar, yıllar süren yoğun çabalar sonucu elde ettikleri değerli deneyimleri Kürdistan halkının hizmetine sunmanın özlemi ile yanarken ve Kürdistan halkının kendilerine duyduğu derin ihtiyacı tüm benliklerinde duyarken, koşullar dayattığında ölümün üzerine yürümede bir an bile tereddüt etmediler. Kendilerini tüm varlıkları ile Filistin halkının kutsal davasına adadılar, son nefeslerine kadar kahramanca çarpıştılar ve bu mücadelede şerefli bir yer edindiler. Çünkü onlar milliyetçi değil enternasyonalisttiler; dar çıkarcı küçük-burjuvalar değil proleter devrimciydiler; oportünist ya da revizyonist değil marksist-leninisttiler. Ve onlar çok iyi biliyorlardı ki, bir halkın emperyalizm ve sömürgecilik karşısındaki yenilgisi tüm halkların yenilgisi, zaferi ise tüm halkların zaferi demektir. İşte onlar bu ruhla direndiler, bu ruhla şehit oldular ve bu ruhla esir kamplarını direniş odaklarına çevirdiler.

PKK partizanları, İsrail siyonizmine karşı direnişte Marksizm-Leninizm bayrağı altında savaştılar, bu ideoloji rehberliğinde böylesine yüce bir direniş sergileme gücüne ulaştılar. Filistin halkının önderliğini elinde tutan sağ burjuva yönetim ile Marksizm-Leninizmden her türlü sapmanın içinde cirit attığı küçük-burjuva nitelikli güçler, utanç verici bir biçimde kaçışı körükler ve yılgınlığı bir salgın gibi saflara bulaştırırken, PKK partizanları, sonuna kadar direnişte kararlı olmanın, birlikte bulundukları savaşçılara güven ve direniş ruhu aşılamanın örnekleri oldular. Onlar saldırılar karşısında asla paniğe kapılmadan, şaşkınlık ve telaş göstermeden, geri adım atmadan direndiler; doğru bir ideoloji rehberliğinde ve haklı bir dava uğruna mücadele etmenin gururuyla savaştılar ve bu özellikleri ile Filistin ve Lübnan halklarının dilinde destanlaştılar. Filistin Direnişi bu yönüyle de Partimizin doğru-devrimci ideolojisinin gücünü ortaya koydu ve bu ideoloji rehberliğinde ulaşılamayacak büyüklük, aşılamayacak engel olmadığını gösterdi.

Filistin Şehitlerimiz, Partimizin yurtseverliği derin bir enternasyonalizmle birleştiren; ulusal kurtuluş uğruna verilen mücadeleyi bölge ve dünya halklarının bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadeleleriyle kaynaştıran; her türlü reformizm ve teslimiyetçiliği mahkum ederek direnişçi Marksizm-Leninizmi biricik eylem kılavuzu olarak kendisine rehber edinen devrimci-direnişçi hattının en üst düzeyde temsilcileri olmuşlardır. PKK, tüm kadro ve savaşçılarıyla, Ortadoğu'nun sıcak savaş alanlarında geçirdiği hazırlık yıllarında bu ruhu her gün, her saat pratiğiyle yaşatmış ve İsrail siyonizmine karşı Filistin halkı ile omuz omuza süren direniş ortamında doruk noktasına ulaştırmıştır. Bu yıllardaki pratiği ve 2 Mayıs 1981'de Arnun Kalesinde şehit düşen Abdülkadir ÇUBUKÇU yoldaştan 5 Haziran 1982'de başlayan direniş sırasında şehit düşen 10 PKK partizanına kadar uzanan şehitler zinciri ile PKK, Ortadoğu halkları nezdinde öylesine şerefli bir yer edinmiştir ki, bugün de PKK bilinçlerde direnişin, yurtseverliğin, enternasyonalizmin ve kahramanlığın bir timsali olarak yaşatılmakta ve saygı görmektedir. Bu, onlarca değerli Parti kadrosunun kanı ve yüzlercesinin değerli emeği ile yazılmış ve hiçbir gücün hiçbir şekilde karartamayacağı bir gerçekliktir.

Partimiz, Filistin Direniş Şehitlerimizin şerefle taşıdıkları yüce enternasyonalizm bayrağını bugün Kürdistan toprakları üzerinde geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşıyla daha da yükseklerde dalgalandırmaktadır. O, önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının kaydettiği gelişmelerle Ortadoğu ve dünya halklarına sıcak dayanışma mesajları iletmekte, Kürdistan zemininde emperyalizm ve sömürgeciliğe vurduğu darbelerle halklara karşı enternasyonalist görevini layıkıyla yerine getirmektedir. Partimizin, Kürdistan'ın Ortadoğu devrimleri açısından bir kilit rolü bulunduğu ve PKK'nin devrimci ideolojisinin, Ortadoğu'da Marksizm-Leninizmin egemen hale gelmesinde belirgin roller oynayacağı şeklinde formüle ettiği ve Filistin Şehitlerimiz tarafından da pratikte doğrulanan tezi bugün daha da belirginlik kazanmaktadır. İsrail siyonizminin saldırısı ve ardından emperyalizm ile Ortadoğu gericiliğinin Filistin Devrimini tasfiye etme yolunda geliştirdikleri politikaların önemli ölçüde etkili olması Ortadoğu açısından Kürdistan Devriminin önemini ön plana çıkardı. Aynı şekilde, başta Filistin direnişinin önderliği olmak üzere, Ortadoğu devrimci halk hareketlerinin teslimiyetin ve reformizmin derin tahribatlarını bünyelerinde taşımaları, Marksizm-Leninizm yüce ideolojisinin yaşatılması ve yaygınlaştırılmasında PKK'nin önemini daha da artırdı. PKK yalnızca Kürdistan halkı açısından değil, Ortadoğu halkları açısından da taşıdığı önemin bilincinde olarak, temsil ettiği devrimci değerlere sahip çıkmakta ve Kürdistan Devrimini ulaştırdığı boyutla, halklara karşı yükümlendiği görevleri yerine getirmedeki kararlılığını göstermektedir.

Enternasyonalizmin büyük temsilcileri Filistin Direniş Şehitlerimizin anılarının gereklerini yerine getirmenin yolu da buradan geçmektedir. Onlar emperyalizm, siyonizm ve Ortadoğu gericiliğinin bölgeyi direniş güçlerine mezar etme ve halkları zifiri karanlıklar içine gömme planlarına karşı kararlılıkla direnerek, halkları aydınlığa çıkarmanın, direnişi yaşatmanın ve Ortadoğu'yu bu karanlık güçlerden temizlemenin savaşımını yürüttüler ve bu uğurda son nefeslerine dek direndiler. Onlar, Marksizm-Leninizm, ulusal bağımsızlık, halkların özgürlüğü ve sosyalizm bayraklarını yükselttiler, proleter enternasyonalizminin seçkin örnekleri oldular. O halde, onların anıları ancak Kürdistan Devrimini yükseltip tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelelerini besleyen güvenilir bir üs haline getirmek ve Marksizm-Leninizm yüce ideolojisini her türlü saldırıdan koruyarak tüm Ortadoğu'ya egemen kılmakla yaşatılabilecek; direniş şehitlerimize ancak böyle layık olunabilecektir. PKK, bugün ulusal kurtuluş mücadelesini ulaştırdığı düzey ve Marksizm-Leninizme bağlılığı ile bunu yapabilecek güçte olduğunu kanıtlamış, şehitlerinin anılarının gereğini yerine getirmedeki kararlılığını ortaya koymuştur.

Şehit düşüşlerinin 4. yıldönümünde Filistin Şehitlerimiz, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, İrfan AY, Şehabettin KURT, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Emin YAŞAR ve Abdullah KUMRAL yoldaşlar, Ortadoğu devrimlerinin şafağı olmaya yürüyen Kürdistan Devriminin gelişip güçlenmesinde, Partimizin bölge ve dünya halklarına silahlı direniş eylemleriyle göderdiği devrimci dayanışma mesajlarında; Ortadoğu halklarının emperyalizm, siyonizm, sömürgecilik ve gericiliğe karşı gelişen mücadelelerinde ve Filistin-Kürdistan-Lübnan halklarının devrimci kardeşliğinde yaşıyor. Onlar, proleter enternasyonalizmi yüce ruhunda bayraklaşarak halklarımızın elinde birer zafer yeminine dönüşüyor ve yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Ortadoğu halklarının mücadeleci birliği her zamankinden daha güçlü olarak, emperyalizmi ve her türden uşağını tehdit ediyor ve zafere giden kızıl yolu aydınlatıyor.

–Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

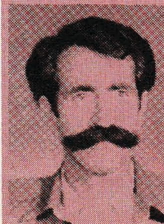
–Filistin Direniş Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

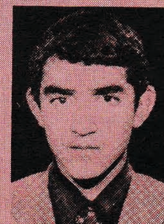
Yeni Bir Yıldönümünde
Haziran Direniş Şehitlerimizi Saygıyla Anıyoruz

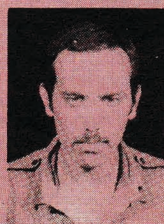

Köroğlu KESER
Şahin AKAR
Celal KORELİ
Hüseyin KANPAK
Ahmet YETKİN
Hasan YILMAZ
Muhsin ...
Hasan BULUT
Fadıl TUNÇ
Hasan ...
Zülfü TÜRK
Nezir ABAK
Hemo ...
Sadık ...
Mehmet ÖZDEMİR